TANYA MAGUIRE

Atmosferă încordată

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Honey Caldwell opri mașina la umbra îngustă a unui palmier și deschise portiera. Un aer fierbinte năvăli în interior.

– Unde te duci?

– Să aștept într-un loc răcoros, răspunse Honey pasagerei care, după toate aparențele, nu dorea să părăsească adăpostul Land Roverului.

Fără vreo explicație în plus, tânăra femeie se îndreptă spre porțiunea acoperită cu gazon care mărginea clădirea poștei.

Situat în mijlocul deșertului, orășelul Pahrump nu oferea niciun loc răcoros la sfârșitul dimineții. Dar Honey prefera să-și pândească invitatul afară. Acolo, cel puțin, va fi ferită de flecăreala Teresei.

Se așeză pe iarba uscată, cu spatele rezemat de zidul de cărămidă. Expus spre nord-vest, acesta nu era atins de soarele necruțător.

Poșta nu va deschide înainte de zece minute. În interior, angajații triau scrisorile; alții își ofereau o pauză de cafea.

Cu un deget, Honey își ridică ochelarii de soare care aveau tendința supărătoare de a-i aluneca pe nasul mic.

– Bună ziua, doamnă Caldwell. Vă așteptați corespondența?

Honey înălță capul și-i zâmbi interlocutorului: un chelner al unicei braserii din orășel. Acesta ieșea din birouri, purtând o tavă cu cești goale.

Întrebarea necerând niciun răspuns, bărbatul își continuă drumul.

Honey oftă. Nu se sinchisea de corespondență! Cutia poștală pe care o împărțea cu soacra ei, nu va conține decât prospecte și scrisori fără importanță, ca de obicei. După moartea lui Daryl, cu nouăsprezece luni mai înainte, Honey încetase să scrie cuiva. Suferința fusese atât de cruntă, încât voise s-o rupă cu martorii fericirii sale pierdute.

Nu se afla acolo decât pentru că Turner Jameson îi dăduse întâlnire în acel loc.

Își privi ceasul. Câteva minute încă, și va afla cum este vechiul prieten al soțului său.

Honey nu era îmbrăcată decât cu un șort și un tricou alb, totuși transpirația îi apăruse pe sub materialul de bumbac. Tânăra femeie știa că nu transpira de căldură, ci de teamă. De obicei, se înarma ușor cu răbdare, dar visase de atâta timp la această întâlnire, încât se temea ca ceva să nu-l fi împiedicat în ultimul minut pe Turner.

Încercă să și-l imagineze. Turner Jameson era cu siguranță ca toți bărbații din localitate. Era născut la Pahrump și-și petrecuse acolo adolescența, înainte de a pleca să studieze în capitală. Îl vedea purtând haine de "fermier", cu inevitabila pălărie de cowboy, pentru a se proteja de soare. Chiar cei care locuiau în marile orașe se îmbrăcau astfel pentru a reveni în ținuturile lor natale.

În secolul trecut, Pahrump fusese prosper datorită numeroaselor mine de argint. Filoanele secaseră, cei ce prospectau

îl părăsiseră și devenise o cetate fantomă în care nu se mai practica decât creșterea animalelor.

Un proiect guvernamental voia să facă din această parte a Nevadei un parc național. Desigur, un centru turistic ar aduce un sânge nou orășelului. Dar locuitorii considerau proiectul aberant. Colinele erau găurite ca șvaițerul de minele abandonate, ale căror planuri dispăruseră. Una dintre ele îl omorâse pe Deryl Caldwell. Atragerea de vizitatori ar înmulți accidentele. Autorităților le fuseseră adresate petiții în acest sens. Nimeni nu răspunsese și lucrările vor începe curând.

Atunci, Honey Caldwell își amintise de vechiul prieten al soțului său. Turner ocupa o funcție importantă în Serviciile de Amenajare Teritorială. Și acestui funcționar important avusese curajul să-i scrie, pentru a cere un ajutor. Avea reputația de a fi un tânăr simpatic.

Acceptase să vină și chiar să întârzie începutul lucrărilor. Honey și-l imagina sosind la volanul unui Jeep...

Înălță capul auzind huruitul unui motor. Un Mercedes luxos, gri-argintiu, intră în parcajul rezervat mașinilor poștale. Honey crezu că era vorba de încă un străin, venit să arunce o privire în împrejurimi.

De la anunțul de amenajare a parcului național, regiunea îi provoca pe cei care doreau s-o aibă. Oamenii de afaceri părură să descopere că aceste coline aride nu erau decât la o oră de drum de Las Vegas. În realitate, se interesau de viitorul complex de agrement doar din spirit de speculare. Prețul terenurilor urca vertiginos.

Șoferul care ieși din Mercedesul puternic afișa aerul arogant și ușor dezamăgit al speculanților care defilau prin orășel. Înalt și

subțire, cu capul descoperit și părul brun-roșcat pieptănat cu grijă, purta un elegant costum alb.

Cu o curiozitate amuzată, Honey îl văzu îndreptându-se în pas alert spre veranda clădirii. Eforturile îi rămaseră zadarnice, înjură și se întoarse spre tânăra femeie așezată încă turcește pe iarbă.

– Iertați-mă. Știți cât este ceasul exact?

– Unsprezece fără cinci. Poșta nu deschide decât la ora unsprezece.

Străinul își scoase batista și-și șterse fruntea udă. Avea trăsături colțuroase, bine conturate. Vocea îi răsuna aspru.

– Ora unsprezece? Ei bine! Aici nu trebuie să fii grăbit. Trebuie să verific dacă a sosit corespondența pe numele meu la post-restant. Honey se ridică și dădu din umeri.

– Atunci, faceți ca mine: așteptați, spuse din vârful buzelor. Locuiesc în acest oraș de trei ani și n-am văzut vreodată poșta deschizându-se înainte cu un minut de ora stabilită.

– Astăzi, n-am timp să aștept, replică străinul pe un ton tăios.

Apoi trăsăturile i se îmblânziră și o examină pe tânăra femeie. Ochii negri de sub sprâncenele groase îi cercetară pe rând fața, se opriră asupra celor două proeminențe ale sânilor, înainte de a coborî cu îndrăzneală de-a lungul siluetei fine, la picioarele goale.

– Dacă nu aveam o întâlnire urgentă, adăugă el, v-aș fi ținut cu plăcere companie în altă parte decât aici: într-un loc cu aer condiționat, în fața unui pahar cu băutură rece.

Obrajii lui Honey luară foc. Dar nu avu răgazul să-l pună la locul său pe impertinentul personaj.

Clinchetul unui zăvor în spatele ei îi distrase atenția. Străinul înaintă spre mica ușă care permitea accesul la domiciliul privat al funcționarei de poștă.

Honey își reținu un zâmbet. Acest bărbat arogant, foarte sigur de el, putea rula în Mercedes și să aibă destui bani pentru a cumpăra toate terenurile din împrejurimi. Nici seducția, nici averea sa nu vor reuși să facă o breșă în impenetrabila citadelă care era Cora Mae, diriginta poștei. Cora nu numai că nu încălca regulamentele, dar în plus, trecea drept posesoarea unui caracter detestabil.

– În locul dumneavoastră, n-aș avea încredere, îl preveni Honey pe un ton ironic. Publicului nu-i este permis să treacă pe acolo.

– Publicului, poate. Dar eu nu sunt "public" și puțin îmi pasă de consemne. Am trăit aici mult timp și o cunosc bine pe Cora Mae. Când va afla că trebuie să mă întâlnesc cu o personalitate a orașului, mă va lăsa....

– Oh, nu! exclamă Honey.

I se alătură străinului și-și puse mâna pe mâneca sa.

– .... Este imposibil, murmură ea, nu sunteți domnul Turner Jameson?

Bărbatul ridică sprâncenele.

– Ba da, desigur. Ce este de necrezut în asta?

Honey îl privea cu un aer năucit.

– Ceva nu este în ordine? se miră străinul.

– Nu.... semănați.... cu bărbatul pe care mi l-am imaginat, bâigui tânăra femeie. Sunt Honey Caldwell.

Un zâmbet scurt lumină fața domnului Jameson. Avea niște dinți foarte albi. "Dinți de carnivor", gândi Honey.

Cora Mae reuși în sfârșit să-i vină de hac zăvorului și stătea în ușă.

– Turner! Ce surpriză plăcută!

Te-am zărit pe fereastră. Intră!

Bărbatul se strecură în interior. Înainte de a dispărea din ochii lui Honey, exclamă cu dezinvoltură.

– Dumneavoastră, doamnă Caldwell, sunteți exact cea pe care mă așteptam s-o întâlnesc.

Uluită, Honey se întrebă dacă era vorba de un compliment sau de o nouă impertinență.

Revenindu-și, alergă s-o găsească pe prietena sa Teresa. Îi arătă Mercedesul.

– Ai văzut? De ce nu m-ai anunțat? Îl cunoșteai pe Turner Jameson, nu-i așa?

Teresa ridică neglijent din umeri.

– L-am cunoscut acum de mult timp! A plecat din Pahrump de....

Se gândi și socoti pe degete.

– .... De vreo cincisprezece ani, preciză ea. În acea perioadă aveam zece ani și Turner dublu. Deryl și cu el erau de aceeași vârstă. Ieșeau împreună, călăreau....

Se întrerupse, cu ochii ațintiți în oglinda retrovizoare.

– Dacă bărbatul cu Mercedesul este Turner Jameson, s-a schimbat mult.... Atenție, Honey, vine spre noi. Dumnezeule! Dar este superb. Ce diferență față de "fermierii" din această regiune prăpădită. Îmi voi desfășura toate farmecele pentru a-l împiedica să plece. Poate îi plac brunetele cu o constituție robustă.

Honey tuși semnificativ. Spera ca Teresa să înceteze sporovăiala înaintea sosirii lui Turner. Dar Teresa nu era receptivă la acest gen de avertisment.

Coborî din Land Rover și-i întinse fără ceremonie mâna lui Jameson.

– Salut, dragule! Încântată să te revăd! exclamă ea.

Dar te-ai schimbat!

– Și tu, replică Turner și, din fericire, în bine. Nu erai fetița cu ochelari și coadă de cal care mă urmărea peste tot?

Teresa izbucni în râs.

– Eu eram, spuse, flatată că rămăsese în memoria unui tânăr atât de frumos. Vei rămâne destul timp pentru a ne putea evoca amintirile?

– Nu știu, dar propunerea este seducătoare. Vom mai vorbi după reuniunea la care trebuie să asistăm.

Honey îi adresă o pivire recunoscătoare. Se instală la volan, întrebându-se dacă, mai târziu, va reuși să scape de Teresa.

– Unde are loc ședința de lucru? întrebă Turner, aplecându-se spre șoferiță.

– În afara orașului, răspunse Honey. La Gerald Wade. Îl cunoașteți?

– Nu. Cine este acest domn?

– Șeful unei echipe de ajutorare a accidentaților, conduce campania împotriva instalării unui parc turistic în regiune.

Turner încruntă ușor sprâncenele, dar se abținu să comenteze.

– Atunci, plecați înainte, spuse. Vă urmez.

Land Roverul părăsi centrul micii cetăți, trecu prin fața prăvăliilor, a construcțiilor din lemn dezafectate ale vechiului oraș minier. Aerul uscat conservase aceste ruine care aminteau de decorurile de western.

Teresa se întoarse deseori pentru a privi Mercedesul.

– Turner va rămâne mult timp? întrebă.

– Nu știu, replică Honey, gânditoare. Presupun că are intenția să străbată împrejurimile. Ori, o vizită superficială nu-l va învăța nimic. Grohotișul a blocat intrarea mai multor mine.

Acesta este pericolul.

– Ce aștepți de la el?

– Să convingă guvernul să renunțe la proiectul său. A obținut deja o întârziere a începutului lucrărilor. Acest gest dovedește că este de partea noastră.

– Cu atât mai bine, spuse Teresa. Pare să știe ce vrea. Prefer să lucreze cu noi, decât împotriva noastră.

Râse ușor, senzual, și concluzionă:

– Îl găsesc întru totul pe gustul meu.

Honey tăcu. Supraveghea drumul pustiu. Deseori îl traversau mici animale sălbatice. Covorul asfaltic era acum atât de prost, încât pentru a fi la adăpost de norul de praf pe care-l ridica Land Roverul, domnul Jameson trebui să ia puțină distanță.

– Cred că sunt geloasă, exclamă Teresa.

Honey făcu un salt. Roțile aruncară un jet de nisip peste cactușii de pe margine.

– De ce geloasă?

– Turner nu va locui cu tine în timpul sejurului?

– Nu numai cu mine, o corectă Honey. O uiți pe soacra mea. Domeniul este vast. Unicul hotel din Pahrump este lipsit de confort și am considerat normal să-i propun casa mea domnului Jameson.

– Pauline Caldwell n-a apreciat cu siguranță invitația ta. Vrea să facă din nora sa o văduvă romantică, la adăpost de tentații.

O clipă, se lăsă tăcerea.

– Nu pot s-o condamn, spuse în sfârșit Honey, cu o voce înăbușită.

Și adăugă cu un fel de violență:

– Pentru Dumnezeu, Teresa, încetează să divaghezi. Vizitatorul nostru nu se stabilește aici pentru tot restul vieții.

Probabil este căsătorit sau atașat de o femeie.

– Nu, o întrerupse Teresa. Nicio femeie sănătoasă la minte n-ar accepta să se despartă de un soț atât de seducător, nici măcar pentru o noapte. Dacă aș trăi cu acest Făt-Frumos, l-aș urma pretutindeni.

Exasperată, Honey ridică din umeri.

– Nu te ambala. Nu este prinț și consider farmecul său discutabil.

Respinse amintirea ochilor negri, insolenți, care o tulburaseră.

Mașinile rulau acum pe o alee cu pietriș. Honey se opri în fața a trei cabane din lemn. Una dintre ele adăpostea postul de comandă al Organizației Wade: "Căutări și salvări". Cealaltă era locuința personală a lui Gerard Wade. A treia, folosea reuniunilor.

În jur, până la munții care întrerupeau orizontul, se întindeau coline aride, acoperite cu cactuși uriași.

– Aici este? întrebă Turner părăsindu-și mașina.

– Da, spuse Honey. Vă voi prezenta prietenilor noștri.

Tânăra femeie schiță un zâmbet ironic când Teresa îl luă cu autoritate de braț pe Turner. Devansându-i, împinse ușa cabanei unde aproximativ cincizeci de persoane așteptau sosirea lor.

Gerard Wade veni repede.

– Salut, domnule Jameson. Sunt fericit să vă întâmpin. Spuneți-mi Gerry.

Tonul său era călduros. Cei doi bărbați își strânseră mâinile.

– Nu sunt aici decât de șase ani, continuă Gerry. Așa că n-am avut plăcerea să vă cunosc. Din spusele lui Honey, sunteți salvatorul nostru.

O expresie de surpriză se zugrăvi pe trăsăturile lui Turner. Honey explică imediat:

– I-am vorbit lui Gerry despre ancheta pe care vă pregătiți s-o faceți. Dar vă las sarcina să prezentați singur noul dumneavoastră proiect.

– Prietenii noștri sunt grăbiți să vă audă, accentuă Gerry.

Îl făcură să intre în sala de reuniuni. Atmosfera era îmbâcsită de fumul gros al țigărilor. Cea mai mare parte a scaunelor erau ocupate.

Gerry și Turner se instalară pe o estradă, în fața unei mese. Honey și Teresa se așezară pe scaunele care le erau rezervate în primul rând al auditoriului.

Când zgomotul vocilor se domoli, președintele organizației luă cuvântul.

– Mai întâi, prieteni, bine ați venit cu toții.

Privirea sa făcu înconjurul încăperii, înregistrând câteva fețe noi. Honey le reperase intrând.

"Oameni din vale, se gândise ea. Aceia sunt pentru înființarea unui parc de agrement".

Gerry continuă cu vocea sa gravă:

– Noi cei din Pahrump, cunoaștem bine problema colinelor. Poate face parte din minunile regiunii, dar actualmente ar fi criminal să-i lăsăm pe turiști să se plimbe pe acolo liber.

Toți ochii se ațintiră asupra domnului Jameson. Oamenii din orășel sperau de la el o mișcare afirmativă din cap. Dar Turner asculta, impasibil. Chipul său frumos nu avea mai multă viață decât cel al unei statui.

Gerry deschise un dosar, scoase de acolo niște hârtii și spuse pe un ton convingător:

– Organizația pe care am fondat-o nu se compune decât din voluntari. Venim în ajutorul celor care ne solicită, "naufragiații

deșertului". Cheltuielile noastre sunt acoperite din balurile și serbările pe care le dăm la Pahrump. Dar nu suntem nici bogați, nici numeroși. Ori, de când presa a vorbit despre sit, curioșii sosesc în număr mare. Rezultatul: ne confruntăm cu mai multe accidente decât odinioară. Și dacă parcul de agrement se întinde până aici, vom asista la o adevărată catastrofă.

– De ce? strigă o voce din sală.

Gerry respiră adânc, pentru a-și păstra calmul.

– Vechile mine reprezintă un adevărat pericol. Unele sunt deschise, dar structura lor putredă face explorarea primejdioasă. Altele sunt irezistibile și nimeni nu le cunoaște amplasarea. Galeriile și tunelurile prost susținute sunt tot atâtea capcane....

Se întrerupse și o privi pe Honey ca pentru a se scuza că abordează această problemă.

Când se vorbea despre mine în fața ei, tânăra femeie simțea întotdeauna aceeași înțepătură dureroasă trecându-i prin inimă. Avea un nod în gât. Înghiți în sec, gândindu-se că, datorită lui Turner, o nenorocire ca cea căreia i-a fost victimă soțul său, nu se va mai repeta.

– .... Guvernul a rămas surd la petițiile noastre, continuă Gerry. Dar astăzi, avem șansa de a-l primi pe unul din cei mai eminenți delegați ai săi. Trăind odinioară în Pahrump, domnul Jameson cunoaște bine problema care ne preocupă. Așa că, vă cer să-i mulțumiți pentru ajutorul pe care-l va aduce cauzei noastre.

Răsunară aplauze la adresa bărbatului îmbrăcat impecabil care se ridică în fața auditoriului.

Ochii negri îi învăluiră pe ai lui Honey. Tânăra femeie crezu că citește în ei un resentiment care o răni.

Oare ce reproș avea împotriva ei?

– Domnul Wade are dreptate, spuse Turner cu o voce ponderată. În calitate de inspector general la Amenajarea Teritoriului, sunt reprezentant al guvernului. Cred că înțeleg că cea mai mare parte dintre dumneavoastră ar vrea să se amâne definitiv înființarea unui parc național.

Câteva fluierături se pierdură în murmurul de aprobare care se ridica din mulțime.

Turner ridică bărbia.

– Sunt aici pentru a încerca să ameliorez, anunță el, accentuând asupra cuvântului, proiectul existent. Nu v-a trecut prin minte că amenajând anumite mine și interzicând accesul în cele mai primejdioase, situl ar putea fi accesibil turiștilor?

O furtună de proteste se ridică în sală. Ce raționament ciudat din partea unui om care pretindea că înțelege situația!

Honey își îndreptă bustul. Începea să se îndoiască de bunele intenții ale lui Turner.

El îi adresă o privire de gheață și continuă:

– .... O scurtă anchetă mi-a arătat că cea mai mare parte a accidentelor survenite de doi ani, au fost provocate de imprudență sau prostie.

– Prostie? strigă Honey.

Sărise în picioare.

– Protestez, continuă ea cu vehemență. Niciun accident n-a fost cauzat de prostie și toate au fost mortale. Pot să citez victimele...

Le enumeră pe degete.

– A fost un copil care s-a îndepărtat de cortul părinților, bătrânul în căutare de flori de câmp, doi îndrăgostiți a căror singură vină a fost să-și parcheze mașina deasupra unei galerii prost susținute....

Ezită, își mușcă buza inferioară pentru a o împiedica să tremure și adăugă cu o voce mai răgușită.

– ... Și Daryl Caldwell, acest salvator voluntar, membru al echipei lui Wade, care a murit încercând să aducă la suprafață, dintr-un puț, un plimbăreț rătăcit. Nu credeți că sunt deja prea mulți?

Respiră profund și lacrimi îi apărură în ochi, ca de fiecare dată când evoca accidentul soțului său.

Turner ridică mâna în semn de calm.

– Sunt aici pentru a stabili un raport precis. Părerea mea nu contează în fața realității faptelor. Trebuie să adunăm cu toată obiectivitatea cât mai multe probe posibile.

– Probe? Mai aveți încă nevoie? se revoltă Honey. Noi avem experiența pericolului....

– Iar eu, doresc o listă a vechilor mine, o întrerupse tăios Turner. Vreau să cunosc numărul, starea galeriilor și amplasarea lor. Vreau să consult arhiva orașului, să studiez registrul de concensionări acordate odinioară celor care prospectau....

Își continuă expunerea, indiferent la ostilitatea majorității auditoriului.

Honey era albă ca varul de furie.

Orice urmă dispăruse de mult timp. Oare ce spera să descopere?

– .... Și dacă registrele nu-mi arată nimic, spuse Turner ca răspuns parcă la întrebarea mută a tinerei femei, voi aduna o echipă care va examina terenul metru cu metru. Nu știu ce speranțe v-ați pus în mine. Dar nu sunt aici nici pentru a astupa gropile din subsol, nici pentru a face să eșueze proiectul inițial. Sunt însărcinat să lămuresc situația.

Tăcerea urmă cuvintelor sale.

Teresa o forță pe Honey să se așeze.

– Are dreptate, îi șopti ea. Ar trebui să-l ajuți, în loc să te revolți împotriva lui.

– Să-l ajut la ce? bombăni surd Honey. Nu înțelegi că încearcă să transforme minele într-un fel de moștenire istorică pe care toți ar putea-o accepta?

Vocea îi tremura la fel ca trupul când luă din nou cuvântul.

– Proiectul este nesăbuit, domnule Jameson. Nimeni nu va reuși să definească vreodată cu precizie pericolul pe care-l reprezintă vechile galerii. Soțul meu era un sportiv desăvârșit. Totuși, n-a văzut venind avalanșa de nisip care l-a dus în prăpastie pe el și pe cel pe care încerca să-l salveze....

Adunarea începuse să se agite. Gerard Wade lovi în masă cu un ciocan de lemn, pentru a restabili calmul.

– Țin să-l asigur pe domnul Jameson de colaborarea noastră, spuse el. Îi vom furniza informațiile pe care le avem. Sper că va găsi în regiune destui voluntari pentru prospectarea la care se gândește. Cei care doresc să participe la ea, se vor adresa devotatei noastre secretare, Teresa Stanley. Ședința se suspendă. Mulțumesc tuturor pentru prezență.

Forțându-și vocea de bariton, adăugă:

– În camera mea de zi este pregătit un bufet. Pe curând, prieteni.

Mulțimea părăsea încăperea. Teresa o urmă pe doamna Wade. Honey făcu în așa fel încât să rămână în apropiere de Gerry și de Turner, care discutau între ei.

În timp ce ea tremura de mânie stăpânită, se miră de calmul aparent al celor doi bărbați.

– Cât timp va dura ancheta dumneavoastră? întrebă Gerry.

– Nu știu. Totul depinde de sprijinul pe care-l voi obține de la concetățenii dumneavoastră.

Gerry îi aruncă o privire de avertisment lui Honey. Evident, se temea de o nouă izbucnire a tinerei femei. I se adresă din nou lui Jameson.

– Pot să vă asigur că doamna Caldwell este persoana cea mai calificată pentru a vă seconda. Cunoaște amplasarea celor mai mari părți a minelor. Pe de altă parte, are tot timpul, deoarece ferma sa este condusă de un personal în care are încredere.

Turner se întoarse spre ea. Honey primi direct șocul privirii sale seducătoare. Se înfioră și, într-o tresărire de revoltă, refuză să cedeze magnetismului pe care-l degaja acest bărbat.

Turner îi ghici eschivarea. Ochii săi o priveau cu răceală.

– Nu vreau ajutorul doamnei Caldwell, declară glacial. Am nevoie de o colaboratoare care să lase să treacă munca înaintea sentimentelor personale și care să știe să-și stăpânească nervii.

Honey strânse pumnii. Dumnezeule! Cât i-ar fi plăcut să-l pălmuiască!

– Probabil aveți dreptate, spuse Honey tăios. Dar mă îndoiesc că veți găsi în această regiune pe cineva la fel de inuman ca dumneavoastră, domnule Jameson. Nu sunteți decât un robot administrativ, un exemplar unic, deoarece probabil s-a distrus tiparul după ce ați fost fabricat. Dacă ați fi solicitat colaborarea mea, aș fi refuzat. Nu lucrez cu roboți.

Cu aceste cuvinte categorice ieși din sală, lăsându-l pe Gerry să se încurce în scuze pe care ea nu dorea să le audă.

Capitolul 2

Adâncită în gânduri, Honey își bea încet ceaiul cu gheață.

– Mai doriți ceva, doamnă Caldwell?

– Nu, mulțumesc, Jane.

Simțea asupra ei privirea curioasă a chelneriței. La Pahrump, veștile se răspândeau repede. Cu siguranță, personalul braseriei aflase despre peripețiile reuniunii. Dar Honey nu ținea să vorbească despre asta.

Începu să se gândească.

Așadar, se înșelase asupra lui Turner. Nu venise să-i apere cauza, ci s-o combată. Cavalerul în armură strălucitoare pe care-l visase, nu era în realitate decât un bărbat ca oricare. Femeile îl considerau probabil drept o persoană extrem de seducătoare. Honey n-avusese încredere în el încă de la prima privire.

Soacra sa putea să doarmă liniștită. Rana lăsată de moartea lui Daryl era departe să se cicatrizeze.

Clopoțelul de la ușa principală sună. Honey se afundă mai adânc în scobitura banchetei, sperând să scape de privirea scrutătoare a Teresei. Alesese cel mai întunecat loc din braserie.

Precauție inutilă. Teresa o reperă imediat.

– Ce faci aici, Honey? De ce n-ai participat la gustare? Ai fi putut cel puțin să te duci acasă.

Honey nu răspunse nimic.

Teresa se așeză în fața prietenei sale și comandă o bere, o pizza enormă și două farfurii.

– Nu-mi este foame, protestă Honey când, cu autoritate, Teresa îi servi trei sferturi din ea.

– Ai ratat bufetul doamnei Wade și nu te condamn; n-avea nimic extraordinar. Dar trebuie să mănânci, Honey. Se gândește mai bine cu stomacul plin.

Honey oftă, fericită în fond de atenția Teresei. După moartea lui Daryl, aceasta fusese singura persoană în stare s-o aducă din nou în lumea celor vii, forțând-o să se îmbrace, să se hrănească, să se ocupe de treburile zilnice. Vorbea despre Daryl într-un mod direct, care deseori o irita pe tânăra femeie, dar o și stimula. Treptat, datorită devotamentului acestei tinere pline de căldură, Honey își simți durerea diminuându-se la un nivel suportabil.

O privi pe Teresa mâncând cu poftă bucata sa de pizza.

– Sandvișurile doamnei Wade nu te-au săturat?

– Este o veșnicie de când le-am mâncat. De atunci, am examinat amănunțit împrejurimile pentru a te găsi. Să nu-mi spui că erai aici. Am venit de două ori în braserie fără să te văd.

Honey își dădu după urechi două șuvițe lungi de păr auriu care-i ascundeau jumătate din față.

– Am mers la întâmplare prin împrejurimi, fără să îndrăznesc să mă întorc acasă.

Teresa ridică sprâncenele, uimită.

– Nu te înțeleg.

– Turner este invitatul meu și mă simt obligată să-l prezint Paulinei. Dar n-am reușit să mă hotărăsc.

Teresa își înăbuși un râs ușor.

– L-am condus eu însămi pe Jameson la noua sa reședință. Corvoada mi s-a părut mai degrabă plăcută. N-a trebuit să-l prezint soacrei tale. Îl cunoștea deja. Ai uitat că era prietenul lui Daryl?

– Nu-mi vine să cred. Bărbatul acesta este atât de diferit de Daryl.

Privirea i se întunecă, în timp ce o expresie de melancolie i se zugrăvi pe față. Teresa luă mâna tinerei femei.

– Turner nu-i seamănă lui Daryl, spuse încet. Oare acesta este un motiv să-i porți pică?

Honey își retrase mâna.

– Tocmai am vorbit îndelung cu el, continuă Teresa. Între voi este o neînțelegere. N-a promis niciodată să te ajute. Ceea ce ai sperat tu și ceea ce propune el sunt două lucruri distincte, dar nu contradictorii. Pentru început, vrea să inventarieze minele dezafectate.

– Îi doresc noroc, ironiză Honey.

– Nu va avea niciun noroc, dacă nu colaborezi.

Chipul fin al lui Honey se întunecă. Teresa se încruntă și-și dojeni prietena.

– Ai uitat oare munca pe care am făcut-o împreună? Timp de șase ani, sub ferma autoritate a lui Gerry și Daryl, Organizația a făcut o treabă remarcabilă. Tu însăți ai participat activ. Și harta aceea pe care, la sfaturile soțului tău, ai început s-o întocmești? Daryl cunoștea împrejurimile mai bine decât cea mai mare parte a oamenilor din regiune. Te lua întotdeauna în plimbări lungi. De ce ai abandona lupta? Turner nu cere decât să reia dialogul cu tine.

– Greșit.

– Te înșeli. Dovada: te caută împreună cu mine de ore întregi.

– Îl credeam acasă.

Honey se ridicase atât de repede, încât răsturnă restul ceaiului pe masă.

– Nu voi discuta din nou cu acest individ. Și crede-mă, Teresa, dacă nu-i ofeream găzduire, aș fi făcut o datorie de onoare din a nu-l mai vedea niciodată. Dar lucrurile....

Vocea lui Turner o întrerupse.

– Lucrurile fiind cum sunt, mă vei suporta de bunăvoie sau din obligație.

Honey se întoarse brusc și întâlni privirea arogantă a lui Jameson. Atmosfera dintre ei păru că se încarcă cu electricitate.

– Să n-o condamni pe Teresa că m-a adus aici, continuă el. Cu sau fără ajutor, te-aș fi găsit.

Își încrucișă brațele cu un aer provocator. Bine așezat pe picioarele lungi, îi bloca trecerea.

Honey se simți umilită. Oare de cât timp era acolo? Și dacă îi auzise cuvintele, cum le interpretase?

Turner o înștiință imediat.

– Nu dorești să mă mai vezi? Foarte bine, tânără doamnă. Atunci, închide ochii. Dar te sfătuiesc să-ți deschizi urechile și, dacă se poate, mintea, deoarece ce-ți voi spune este important.

O împinse și o obligă să se așeze din nou pe banchetă. Apoi se instală simplu alături de ea.

Honey nu-și mai putu stăpâni mânia care o sufoca.

– Nu crezi că ai spus destul pentru astăzi? Ai avut insolența de a-ți exprima public îndoielile asupra responsabilității lui Daryl în accidentul care l-a costat viața. Și crezusem în prietenia dumitale.

Ce greșeală!

Voi să plece, dar mâna lui Turner se sprijini de umărul său, interzicându-i orice mișcare.

– Lasă-mă să plec, bombăni ea.

Vocea, vibrând de furie, rămase totuși destul de surdă pentru a nu alerta ceilalți consumatori.

Cum Turner apăsă mai mult asupra ei, Honey exclamă, disprețuitor:

– Nu ești la Pahrump decât pentru a-ți liniști conștiința. De la moartea soțului meu, remușcările te urmăresc. Așa că ai decis să vezi la fața locului cum s-au petrecut lucrurile. Dar, în ciuda afirmațiilor dumitale că nu se comisese nicio imprudență, ai realizat brusc pericolul că proiectul dumitale absurd va pune turiștii pe drumuri. Dar în loc să renunți la planuri, hotărăști să anchetezi. Când vei avea suficiente documente, îți va fi ușor, datorită funcției, să obții de la guvern o legislație mai strictă asupra siguranței.

Vocea i se frânse și-și înăbuși un suspin înainte de a încheia:

– Această lege, Gerry și Daryl au cerut-o în zadar de șase ani. Dacă era votată, soțul meu ar fi trăit încă.

Turner păli și-și luă mâna de pe umărul său.

– Încetează să te încăpățânezi și ascultă-mă.

– Nu.

– Dorești să ridic tonul, ca toată braseria să profite de explicațiile mele?

Teresa consideră potrivit să intervină.

– Locul este prost ales pentru o discuție. Să mergem acasă la Honey.

– În niciun caz, exclamă Turner.

Întoarse spre Honey o față crispată de furie.

– Prietenii dumitale dau târcoale în jurul casei. În timpul gustării, am suferit criticile lor. M-au acuzat că am dat dovadă de lipsă de politețe nerespectându-ți durerea. Nu știu ce mi-ar fi făcut dacă Teresa nu mi-ar fi luat apărarea. La ieșire, s-au îndreptat în grupuri mici spre domeniul Caldwell, pentru a-ți aduce susținerea lor. De atunci, te așteaptă. Dacă eram egoist, ți-aș fi cerut să mergi și să-i liniștești imediat....

Vocea îi deveni ironică.

– .... Astfel, aș putea părăsi orașul fără să risc să fiu alungat cu lovituri de bâte.

Honey avu intuiția că ironia sa ascundea o profundă amărăciune. În ciuda animozității împotriva lui, simți o ciudată înțepătură în inimă. Cu gâtul uscat de emoție, nu reuși să formuleze întrebarea care-i venea în minte.

Teresa o puse în locul său, pe un ton scandalizat.

– Oare ai intenția să pleci fără să te fi dus măcar pe teren?

Turner făcu un gest dezinvolt.

– Honey este în stare să obțină ce vrea, fără mine. În fruntea unei delegații, cu incontestabilele sale talente de tragediană, va sfârși prin a emoționa membrii Congresului și, de ce nu, pe Președintele însuși. Așa că, datorită ei și numai ei, minele vor fi închise. Astfel nu mă va mai acuza de nu știu ce sentiment de vinovăție. Honey, care-și recăpătase calmul, protestă:

– Este ridicol. Ești aici ea să faci o treabă. Fă-o după conștiința dumitale.

– Vorbe! mormăi Turner. Prin comportamentul tău de copilă răsfățată, ai ridicat toată lumea împotriva mea. În plus, ești singura care cunoaște amplasarea vechilor mine.

– Mi-ai refuzat ajutorul, remarcă tânăra femeie, cu trufie.

– Și dacă am discuta din nou? propuse bărbatul, fără să renunțe nici el la aroganță.

Teresa bătu cu pumnul în masă.

– Ajunge! spuse ea cu severitate. Totul ar merge mai bine dacă v-ați lăsa deoparte orgoliul prostesc. Calmați-vă!

Honey rămase o clipă tăcută. Prietena sa avea dreptate. Încă de dimineață, tensiunea sporea și fiecare rămăsese pe poziție.

– Nu-mi place să discut în fața unei mese, la cafenea, declară ea, și n-am curajul să înfrunt compasiunea oamenilor din regiune.

– Am o idee, spuse Turner.

Plăti consumația și le făcu semn celor două femei să-l urmeze.

Complexul conținea o braserie, un restaurant și o sală de jocuri.

Dacă primele două săli erau încă aproape pustii, în schimb, a treia nu se golea. Mesele de biliard și automatele erau ocupate. Clinchetul monedelor acoperea sunetul muzicii vesele și jucătorii, foarte absorbiți, nu dădeau nicio atenție celor care-i înconjurau.

Cei trei traversară încăperea fără să se facă remarcați și ieșiră pe o ușă de serviciu care dădea spre o străduță îngustă și prost pavată.

Turner o luă pe Honey de cot și o conduse. La atingerea acelei mâini, tânăra femeie se înfioră, dar nu încercă să se elibereze. Trebui să admită că apropierea acestui bărbat îi transforma mânia în valuri de dorință. Se strădui să salveze aparențele și privi drept în față, dezgustată că se descoperea atât de vulnerabilă.

Oare ce fel de femeie era pentru a se simți atrasă fizic de o ființă pe care o detesta?

Teresa îi urma, atentă doar să nu-și sucească tocurile înalte printre pietre. Se lăsase o tăcere apăsătoare, insuportabilă. Honey era decisă să n-o rupă prima.

Ajunseră curând la locul unde își lăsase Land Roverul.

Turner îi aruncă Teresei cheile Mercedesului.

– Ești în stare să găsești parcarea în care ne-am oprit? o întrebă.

– Firește. Cunosc perfect orașul.

– Dacă prietenii lui Honey nu l-au demolat, folosește mașina mea pentru a te întoarce acasă. Mulțumesc încă o dată pentru ajutor și pe curând.

Teresa avu înțelepciunea de a nu pune întrebări, chiar când îl văzu pe Turner instalându-se autoritar la volanul Land Roverului.

Honey se sufoca de indignare.

– Nu ceri niciodată permisiunea să împrumuți ce nu-ți aparține?

– Nu, când știu că această permisiune îmi va fi refuzată. Astfel evit piedicile, o ironiză Turner.

Tânăra femeie se așeză pe scaunul pasagerului, strângându-se cât mai mult posibil lângă portieră.

El râse ușor, dar nu adăugă nimic.

Străbătu orașul și ieși din el fără să ezite. Curând, părăsi șoseaua și se angajă pe un drum care urca spre platourile înalte.

Regiunea aceea era puțin cunoscută lui Honey și oamenilor din Pahrump. Aici, pământul era mai ars decât în alte părți. Nu fusese deschisă nicio mină. Pini și plante ornamentale se prindeau de sol, dar cu altitudinea, vegetația dispărea. Pe terenul ars de soare, nu mai creșteau decât tufe de mărăcini. După rarele averse, acestea înfloreau timp de o zi. A doua zi, își reluau înfățișarea de lemn mort. Coioții vizitau des aceste locuri pe care nu le revendica nimeni.

Tânăra femeie era tot mai uluită. Oare unde o ducea? Din mândrie, își interzise să întrebe despre destinație. În cazul în care credea că o va surprinde, se ostenea în zadar.

Când depășiseră zona de rășinoase, Turner remarcă zeflemitor:

– Prea orgolioasă pentru a-mi pune întrebări, nu-i așa?

Îi ghicea gândurile cu o perspicacitate de temut.

Honey ridică din umeri.

– Presupun că ai motive întemeiate să mă aduci în această regiune pustie.

– Aici nu ne va deranja nimeni, spuse bărbatul pe un ton ambiguu.

Honey simți un ușor frison alergându-i de-a lungul spatelui. Plăcere? Teamă? Nu mai știa ce era cu ea. Pentru a lupta cu tulburarea care o agasa, se aplecă în față, concentrându-și atenția asupra drumului desfundat. Acesta deveni atât de îngust, încât tijele spinoase ale tufelor zgâriau cele două laturi ale caroseriei.

– Ar fi trebuit să bănuiesc, murmură Turner. De cincisprezece ani, natura și-a reintrat în drepturi.

Opri brusc mașina, deschise portiera și sări de pe scaun. Honey îl văzu îndepărtând tufele extrem de dese în acest loc. Acestea ascundeau un gard și o poartă din grilaj.

Scoase o cheie din buzunar.

Honey i se alătură. De data aceasta, curiozitatea birui.

– Ce faci?

– Ce vezi. Încerc să deschid blestemata asta de barieră. Dar lacătul este ruginit. Există un bidon de ulei în portbagajul mașinii tale?

– Da.

– Dă-mi-l. Cufundă în el cheia care apoi se învârti ușor în broască. Poarta scârțâi. În spate, la prima vedere, nu era nimic altceva decât niște stânci enorme, cactuși, un pâlc de pini rahitici și o grămadă de mărăcini.

Turner rupse o creangă dintr-un copac. Înaintă încet, lovind solul în fața lui, pentru a elibera terenul.

– Urmează-mă, spuse întorcându-se spre Honey. Pentru a evita să calci pe un șarpe, pășește pe urmele pașilor mei.

Tânăra femeie era gata să urle. Reptilele erau singurele animale care o paralizau de groază. Dar strânse din dinți și făcu ce-i ceru.

Parcurseră câțiva metri și se aflară brusc în fața unei construcții izolate. Varul era crăpat, descoperind cărămida zidurilor. Acoperișul era spart. Obloanele atârnau în balamalele ruginite.

Cu siguranță, acea casă nu auzise de mult râsete sau sunete de voci.

Honey lăsă să-i scape o exclamație de surpriză.

– Cui aparține această ruină?

– Mie, răspunse Turner.

Un zâmbet subțire îi lumină fața.

– Da, este a mea, sau mai degrabă a băiatului romantic care a părăsit regiunea acum cincisprezece ani. Atunci, nutream proiecte absurde, visând să irig aceste terenuri și să transform pustiul în paradis. Am moștenit această construcție de la un unchi, ca și hectarele înconjurătoare. Daryl și cu mine veneam aici de câte ori aveam o clipă liberă.

Au fost vremuri frumoase. Atunci, locuiam într-o fermă vecină cu a sa. Părinții mei au vândut-o pentru a se stabili la Reno. Au murit anul trecut.

– Îmi pare rău, declară Honey.

Tonul era politicos, nimic mai mult. Nu voia să se înduioșeze pentru acest bărbat a cărui inimă părea tăiată în granit.

Turner avu un gest scurt, care refuza orice fel de simpatie și-și întări raționamentul.

– Nu mă înțelegeam cu părinții mei, care nici ei nu se înțelegeau, explică bărbatul. În parte, pentru acest motiv am ales să studiez foarte departe de Nevada. Pahrump a rămas pentru mine un univers ireal, în afara timpului.

Honey savura puritatea aerului. Soarele care cobora în spatele munților colora stâncile în roz-violet. Orizonul se coloră în roșu-aprins. De aici, vederea se cufunda într-un canion, sub Pahrump. Platourile înalte erau îmbinarea a două lumi: cea a pustiului, avid dar strălucind de culori și cea a unei văi sau câmpuri de bumbac dungând cu verde pantele fertile. Era un peisaj sublim.

Honey i-o spuse cu convingere și adăugă cu ironie:

– Găsești poate mai multă realitate în biroul tău din Washington? Obsesia statisticilor, legile și decretele ți-au ucis orice sensibilitate? Nimic nu este mai frumos, nici mai real decât aceste stânci roșii sub cerul albastru.

– Ai dreptate, admise Turner. Regiunea aceasta pare cruțată de influența timpului. Natura nu s-a schimbat aici de milenii. Orășelul Pahrump este aproape la fel ca cel din secolul trecut. Niciun imobil mare și modern nu-l deformează....

Honey îl întrerupse, tristă:

– Și pentru a distruge această frumusețe, ești gata s-o prețuiești ca parc natural și să trimiți aici mulțimi de turiști.

– Să protejezi un sit nu înseamnă să-l distrugi.

– În unele cazuri, da. Nu încerca să-mi dovedești contrariul. N-am să fiu niciodată de acord cu tine.

Agasat, Turner se încruntă. Întorcându-se brusc, o luă pe un drum nisipos care se îndepărta de casă.

Tânăra femeie îl urmă și se opri în timp ce el îndepărta cu bâta un tufiș încărcat în mod ciudat cu frunze verzi. Mici animale,

roșcate și acoperite cu păr ieșiră de acolo și atinseră gleznele lui Honey. Aceasta scoase un strigăt de spaimă și se repezi spontan lângă Turner.

El o înconjură cu un braț protector.

– Te credeam mai curajoasă, exclamă râzând. Să te temi de veverițe?

– Veverițe? Aici, în pustiu?

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Nu teama era cea care o tulbura, ci o emoție pe care n-o mai simțise de mult și pe care Turner o trezea în ea.

– Trăiesc în nisip, precizează bărbatul. Și privește ce le atrage.

O obligă să îngenuncheze lângă el. În spatele ramurilor înfrunzite, Honey zări un rezervor mare, cimentat la nivelul solului, pe jumătate plin cu apă cristalină.

– Un izvor cu debit slab alimentează acest bazin, explică Turner. La început, servea la aprovizionarea casei. Dar Daryl și cu mine îl foloseam ca piscină.

Honey se îndreptă și se îndepărtă de el. Bărbatul remarcă blând.

– Nu-ți place să vorbesc despre soțul tău.

– Nu. Prefer să lăsăm la o parte subiectele personale. Am venit să discutăm despre o treabă. Așa că să studiem problema care ne preocupă.

Se așezară unul lângă celălalt pe o dală de piatră. Tălpile lui Turner atingeau suprafața apei.

Scrută fața fină a tinerei femei ca și când căuta să-i pătrundă cele mai tainice gânduri. Înțelegând că va rămâne pe poziție defensivă, spuse oftând:

– Nu-mi ușurezi sarcina. Daryl și cu mine am crescut împreună. Ne-a legat o prietenie profundă. Țineam să știi asta.

Poate va ajuta la înțelegerea noastră reciprocă.

– Până acum, n-a fost evident. Dacă simțeai prietenie pentru Daryl, de ce n-ai reacționat aflând de.... dispariția sa?

Înșela realitatea refuzând să rostească niște cuvinte mai exacte. Astfel, avea impresia că-și alungă durerea.

Turner spuse, cu o voce gâtuită:

– Funcțiile pe care le ocup n-au făcut din mine un birocrat limitat cum mi-ai reproșat adineaori. Călătoresc mult. Corespondența mă urmărește cu mai multă sau mai puțină exactitate. Pauline afirmă că mi-a fost adresat un anunț de deces, dar n-am aflat de moartea lui Daryl decât din scrisoarea pe care mi-ai scris-o nu demult.

Se lăsă tăcere. Turner îi lăsă lui Honey timpul de a asimila vestea. Continuă apoi pe același ton grav:

– N-am știut nici de numeroasele voastre petiții care s-au pierdut probabil în vreun serviciu. Scrisoarea ta se referea la asta, fără să-mi dea amănunte.

Am crezut că aveai nevoie de sfaturile mele în legătură cu dificultățile cu asigurările. Oferta mea de a examina mina care ți-a ucis soțul nu comporta niciun alt angajament. Rămânând aici, acceptând să fac o anchetă mai generală, încalc regula pe care mi-am impus-o, de a nu mă amesteca niciodată în conflictele care învrăjbesc o regiune.

Își îndreptă bustul și râse încet, arogant.

– N-ai idee de numărul femeilor frumoase care au încercat să mă câștige pentru cauza lor....

Honey îl întrerupse, indignată:

– Nu mi-a venit niciodată ideea să te seduc. Mai întâi, pentru că n-am obiceiul acesta. Apoi.... pentru că ești atât de sigur de tine,

încât nu dai impresia că nu cedezi persuasiunii, indiferent din ce parte vine.

Honey se întoarse spre el, cu obrajii arzând. Turner își adânci privirea în a sa, aducând un omagiu tăcut tăriei sale de caracter. Tânăra femeie acceptă acest tribut ca pe un drept cu mândrie, încercând să ascundă emoția care o tulbura.

Turner zâmbi înainte de a declara:

– Nu-ți subestima puterea de seducție, Honey. Ești foarte frumoasă. Înțeleg de ce părul tău blond și ochii căprui l-au tulburat pe Daryl atât de mult încât, celibatar convins, a fost dus la căsătorie.

Ezită și adăugă foarte repede:

– Chiar și eu am fost, acum mult timp, atras de tine. Mai exact, acum trei ani.

Honey tresări.

– Trei ani? Dar nu te-am văzut niciodată înaintea acestei dimineți, în fața poștei.

Turner scoase din buzunar un portvizit pe care-l întinse deschis sub ochii tinerei femei. Aceasta recunoscu o fotografie făcută în ziua nunții ei. Bărbatul precizează:

– Daryl mi-a trimis-o, cu un bilețel plin de elogii asupra ta. Oare nu este un semn al destinului că doar această corespondență mi-a parvenit? Honey se încruntă.

– Nu te înțeleg.

– Am păstrat această fotografie. Acum, dacă doresc, nimeni și nimic nu mă împiedică să te iau în brațe.

Tânăra femeie nu-și putu stăpâni tremurul buzelor. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Totuși, adunându-și toată energia, spuse cu ochii ațintiți asupra oglinzii de apă, care reflecta ultimele raze de soare:

– Daryl nu mai este aici, dar mă consider încă soția sa.

– Iată o decizie care-mi convine, aprobă el pe un ton neutru. Personal, nu amestec niciodată munca și plăcerea. Ori, ții să facem această anchetă împreună, nu-i așa?

Honey îl privi stupefiată, și mai decepționată decât voia să mărturisească.

Ce persoană schimbătoare! Aproape îi făcuse o declarație de dragoste și, în clipa următoare, o anunța că acceptă foarte bine rezerva sa.

– Dorești asta, da sau nu? insistă Turner, iritat.

– Nu.... mai știu, bâigui tânăra femeie.

Turner avea darul s-o descumpănească. De la moartea lui Daryl, nu se mai gândise decât la blestematele alea de mine; închiderea lor ar fi fost pentru ea un fel de răzbunare. Înlăturând riscurile de accidente, ar îndepărta o parte din teama care o măcina. Unul din cei mai influenți membri ai ministerului îi propunea să-l ajute și iată că ezita, întrezărind brusc un pericol și mai îngrijorător decât cele de care se lovea organizația lui Gerry.

La capătul răbdării, Turner sări în picioare. Îi păru uriaș, distant, inaccesibil.

– Dacă-mi refuzi ajutorul, nu mai am nimic de făcut aici, exclamă el din vârful buzelor.

– Nu este vorba despre asta, spuse foarte repede Honey. Mă tem doar..... de lipsă de obiectivitate.

– Voi avea eu pentru doi, replică bărbatul, ajutând-o să se ridice în picioare.

Un zâmbet îi lumină trăsăturile. În ochi îi strălucea un foc straniu.

Honey se întrebă cât timp va fi în măsură să-i reziste.

Nu declarase oare că nimeni și nimic nu-l împiedica acum s-o ia în brațe? Dar Turner începu să vorbească despre munca ce-i așteptа. Nu încercă nici măcar o dată gestul pe care tânăra femeie îl spera și de care se temea.

Avea impresia dezamăgitoare că reușise să câștige o bătălie, fără să lupte.

Capitolul 3

Cerul de-abia începuse să se coloreze la răsărit, când Honey deschise ochii.

În ajun, oprise aerul condiționat, coborâse storurile, dar lăsase ferestrele deschise, așa încât căldura cuprinsese deja încăperea, promițând o zi toridă.

Se răsuci în patul mare și încercă să mai doarmă. Dar problemele pe care le alungase o noapte de odihnă, reveniră și nu-i dădeau pace. Se ridică într-un cot și privi ceasul deșteptător. Ora cinci! Toată casa dormea încă. Incapabilă să mai stea întinsă în timp ce somnul îi fugise, Honey se ridică, îmbrăcă o ținută de interior și, fără să-și dea osteneala să se pieptene, coborî cât mai în liniște în bucătărie.

Turna apa peste cafeaua măcinată, când vocea lui Turner răsună în spatele ei.

– Mă inviți?

Tânăra femeie tresări, vărsând o parte din lichidul fierbinte pe masă.

– Pentru Dumnezeu, ce faci aici în zori?

Își duse mâna arsă la buze și-l privi uluită pe Turner. Hainele păreau ieșite direct de la călcătorie. Îmbrăcase un ansamblu mult mai ușor decât costumul elegant din ajun și totuși, chiar în blugi și în cămașă, era impecabil. Sandalele din piele albă, nu aveau nicio pată. Părul brun, superb, ud încă de la duș, era pieptănat cu grijă.

Honey, care nu era nici spălată, nici pieptănată, simți un neplăcut sentiment de inferioritate, care nu-i îmbunătăți deloc dispoziția.

– Dar te-ai ars! exclamă Turner.

– Ce simț de observație! mormăi ea. Bărbatul nu înțelese nici remarca, nici privirea care-l fulgeră. Văzând-o trecându-și mâna sub robinetul de apă rece, se apropie de ea.

– Arată-mi, îi propuse.

– Nu-i nimic. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce faci, deja gata, în timp ce de-abia se luminează de ziuă?

– Oare ai uitat că mi-am trăit copilăria la țară? Am păstrat din acea perioadă obiceiul de a fi matinal.

Honey se strâmbă.

– Cu ce te poți ocupa în zori, într-un apartament? Îți stropești plantele verzi?

– Privesc răsăritul soarelui.

– Prin pâclă, îmi imaginez. În orașe este întotdeauna pâclă.

Honey se simțea odioasă, dar incapabilă să acționeze altfel. Începu să simtă o durere care zvâcnea, căută din ochi un prosop și, negăsind, scutură brațul pentru a-l usca și exclamă, încă morocănoasă:

– Prepară-ți singur cafeaua. Urc să mă culc din nou.

Puțin mai târziu, așezată pe pat în semiîntuneric, își examina umflătura care se formase pe piele, când ușa camerei se deschise.

Turner intră. Ținea o tavă pe care așezase o ceașcă de cafea și un tub farmaceutic.

– Am găsit în baie un leac împotriva arsurilor, o anunță.

Avu grijă să închidă ușa după el. Apoi, fără să-i lase timp să protesteze, îi întinse ceașca aburindă.

– Bea, îi ordonă. Ești dintre acele persoane care se scoală cu fața la cearșaf și nu-și regăsesc forma decât după ce au băut un ceai, sau o cafea tare.

Honey se supuse, dominată de autoritatea acestui bărbat.

– Acum, arată-mi mâna, pretinse Turner.

Trecu ușor unguentul peste arsură. Durerea dispăru ca prin farmec.

Honey își reproșă agresivitatea.

– Mulțumesc, și iartă-mă pentru adineauri, spuse.

Turner făcu un gest neglijent, ca și când toate acestea n-aveau în fond decât mică importanță. Lăsând-o să continue aplicarea cremei, se duse să ridice storurile. Un soare luminos umplu camera imensă.

Făcu încet turul încăperii. Examină în trecere niște pistoale dintr-o vitrină, niște cupe aliniate pe o etajeră.

– Sunt trofeele lui Daryl câștigate cu ocazia competițiilor sportive, explică Honey.

Turner bombăni niște cuvinte ce nu se auziră.

– Ce spui? întrebă tânăra femeie.

Bărbatul tuși pentru a-și drege glasul.

– Cred că dacă ar trebui să dorm într-un mausoleu, aș fi și eu supărător de deprimat la trezire.

Honey înălță capul, gata să-și scoată din nou ghearele.

– Un mausoleu? protestă.

– Da. Camera lui Daryl nu s-a schimbat de când ne făceam temele împreună.

Tânăra femeie renunță să protesteze. Turner nu greșise întru totul. Și ei acest loc îi dădea deseori impresia că era o cutie cu moaște.

– Nu vin aici decât pentru a dormi, mărturisi, Daryl avea intenția de a construi propria noastră casă. N-ar fi avut niciun sens să transformăm ceva aici. Mai târziu....

Vocea îi cedă. Turner insistă, încet.

– Continuă, Honey.

– Ei bine! Pauline n-a vrut să schimb nimic. Dis.... dispariția fiului său a zdruncinat-o psihic. Își imaginează că dacă obiectele rămân ca pe vremea când eram fericiți, într-o zi sau alta, Daryl se va întoarce.

Turner o măsură cu o atenție îngrijorată.

– De ce o lași să facă asta?

– Dacă n-ar fi decât camera.... începu Honey ridicând din umeri. Dar Pauline refuză să accepte realitatea. Uneori, pretinde să pun tacâmul lui Daryl la masă. Nu pot s-o condamn. Mă înțelegi, nu-i așa?

– Oh! Foarte bine. Tânăra femeie aprecie răspunsul, fără să perceapă sarcasmul. Așa că nu reacționă imediat când el adăugă:

– Îmi închipui că hainele lui Daryl sunt încă pe umerașe.

Se îndreptă spre spatele încăperii. Când se pregătea să deschidă ușile dulapului de haine, Honey îl ajunse din urmă și se rezemă cu brațele depărtate de dulapul mare.

– N-ai dreptul....

– Nu insist, o întrerupse el, dându-se ușor înapoi. Ești liberă să joci jocul. Personal, refuz să văd în tine o văduvă dezolată. Ești

femeie, Honey, cu nevoi și dorințe care merg dincolo de ce-ți oferă viața. Dar, prizonieră amintirilor tale, nu vei ști cum să le satisfaci.

Tânăra femeie purta o cămașă de noapte și un neglijeu asortat, din muselină.

Mângâind ușor cu un deget țesătura mătăsoasă, Turner spuse pe un ton glumeț, ca pentru a schimba subiectul:

– Garnitura ta este foarte elegantă și culoarea aceasta îți vine încântător. Văd cu plăcere că n-ai renunțat complet la cochetărie.

Honey vru să se apere și căzu cu stângăcie în capcana pe care i-o întinsese.

– Este un cadou de la Pauline. Mi l-a oferit la ultima mea aniversare.

– Bănuiam, zâmbi el. Nu înțelegi că te consideră ca pe un fel de amintire vie? Seara, dimineața, trebuie să te îmbraci ca o tânără soție care-și așteaptă sau își părăsește soțul. Iar tu, prostuțo, în loc să reziști, intri în această comedie. Doar dacă....

Un zâmbet îi apăru în colțul gurii.

– Doar dacă, adineauri, n-ai îmbrăcat această garnitură seducătoare pentru a atrage în brațele tale un bărbat gata să te mulțumească și să-ți dovedească faptul că o pagină din existența ta s-a întors definitiv...

– Bădăranule!

Aproape fără să vrea, mâna i se ridică și-i dădu lui Turner o palmă răsunătoare.

Acesta își încordă mușchii maxilarului, dar nu se întrerupse decât o clipă. În timp ce pe obrazul său bărbierit cu grijă apărea o urmă roșie, continuă cu o voce gâtuită, dar autoritară:

– Delirul Paulinei nu este nimic pe lângă al tău. De ce te lupți pentru a interzice accesul în mine? Din motive de siguranță? Ei aș!

Închiderea lor ar fi pentru tine un fel de omagiu care ar perpetua amintirea lui Daryl. O amintire care se stinge tot mai mult cu fiecare zi. Nu pentru a te ajuta m-ai chemat. Ai sperat să găsești în mine mai mult decât un aliat, un fel de dublură a lui Daryl, fratele lui geamăn, într-un fel. Și te-ai aflat în fața unui bărbat diferit de cel pe care-l așteptai. Cu simțurile în alertă, acum te străduiești să-ți ascunzi tulburarea. Mărturisește că tremuri atât de dorință, cât și de mânie.

– Este inexact, minți Honey. Nu mai simt acest gen de nevoie.

Turner se sprijini cu toată greutatea asupra ei. Lipită de dulap, tânăra femeie nu mai putea face nici cea mai mică mișcare. O febră care mocnea în ea i se răspândi pe neașteptate în vine. O cuprinse o dorință imperioasă de a se abandona. Dar în același timp, își reproșa slăbiciunea.

Într-un efort dureros, căuta să-și amintească trăsăturile lui Daryl. Dar nu mai exista nimic, decât fața aplecată asupra ei. Fascinată de flacăra din ochii lui Turner, încercă să se apere prin cuvinte pe care nu le mai credea.

– Lasă-mă... Nu înțelegi că te detest?.... Îi aparțin lui Daryl și numai lui....

Turner îi închise gura cu un sărut în același timp tandru și imperios. Honey căzu în adâncul unei amețeli unde nu se mai controla. Totuși, când Turner îi dezgoli un umăr și întreprinse mângâieri mai îndrăznețe, simți un val cumplit străbătând-o. Într-o tresărire de revoltă, reuși să-l respingă.

– Părăsește imediat această încăpere, îi ordonă.

Tremura. Totuși, cu prețul unui efort enorm, reuși să vorbească pe un ton aproape normal. Turner o măsură cu un aer ironic.

– Semeni cu acei smochini, care ascund sub spini un fruct delicios. Cu cât este mai greu de ajuns la el, cu atât este mai bun.

– Ieși de aici, repetă Honey.

Și pentru a scăpa de vraja acelui bărbat, alergă până la ușă și o deschise larg. Palierul de la primul etaj, pe care dădeau cea mai mare parte a camerelor, era pustiu.

– Pleacă, altfel strig, spuse pe un ton gâtuit.

Turner izbucni în râs.

– Hotărât lucru, ești o actriță minunată, Honey. Tocmai ai jucat la perfecție marea scenă a femeii ofensate.

O voce afectată, care urcă din hol, îi făcu să tresară.

– Oh! Turner! Nu-mi cred urechilor. Să fii oare pe cale să îmbini plăcerea cu munca? În clipa următoare, o femeie în taior alb urca repede scara largă din lemn.

Honey, stupefiată, văzu intrând în încăpere o ființă a cărei înfățișare era la fel de sofisticată ca vocea. Cocoțată pe tocuri înalte, cu o pălărie de paie pe cap și îmbrăcată cu o eleganță de manechin, se unduia ca o sirenă. Fiecare din gesturile sale era studiat pentru a plăcea.

– Ce faci aici? exclamă Turner surprins.

Și către Honey, stupefiată:

– Doamna Charlene Mercer, colaboratoarea mea.

Aceasta își strecură voluptuos brațul sub cel al lui Turner.

– Secretara ta m-a informat, se fandosi ea. Temându-mă să nu întâmpini greutăți serioase din partea indigenilor, am cerut și am obținut un ordin de misiune.

Îl privi languros și continuă:

– Am mai lucrat bine împreună. De ce n-am lua-o de la început?

Aruncă o privire spre Honey.

– Văzându-te într-o atât de fermecătoare companie, deduc că nici în această regiune sălbatică nu te plictisești.

Honey se strădui să-și stăpânească enervarea. Dintr-o dată, această persoană îi displăcea. Termenii disprețuitori pe care-i folosea vorbind despre Pahrump și locuitorii lui o revoltară. Dar pentru că era la ea acasă, Honey se strădui să rămână politicoasă.

– Sunt Honey Caldwell. Domnul Jameson mi-a cerut ajutorul pentru inventarierea minelor. Îmi puteți explica prezența dumneavoastră aici?

Charlene continua s-o ignore. Văzându-l pe Tarner îndepărtându-se de ea, era ocupată să-i atragă din nou atenția.

– Nu-ți imaginezi greutățile pe care le-am avut ca să te găsesc. Secretara ta știa doar că ai luat avionul și ai închiriat o mașină la aeroport. Pe hartă, Pahrump nu este decât un punct în mijlocul deșertului.

Se înfioră, ca și cum performanța pe care tocmai o înfăptuise fusese peste puterile sale.

– Din fericire, primul motel pe care l-am întâlnit sosind, este bun. Dar a trebuit să fac uz de toată autoritatea pentru a convinge hoteliera că eram asociata ta, și că trebuie neapărat să mă găzduiască și să se ocupe de bagajele mele. În zona asta pierdută de lume, trebuie să fie rari clienții matinali, deoarece sărmana ființă nu și-a revenit încă.

– Descrieți-mi-o pe acea sărmană ființă, ceru Honey, întrezărind adevărul.

Charlene făcu un gest neglijent.

– O femeie fără vârstă, cu părul decolorat. Se agită prin bucătărie cu un servitor pentru a-mi prepara cafeaua.

– Doamna Caldwell, preciză Honey.

Cealaltă păru uluită.

– Vreți să spuneți....

– Persoana care v-a primit este soacra mea. Nu sunteți într-un motel, ci într-o proprietate particulară.

Charlene privi în jur. Ochii de smarald se ațintiră asupra ținutei tinerei femei.

– Presupun că soțul dumneavoastră lipsește, sugeră cu insolență.

Turner veni în sfârșit în ajutorul lui Honey.

– Ei bine, ajunge, Charlene, exclamă tăios. Coboară și scuză-te față de doamna Caldwell.

Trebuia mai mult pentru a o descumpăni pe aroganta creatură.

– Chiar aveam intenția. Dar nu ne putem impune prezența familiei Caldwell. Trebuie să căutăm găzduire în altă parte decât la ei. Contrariată de fața întunecată a lui Turner, spuse, prefăcându-se întristată:

– Dumnezeule! Să mă fi înșelat asupra intențiilor tale? Te-am crezut în misiune oficială, în timp ce poate ești aici în calitate de persoană particulară?

Honey avu impresia că timpul se oprise. În acea clipă, viitorul depindea pentru ea de răspunsul lui Turner. Dacă mărturisea că nu se afla la Pahrump decât în amintirea lui Daryl, trebuia să renunțe la orice speranță de a închide minele. Aștepta cu febrilitate, dorindu-și cu disperare ca el să nu revină asupra promisiunii.

Charlene insistă:

– Ești aici ca reprezentant al guvernului?

În vocea sa era o amenințare surdă.

Honey se lăsă în fotoliul cel mai apropiat. Se străduia să pară străină de discuție, în timp ce inima îi bătea dureros.

După o tăcere care i se păru că durase o veșnicie, îl auzi pe Turner declarând:

– Am intenția să întreprind o anchetă. Fie că este oficială sau nu, o voi duce până la capăt. Se întoarse spre Honey.

– Pun mare preț pe colaborarea doamnei Mercer. Oare ne poți găzdui pe amândoi?

În ciuda aversiunii sale pentru această ființă odioasă, Honey scoase un oftat de ușurare. Îi privi pe amândoi și, străduindu-se să pară amabilă, spuse cât mai calm cu putință:

– Bine ați venit la noi!

– Firește, vom plăti, anunță Charlene.

Honey deveni stacojie și refuză oferta pe un ton tăios.

– În această regiune sălbatică, noi cunoaștem și practicăm legile ospitalității, doamnă. Domnul Jameson a fost prietenul soțului meu. Așa că, vă rog, să nu vorbim despre bani.

Îl privi pe Turner.

– Presupun că dorești să te scuzi față de soacra mea pentru apariția lipsită de jenă a prietenei tale. Nu vă reține.

– Să nu uiți că trebuie să începem rapid să lucrăm, îi aminti bărbatul. Și adăugă, pe un ton ambiguu:

– Pentru tine va fi singurul mod de a-ți găsi pacea.

După ce ușa se închise, Honey se rezemă de ea, cu picioarele tremurând.

Pacea? Atâta timp cât Turner va rămâne aici, nu va fi liniștită. Trezise în ea înflăcărări uitate. În acea clipă, era chiar geloasă pe Charlene.

De nouăsprezece luni, trăia cu durerea sa, convingându-se că viața i se încheiase odată cu a lui Daryl. Și, în câteva secunde, încă din clipa în care întâlnise privirea lui Turner, știuse că totul îi va fi tulburat: suferința, obiceiurile, gândurile.

Nu, acum nimic nu va mai fi vreodată ca înainte.

Capitolul 4

– Înnebunesc, se lamenta Teresa. Oare ce m-o fi apucat să accept această muncă de sclavă?

Puse pe o canapea din camera de zi un pachet enorm care conținea raporturile diferitelor salvări.

Honey înălță capul din hârtiile pe care le sorta.

– Ți-ai propus spontan ajutorul, îi aminti prietena sa. Și dacă am o memorie bună, ai adăugat chiar că-l găsești pe Turner încântător de romantic.

– Nu este decât un tiran îngrozitor, protestă Teresa. Din această dimineață, sub ordinul său, Gerry și cu mine ne spetim muncind la Centru, cât zece angajați. La drept vorbind, administrația n-a fost principala noastră preocupare, iar dosarele sunt mai degrabă în dezordine. Dar oare unde sunt voluntarii de care avea Turner nevoie? În afară de Wade și de mine, nimeni n-a răspuns chemării sale.

– Așteaptă s-o cunoști pe asistenta sa, pentru a te plânge, declară Honey zâmbind. În această clipă, se restabilește după oboseala călătoriei. N-am întâlnit niciodată o ființă atât de nesuferită.

– Unde este marele șef?

– În bucătărie, unde ocupă cea mai mare masă din casă.

Teresa pufni.

– Și cum frigiderul nu este departe, n-are de făcut decât o mișcare pentru a-și servi de băut. Ai terminat lista cu ce ar trebui să luăm cu noi?

Honey luă o foaie de hârtie pe care o pusese alături pe micul birou al Paulinei.

– Scriu lucrurile pe măsură ce-mi vin în minte: provizii, echipament, numai să nu uit nimic! Șeful oamenilor din fermă, va merge mâine la Las Vegas să ia ce nu putem să ne procurăm din Pahrump. Ai verificat trusa medicală?

– Nu, de ce? La Wade, este întotdeauna gata să fie încărcată în mașina de ajutor.

– Cu doi orășeni neexperimentați, vom avea nevoie de material dublu față de ce iau cu ei salvatorii în mod obișnuit, remarcă Honey.

– Gândește-te la containerele cu apă și cele cu gaz.

– Sunt pline. Am verificat.

– Honey!

Aceasta tresări auzind vocea puternică a lui Turner. O striga a doua oară și pe un ton mai nerăbdător.

– Sosesc.... O clipă! exclamă ea.

Străbătu culoarul, protestând printre dinți.

– Dacă aș fi câștigat câte un dolar de fiecare dată când m-ai deranjat de dimineață, aș fi bogată.

– Nu te plânge, replică Turner zâmbind. Dacă ți-aș cere un dolar pentru fiecare oră pe care o voi consacra anchetei tale, ai fi îndatorată pe viață.

Soneria de la intrare răsună înainte ca tânăra femeie să fi găsit un răspuns usturător.

Oare cine putea să fie? Wade nu pleca din localul Centrului de Salvare. Teresa făcea naveta între cele două proprietăți. Încă de dimineață, mai mulți concetățeni veniseră să-i vadă. Oferiseră accesorii și provizii, dar din nefericire lipsea mâna de lucru.

Honey traversă holul, încrucișând două degete într-un gest superstițios. Își dorea ca vizitatorul să-și aducă numai brațele și timpul.

Încremeni. Cerul îi ascultase ruga, deoarece bărbatul care stătea în ușă era un emisar după mina sa. Foarte în vârstă, părea ieșit de-a dreptul dintr-un western.

Tânăra femeie scoase o exclamație de bucurie și-l îmbrățișă cu afecțiune.

– De ce ai coborât din munții tăi? Cine te-a anunțat?

– Agitația, răspunse el evaziv.

Turner li se alăturase. Honey se dădu într-o parte pentru a-l lăsa pe bătrân să intre.

– Ți-l prezint pe John, spuse tânăra femeie. Dar aici, toată lumea îi spune Indianul.... El este Turner Jameson. Dar am uitat că Turner a trăit la Pahrump odinioară. Dacă nu v-ați întâlnit niciodată, probabil ați auzit vorbindu-se unul de celălalt.

Cei doi bărbați se observară în tăcere. Indianul avea un fler extraordinar pentru a deosebi adevărul de minciună, sinceritatea de simulare. Chiar fără să-l cunoască pe Turner, bănuia cine era și rolul pe care se pregătea să-l joace.

Părinții lui John muriseră pe vremea când niște triburi de indieni, neînduplecați și pacifiști, locuiau în munți și refuzau să intre în rezervație. Nu se știa cine primise și crescuse copilul. John

crescuse departe de orașe și nu cobora decât rareori din cuibul său de vulturi. Vârsta lui era un mister. Pielea sa avea culoarea și consistența unei piei de animal complet crăpate. Purta, peste blugii zdrențuiți, o haină din piele de căprioară, decolorată de soare. O pălărie mare de cowboy îi adăpostea capul cărunt, cu părul lung împletit. Silueta fragilă degaja o energie și o asprime care dădeau impresia că este imposibil de distrus.

După ce-l examină îndelung pe Turner, Indianul îi întinse palma deschisă, în semn de prietenie.

– Vin să vă ajut, spuse simplu.

Honey conduse toată lumea în bucătărie. Pauline, care se deplasa ca o umbră, servi bere.

Honey explică:

– Indianul cunoaște deșertul mai bine decât mine. Datorită indicațiilor sale, un plan precis....

Bărbatul ridică mâna pentru a o întrerupe.

– Timpul este un fir care nu se rupe, spuse privindu-l pe Turner în ochi. Îmi amintesc de tine și știu unde îți sunt rădăcinile, chiar dacă ai încercat să le retezi plecând odinioară la oraș. Pot să te conduc, dar totul depinde de ce vrei să vezi. Îți pot explica multe lucruri, dar totul depinde de ce vrei să auzi....

Atinse colierul de argint în care erau montate turcoaze care străluceau prin răscroiala hainei.

– Te pot duce chiar la mina de unde am extras materialul acestei bijuterii, adăugă, mijind ochii cu un aer poznaș.

Sprâncenele lui Turner se arcuiră.

– Aveți drepturi asupra acestei mine? îl întrebă.

– În măsura în care un om liber le are asupra pământului care l-a văzut născându-se.

Dar dacă vorbești despre concesionare, nici eu, nici ai mei n-am vrut vreodată.

Turner despături o hartă pe masă. Încercui cu creionul roșu o vastă întindere. Evident, puțin îi păsa de proveniența colierului Indianului.

– Subsolul care mă interesează se află în interiorul acestui perimetru, explică el.

– Da. Tocmai ai trasat marginile viitorului parc național.

– Exact; pentru că se pare că știți, vă scutesc de explicații inutile. După părerea dumneavoastră, câte mine există în această regiune?

Cum Indianul nu răspundea, insistă:

– Vreo douăzeci? Mai multe?

– Ți-am dat cuvântul meu, așa că ai încredere în mine. Ți le voi arăta pe toate.

Indică mai multe locuri pe care Turner le marcă imediat cu un punct roșu.

Sosirea lui Charlene le întrerupse munca. Tinerei femei îi trebuiseră ore întregi pentru a-și reveni din oboseala călătoriei și, cu siguranță, foarte mult timp pentru a-și alege hainele și a se machia. În jupă albă și bluză de dantelă, părea gata să pozeze fotografilor de modă.

Teresa o privi uluită.

După terminarea prezentărilor, Charlene se îndepărtă de bătrânul bărbat al cărui miros îi deranja nările.

Honey surprinse mișcarea și o detestă și mai mult.

– Indianul ne va fi de un ajutor prețios, insistă ea. Cunoaște foarte bine subsolul.

Charlene schimbă o scurtă privire cu Pauline. Doamna Caldwell stătea la o parte de grup, dar asculta tot ce se spunea.

– Atunci, Indianul te va înlocui, exclamă Charlene spre Honey. Soacra dumitale nu ține să te vadă participând la o expediție atât de primejdioasă.

Era adevărat. Honey le bănuia pe Pauline și Charlene că puseseră ceva la cale. De la moartea lui Daryl, tânăra femeie se supusese întotdeauna voinței familiei Caldwell. De data aceasta, va trece peste.

– Echipele s-au format deja, anunță pe un ton hotărât. Nu se pune problema să le modificăm.

– Uiți că resursele noastre sunt limitate, i-o reteză adjuncta lui Turner. Eu administrez bugetul. Nu ne putem permite....

Indianul protestă.

– Îi ofer ajutorul meu lui Jameson, nu guvernului. Nu cer nicio plată.

Întorcând deliberat spatele, Charlene întrebă:

– Cât timp îți trebuie pentru a pregăti expediția?

– Aproximativ două zile, spuse Turner.

– Foarte bine.

Poimâine în zori, vă voi aștepta la punctul pe care ți l-am indicat pe hartă.

Va trebui să muncim cât mai mult posibil înainte ca soarele să ajungă drept peste capete.

– Sunteți un înțelept, spuse Turner.

Indianul schiță un zâmbet de mulțumire și refuză să fie condus cu mașina până la drumul care ducea spre teritoriul său. Ridică unul după altul picioarele încălțate cu mocasini din piele grosolan tăbăcită.

– Tălpile mele m-au condus mereu atât de departe până unde a trebuit să merg.

Honey îl însoți până la ușă. De acolo, el își îndreptă vârful bastonului noduros în direcția Mercedesului oprit în apropierea vehiculelor lui Honey și a grupului Wade.

– Turner Jameson nu și-a regăsit încă rădăcinile, remarcă bătrânul bărbat. A uitat că acest gen de mașină nu rezistă drumurilor prin pustiu. Pentru expediție, sfătuiește-l să-și lase bijuteria de lux în garaj. Niște catâri ar fi cel mai bun mijloc de transport. Dar dacă vreți să fiți neapărat motorizați, folosiți Land Roverul tău.

Honey îl privi dispărând în spatele eucaliptților înalți care despărțeau ferma de animale, de casă. Cuvintele lui o întristară, fără să înțeleagă de ce.

***

Două zile mai târziu, o voce nerăbdătoare o trezi înaintea zorilor.

– Încă în pat? Te credeam gata.

Honey se ridică, se frecă la ochi și-l privi năucită pe Turner care aprinsese toate lămpile. Impecabil ca întotdeauna, era îmbrăcat cu o vestă din pânză bej și pantaloni din același material. Avea sub braț o cutie din carton, pe care o puse pe pat.

– Ora patru! protestă Honey, după o privire spre noptieră. Am intrat în camere la miezul nopții. Nu ți se întâmplă să te odihnești niciodată?

– Niciodată înainte de a termina pregătirile pentru plecare. Și ai lăsat aceste provizii în bucătărie.

Este vorba despre raționea de a supraviețui. De ce nu le-ai împărțit în rucsacuri?

Honey căscă și răspunse cu o voce încă somnoroasă:

– Din câte am înțeles, ne vom întoarce în fiecare seară acasă. Sandvișurile ne vor ajunge. Dacă am instala tabăra, ar fi altceva. Ne-ar trebui în același timp conserve și alimente deshidratate.

Turner scoase din cutie un sortiment de săculețe.

– Unde sunt plicurile de supe? Este ceea ce prefer eu.

Honey ridică ochii la cer.

– Și eu prefer hamburgerii, exclamă iritată. Dar ne vom mulțumi cu ce a adus șeful oamenilor din fermă, ieri de la Las Vegas. Oricum, spune-ți că în cutie sau în săculeț, bucătăria noastră din deșert nu va avea calitatea celei cu care te răsfață Pauline.

Se ridicase. În timp ce îmbrăca un capot destul de gros pentru a nu trezi dorințele oaspetelui, Honey își spuse că acesta n-avea nicio idee de ce-l aștepta. Nu și-l imagina lipsit de confortul vieții civilizate.

Îl observa de două zile. Evident, muncea din greu și pretindea de la ceilalți același efort. Dar aprecia mâncărurile bune și făcea un duș la orice oră din zi. Nu făcu totuși niciun comentariu și se mulțumi să-l împingă spre ușă.

– Acordă-mi un sfert de oră, îi spuse. Te găsesc jos și-ți voi servi cel mai bun mic dejun pe care ți-ai închipuit să-l mănânci vreodată.

– Prea târziu. Am luat deja micul dejun. Ți-am preparat o gustare pe care s-o mănânci în mașină. Grăbește-te. Ar fi trebuit să fim deja plecați....

Din fericire, înainte să se culce, Honey își scosese hainele potrivite: bluză și pantaloni din pânză ușoară, strânși pe glezne. Făcu un duș și se îmbrăcă foarte repede.

Când ieși din baie, se mira să-l găsească pe Turner în camera sa. O aștepta, măsurând nervos camera în lung și-n lat.

O luă de braț și o conduse afară.

– O clipă, protestă Honey. Trebuie să-mi aleg încălțămintea.

– Am făcut-o eu pentru tine.

Îi arătă o pereche de cizme cu carâmb din pânză și cu tălpi antiderapante, pe care le pusese pe culoar.

– Încalță-le. Le vei lega șireturile pe drum.

Honey coborî scara mult mai rapid decât voia.

– Este absurd, protestă. Nu suntem în întârziere. De-abia se luminează de ziuă.

Trecură în trombă prin fața bucătăriei. Honey o zări pe Pauline așezată, tristă în fața unei cești de cafea.

Încercă să scape din mâna de oțel al lui Turner.

– Lasă-mă cel puțin să-mi sărut soacra!

Turner nu răspunse, dar o strânse mai tare. Honey ajunse în Land Rover înainte de a înțelege ce i se întâmpla.

Bărbatul acceptă în sfârșit să se explice.

– Dacă te lăsam s-o săruți pe Pauline, te-ar fi împiedicat să-i spui la revedere. În câteva minute, te-ar fi culpabilizat în asemenea măsură, încât ai fi avut remușcări toată viața. În anumite cazuri, fuga este de preferat explicațiilor.

– Ești de o indiferență monstruoasă.

– Asta-mi dă putere.

Honey se înfurie.

– Așadar, suferința altora te lasă întotdeauna la fel de rece?

– Nu, dar nu mă folosesc de ea ca de un zid de apărare. Când o sarcină trebuie îndeplinită....

Tânăra femeie îl întrerupse, arțăgoasă:

– Vei folosi orice mijloc pentru a ajunge cât mai repede.

– Pentru a ajunge unde, Honey? o întrebă Turner atât de blând, încât nu știu ce să spună.

Porni motorul. Honey se întoarse. La lumina zorilor, văzu că mașina era plină cu material. În ajun, tânăra femei hotărâse să se ocupe ea însăși de încărcare, dar oboseala o doborâse înainte de a-și ține promisiunea.

– Ai uitat trusa de prim-ajutor, triumfă ea, încântată să-l prindă în sfârșit în greșeală.

Turner ridică din umeri.

– Au celelalte vehicule. Micul șiretlic pentru a te întoarce lângă Pauline, nu ține.

– Nu asta era... Oh! Și apoi, crezi ce vrei! Dacă-ți zoreai prețioasa colaboratoare cu brutalitatea de care dai dovadă față de mine, ar fi trebuit să fie bucățele.

– Charlene ni se va alătura mai târziu.

Tânăra femeie râse ironic.

– Adjuncții lui Wade vor avea de lucru pentru a o regăsi în deșert.

– Pauline știe exact unde mergem. Îi va da indicații Charlenei, care este la fel de capabilă ca tine să citească o hartă.

Cu fața întunecată, Honey se adânci în scobitura scaunului său.

– În loc să meditezi la reproșuri imaginare, ai fi mai inspirată să iei punga de hârtie pe care am pus-o în spatele tău.

– Ce este? întrebă Honey, întorcându-se.

– Micul tău dejun: sandviș și termos cu cafea fierbinte. Bea-o repede; îți va îmbunătăți dispoziția.

Honey se supuse, bău două cești de cafea și se simți mai bine, dar încă nu era dispusă să capituleze.

– Oare ți-aș cere prea mult să încetezi să-mi dai ordine ca unei copile?

– De mai mult de un an, ai devenit o fetiță care se încrede pe deplin în Pauline. Credeam că ți-ai abandonat orice spirit de inițiativă.

– Și te-ai înșelat.... Dumnezeule! Ce este aici?

Ținea în mână un sandviș enorm cu un conținut cam original.

– Avocado, bacon, ouă tari și castraveți, spuse Turner.

Honey scoase ostentativ cele două felii de bacon și puse restul în ambalaj.

Mașina părăsise șoseaua și rula pe un drum drept, acoperit cu nisip, care ducea la primele mine.

De la moartea lui Daryl, Honey n-o mai luase niciodată pe acest drum. Puțin mai sus, sârmă ghimpată interzicea pătrunderea mai înainte. O apărare jalnică, ce nu-i împiedica pe curioși să treacă. Atunci când Land Roverul ajunse la barieră, aceasta fusese împinsă spre povârnișul cu tufe spinoase. Honey deduse că celelalte mașini ale echipei îi precedase.

Simțea teama cuprinzând-o.

Munții își detașau acum crestele pe cerul de un roz diafan. Dar Honey nu vedea decât masa lor întunecată, îngrijorătoare ca zidurile unei fortărețe.

Capitolul 5

Strălucind în parbrizul jeepurilor, soarele le făcea vizibile de departe. Honey le zări înaintea lui Turner, atent să împiedice Land Roverul să derapeze pe nisip.

Curând, ea descoperi siluetele lui Wade și Teresei alături de vehicule. Indianul se așezase la umbră, pe o piatră care ieșea în afară.

Zece minute mai târziu, își strângeau mâinile.

– Așteptați de mult? întrebă Turner.

– Nu, spuse Wade. Teresa tocmai prepară cafea pentru toată lumea. Care este programul?

Din politețe, Turner îl privi pe Indian cu un aer întrebător. Acesta răspunse:

– Tu ești șeful, Jameson.

Eu nu sunt decât ghid.

Honey se înfioră în sinea sa. Așadar, soarta lor depindea de un orășean fără experiență! Ce putea să știe despre pericol un bărbat care nu cunoștea muntele și deșertul decât pe hărți? În zadar afișa o siguranță arogantă, nu știa totul despre mine și capcanele lor.

Honey îl considera pe Wade mult mai calificat decât el pentru a conduce o expediție de acest gen.

– Trebuie să explorăm cât mai mult teren posibil, declară Turner. Indianul a enumerat vreo patruzeci de mine. Mai întâi, vom căuta puțurile și deschiderile de pe flancul muntelui. Apoi vom face fotografii, vom stabili relevee și vom prevela eșantioane din lemnul de susținere.

– Nimic altceva? îl ironiză Teresa. Cu un program atât de încărcat, s-ar putea să fim încă aici la începutul iernii.

– Este o muncă remarcabilă, admise Turner. Dar trebuie să adune cât mai multe documente posibile. Organizându-ne metodic și cu inteligență, vom ajunge rapid la capătul sarcinii noastre. Toate zăcămintele au fost exploatate după același principiu. Minele nu diferă decât prin întindere și adâncimea galeriilor. Fiecare dintre noi va lucra după specialitatea sa. Teresa, tu ești talentată pentru fotografii și desene, nu-i așa?

– Da.

– Atunci, te însărcinez cu releveele. Vei face măsurători și fotografii la fața locului. La întoarcerea acasă, vei stabili planuri cât mai exacte posibil.

Gerry anunță:

– Fiind tâmplar de meserie, voi testa scheletul galeriilor. Indianului i se poate acorda încredere pentru a ne informa asupra amplasării tunelurilor. Cel mai greu va fi să găsim vechile puțuri de acces și de aerisire. Multe au fost acoperite de surpări.

– Vom forma două echipe, hotărî Turner. Una se va ocupa de explorarea propriu-zisă; cealaltă va rămâne afară. Sunt un bun speolog. Indianul este cu siguranță la fel de agil ca mine... dar poate preferă să lucreze mai degrabă afară decât în subsol?

– Îmi este egal, declară bărbatul.

În sinea sa, Honey tuna și fulgera. Pe ea nimeni n-o întreba ce prefera. Niciunul din cei care se aflau acolo nu se preocupa de ce simțea în acea clipă.

De la moartea lui Daryl, nu mai revenise niciodată în regiunea minelor. Bănuiau măcar teama care o cuprinsese?

De pe platoul unde își parcaseră mașinile, se zăreau primele exploatări. Văzute în jos și de la acea distanță, păreau inofensive. Erau trei, situate la poalele unui munte cu pante roz, pătate pe alocuri de verdele închis al rășinoaselor.

Prima era surpată, lăsând un imens crater de unde apăreau cactuși mari și dărâmături de boltă dovedind că o construcție subterană existase odinioară în acest loc.

Mai departe, spre est, a doua își avea intrarea mascată în parte de o îngrămădire de pietre.

Cea mai de temut era a treia. Nu era vorba de cea care-l ucisese pe Daryl, dar mulți imprudenți ar fi putut muri acolo. Se deschidea mai sus decât celelalte, ca o grotă pe flancul muntelui și exercita o tainică fascinație asupra rarelor persoane care se plimbau aventurându-se până acolo. Deseori, era refugiu pentru animalele sălbatice.

Daryl și Honey încercaseră s-o exploreze, dar în fața riscurilor, Daryl renunțase. Provocase o surpare până în adâncul cavității, tocmai pentru a-i descuraja pe curioșii prea curajoși. Honey cunoștea o trecere de-abia observată, care constituia singurul mod de a se aventura mai departe.

De acord cu Wade, Turner se hotărî să stabilească un releveu exact al acestei mine.

– Este una din cele mai periculoase, remarcă Wade.

Coboară adânc în pământ. Nu poate fi nici măcar dinamitată, deoarece o parte întreagă a muntelui s-ar prăbuși cu ea.

Era o performanță să ajungi la ea. Trebuia urmată, pe panta coline, o cărare abruptă tăiată de animale sălbatice și bolovăniș.

– Am reperat puțuri sub tufele spinoase, pe mai mulți kilometri împrejur, declară Indianul. Întotdeauna m-am întrebat dacă nu aparțin aceleiași exploatări.

– Mergem să aflăm, spuse Turner. Du-te cu Teresa și Wade. Veți face să explodeze grenade cu gaz. Dacă deschiderile comunică între ele, mirosul se va răspândi în galerii.

Ajunseră la intrarea grotei. Honey își șterse fruntea umedă. O cuprinsese teama. Era fericită că nu mâncase sandvișul. În această clipă, stomacul nu l-ar fi suportat.

Niciunul dintre însoțitori nu-și făcea griji pentru ea. Veniseră să facă o treabă și o făceau urmând orbește ordinele șefului lor.

Își aminti cuvintele lui Jameson la sfârșitul ședinței de la Wade.

"... Vreau o colaboratoare care să știe să-și stăpânească nervii. Munca trebuie să fie mai importantă decât sentimentele personale..."

Ceilalți răspundeau întru totul acestei pretenții. Nicio amintire dureroasă nu-i tulbura. S-ar fi putut teme pentru viețile lor, dar erau la fel de curajoși, atât fizic cât și psihic.

În timp ce Turner repartiza materialul de care avea fiecare nevoie, un vârtej de nisip îi învălui și se năpusti în grotă cu un vuiet ca de sfârșitul lumii. Honey își aranjă casca și strânse chingile rucsacului. Făcând aceste gesturi repetate nu de mult de atâtea ori, se dojenea în tăcere.

"Curaj, Honey! Stăpânește-ți teama și durerea. Sentimentele tale nu interesează pe nimeni".

– Gata? întrebă Turner.

Nisipul li se lipise de fețe și de haine. Încuviințară cu un semn din cap și plecară sub soarele deja fierbinte, desfășurându-se în evantai.

Honey se întrebă care din roluri era mai neplăcut: prospectarea sub cerul torid, sau în adâncimea unui sol care amenința să se surpe în orice clipă?

Cum nu se mișca, Turner o luă de umăr și o scutură ușor:

– Cunoști principiul, spuse el. Când cazi de pe cal, trebuie să te sui imediat înapoi în șa.

– Știu. Dar mă îndoiesc să mai am curaj. Nu uita că au trecut nouăsprezece luni înainte să urc din nou.... în această șa puțin diferită.

– Dacă vei reuși, vei fi salvată.

Honey îl măsură. Sub genele cenușii de praf, în ochii negri strălucea un foc atât de aprins, încât fu complet revigorată. Avu impresia că un sânge nou îi curge prin vine, alungându-i îndoielile și temerile.

– Sunt gata, spuse ea cu o voce fermă.

Dar nu-și alungase complet teama. Intrând în grotă, i se făcu atât de frig, încât nu se putu stăpâni să se înfioare. Puțin mai târziu, înțelese că nu numai diferența de temperatură îi provocase tremurul. Revedea imagini uitate, care o chinuiau. Trecerea din spatele surpării fusese amenajată de Daryl. Se strecură acolo fără să verifice măcar dacă bolta nu era fisurată.

Turner o urmă în tăcere.

Lampa de pe cască lumina cei doi pereți ai unei breșe înguste, cu stratificații puternic colorate.

Când ajunseră în galerie, Turner remarcă sever:

– Nu ți-am cerut să-ți pornești calul în galop. Dacă vrei să te sinucizi, nu-i antrena și pe alții în nebunia ta.

Honey răspunse imediat, cu mândrie:

– Știu ce trebuie să fac.

– Atunci, fă-o cum trebuie. Ai mai mult decât mine experiența pericolului și din acest motiv îți acord încredere. Dar am suficient bun-simț pentru a ști că tocmai ai acționat ca o zăpăcită.

– Ai dreptate, acceptă tânăra femeie după o tăcere.

Pentru a-i evita privirea, își plecă ochii spre sol. Numeroase urme îi amintiră că animale sălbatice populau cea mai mare parte a carierelor părăsite. Se temea mai puțin de lincși și pume, decât de asaltul propriilor amintiri.

– Ce știi despre mine? o întrebă Turner.

Honey îi fu recunoscătoare că o obliga să se concentreze asupra sarcinii sale.

Toate documentele oficiale fiind distruse, tot ce știu se limitează la informații transmise de la o generație la alta. Pauline te-ar învăța mai multe decât mine, dar a devenit imposibil s-o întrebi. Majoritatea filoanelor au fost descoperite aproximativ în 1880. Perforarea galeriilor se efectua întotdeauna în aceeași manieră. Apoi, pentru a verifica direcția filonului, puțurile de sondare erau săpate din exterior.

Serveau de asemenea la aerisire.

În timp ce o asculta, Turner măsura galeria. Privi bolta de susținere și lovi cu mâna pereții.

– Nu este un pericol evident, remarcă el.

– Asta este cel mai grav. Totul pare solid, în timp ce nu este decât o iluzie. Urmează-mă în tunel.... Simți panta sub picioare?

– Este foarte ușoară.

– Să nu te încrezi în asta. Mai departe se accentuează și pe terenul pietros se alunecă fără să ai nimic de ce să te agăți.

– Și spre ce duce?

– Spre breșe sau puțuri astupate.

Rolurile se inversară. Prin experiența sa, Honey îl domina pe orgoliosul Jameson, bărbatul care pretinsese dimineață să-i impună voința sa. Simțea o exaltare atât de nebunească, încât ar fi strigat de bucurie.

– Atenție! îl preveni. La stânga există o prăpastie pe care Daryl n-a putut-o sonda niciodată.

Turner se îndepărtă imediat de ea. Tânăra femeie întinse mâna pentru a-l reține. Prea târziu. Dispăruse.

– Turner! Se sprijini de zid și-i strigă de trei ori numele. În același timp, scotocea în rucsac, pentru a scoate de acolo o lanternă foarte puternică. Niciodată întunericul din jur nu i se păruse atât de amenințător.

O mână îi alunecă la subsoară, smulgându-i un urlet îngrozit.

– De ce ești atât de nervoasă? o întrebă Turner.

Aprinse din nou lampa de pe casca sa și continuă pe un ton sarcastic:

– Ai uitat oare că sunt aici exact pentru a sonda ce n-a fost niciodată?

– Ești nebun?

– Aș fi, dacă aș avea încredere în tine. Panta este periculoasă. Trecem pe lângă niște prăpăstii. Și nici măcar nu ne-am legat coarda. Oare nu este prima precauție de luat? Un începător ar fi înțeles această evidență înaintea ta. Bărbatul înfipse un piton în zid și trecu prin el un cablu dublu de nailon.

– Turner, te rog, este primejdios.

Ținea coarda cu amândouă mâinile, ca pentru a-și împiedica însoțitorul să se lege. Acesta protestă.

– Ți-am spus, Honey. Îmi trebuie dovezi despre ce promovezi.

– La naiba cu dovezile! Nu vreau să-ți riști viața.

Turner, fără să lase să se vadă nicio emoție, privi chipul tulburat al lui Honey.

– Vorbește inima ta, sau ești încă obsedată de amintiri? În tot cazul, mulțumesc pentru solicitudine. Dar oricare ar fi sentimentele tale personale, nu trebuie să-mi influențeze deciziile.

Nicio amintire nu dictase cuvintele lui Honey. Nu se gândise decât la Turner, și numai la el. Fulgerător, evaluă locul pe care-l ocupa brusc în viața ei.

Oare-i va ghici gândurile? Cu siguranță, deoarece simțea pe față privirea ochilor negri care scormoneau până în adâncul său. Un acces de revoltă o cuprinse: în niciun caz nu-și închipuie că era gata să accepte totul de la el!

– Ți-am vorbit cum ar fi făcut-o un ghid unui turist fără experiență, spuse pe un ton tăios.

Turner râse. Din prăpastie, se auzi ecoul râsului său.

– Nu-ți place să privești adevărul în față. Vii cu mine, sau trebuie să continuu singur?

Fără să răspundă, Honey se prinse și ea cu coarda.

Respiră mai puternic când îl văzu cățărându-se pe marginea prăpastiei, pentru a încerca să zărească fundul.

Pitonul care susținea cablul era solid, dar va ține oare dacă solul se va prăbuși brusc, aruncându-i împreună în gol?

– Zăresc mai jos o pasarelă veche, anunță Turner. Voi încerca să ajung la ea. Asigură-mă, lăsând coarda să alunece.

– Nu. Te voi însoți, hotărî Honey, eliberându-se de rucsac.

Cuvintele îi scăpară nestăvilite. Nu-și mai punea întrebări. Era evident. Va merge cu el dincolo de limitele pe care și le stabilise inconștient.

Când ajunseră la puntea de lemn fragilă, Turner îndreptă spre întunecimi jetul puternic al unei lanterne. Lumina se opri atunci asupra formei alburii a unui schelet care se odihnea la aproximativ o sută de metri mai jos.

Honey crezu că va urla de groază, dar strigătul i se opri în gât. Cuprinsă de amețeală, se agăță de însoțitorul său, cu riscul de a-și pierde amândoi echilibrul.

– Liniștește-te, Honey. Nu sunt decât resturile unui coiot. Probabil sunt zeci de oseminte asemănătoare în fundul puțului.

Tânăra femeie îi auzi cuvintele printr-un fel de zumzăit. O ciudată degajare de clor se răspândi în aer. Gata să leșine, Honey de-abia îl simțea. Continuă să-l strângă nervos pe Turner, ca și când era singurul sprijin real și solid în acel univers de coșmar.

– Ai încredere în mine, îi spuse el. Rămâi flexibilă.... Așa, este mai bine....

Honey era vag conștientă că o obliga să urce zidul de piatră, apoi să refacă în sens invers drumul parcurs. Nu-și reveni complet în fire decât când ajunseră în clarobscurul grotei.

În acea clipă, se repezi spre el. Fără să se gândească la consecințele abandonului său, îi înconjură gâtul cu brațele și-i căută gura. Își pierduseră împreună echilibrul și se aflară întinși pe jos, încurcați. Trupurile se strânseră unul lângă celălalt. Honey simțea gustul buzelor lui Turner răspândindu-se în ea ca un vin dulce, încântător de îmbătător.

Dar simțurile sale trezite pretindeau mai mult. Turner ghici și-și reveni la timp. Se ridică și o obligă și pe Honey să se pună pe

picioare. O ținu lângă el, iar respirația sa caldă alerga ca o mângâiere pe obrajii fierbinți ai tinerei femei.

Voia să-i spună că era plăcut să nu se mai simtă singură pe lume. O exclamație o împiedică.

– Turner! Honey! Sunteți acolo?

Silueta Teresei se încadra în lumina soarelui care inunda intrarea în grotă.

– Am aruncat grenade cu clor în puțuri, anunță Teresa. Dacă ați simțit mirosul, atunci Indianul avea dreptate: tot situl aparține aceleiași exploatări.

Se opri, uluită, descoperind cuplul.

Honey își spuse că prietena sa nu putuse surprinde elanul de pasiune care-i îndemnase unul spre celălalt. Când se venea din exterior, trebuia un oarecare timp pentru ca privirea să se acomodeze cu semiobscuritatea grotei.

Dar, după toate aparențele, ochii Teresei aveau acuitatea celor ai cucuvelei. Îi privea pe amândoi cu stupefacție.

– Îmi pare rău.... Dacă m-aș fi gândit....

– Honey s-a speriat puțin, explică Turner, foarte calm. Mai acordă-ne câteva minute de singurătate.

– Da, da, desigur, bâigui Teresa bătând repede în retragere.

Turner desprinse coarda care-i lega unul de altul. Clipa magică dispăruse. O tăcere incomodă se instală între ei.

Honey își scoase casca. Părul blond și des, îi căzu pe umeri.

– Îmi pare rău, exclamă într-o tresărire de mândrie. Chiar nu știu ce m-a apucat. Turner se îndepărtă, râzând ironic.

– Te scuzi? Atunci, îmi pierd iluziile. Îmi imaginam un elan sincer și n-ai avut decât un reflex de ușurare după ce ai crezut că ai trecut pe lângă catastrofă. Am sperat să te eliberez de obsesii și

să-ți demonstrez că o mină dezafectată nu este decât un loc, nici mai mult, nici mai puțin periculos decât altul.

– Nu m-ai convins, îl întrerupse Honey. În această privință, am o altă părere decât a ta.

– Este ridicol. În Kentucky există un parc național în care mai mult de două sute de kilometri de grote și labirinturi sunt deschise publicului. Este suficient să le amenajezi pentru a le face accesibile fără risc. Pentru că refuzi să colaborezi, rămâi acasă, în izolarea plăcută a domeniului Caldwell.

– Nu, protestă tânăra femeie. Vreau să te însoțesc.

– De ce?

Se apropiase de ea, cu mâinile întinse ca pentru a o îmbrățișa. dar nu-și duse gestul până la capăt; aștepta un răspuns care întârzia să vină. Insistă, cu o voce nerăbdătoare.

– Ce te îndeamnă să vrei să mă însoțești?

Cum ar putea să-i mărturisească nevoia pe care o avea de el? O luă pe ocolite.

– Mi-am luat responsabilitatea venirii tale la Pahrump. Nimeni nu va înțelege de ce nu particip la anchetă.

– Așadar, te preocupă atât de mult ce se va spune? o ironiză Turner.

Tânăra femeie dădu negativ din cap. Dumnezeule! De ce era atât de greu de înțeles adevărul?

– Atunci, de ce mă urmezi?

Honey mai avea încă pe buze gustul sărutului său. Dorința înflăcărată care o împinsese spre el, nu se stinsese complet. Simțea zvâcnindu-i în trup o fierbințeală de prea mult timp reținută. Fascinația pe care o exercita Turner asupra ei era atât de puternică, încât tremura doar privindu-l.

Dar în același timp, își spunea că Honey Caldwell nu putea admite asemenea slăbiciuni.

– Trebuie să vin cu tine, repetă pe un ton ferm. Asta nu se explică. Poate am hotărât să scap definitiv de ceea ce tu numești obsesia mea. Te mulțumește ca explicație?

– Nu chiar, dar este totuși un început. Îi văd pe Indian și pe Wade. Să mergem să vedem ce vor.

Capitolul 6

Turner plecase cu cei doi bărbați în adâncurile pământului. Așezată la intrarea grotei, Honey se străduia să-și domolească bătăile rapide ale inimii.

Nu-și amintea să fi simțit vreodată o emoție comparabilă celei care o copleșise în acea clipă. Vexată, furioasă, nepotolită, nu înțelegea ce i se întâmpla.

Un singur lucru era sigur. Pentru că cedase unei slăbiciuni care nu avea nimic de-a face cu dragostea, se discreditase în ochii lui Turner.

Umbra Teresei se profilă deasupra ei.

– La ce visezi, Honey? La paradis?

Honey ridică din umeri și afișă un aer degajat.

– Nu-ți înțeleg aluzia. De mult mi-am interzis să visez.

Teresa râse ușor și se așeză alături de ea.

– Te-am văzut adineauri cu Turner. Sunt fericită pentru tine. Amândoi sunteți liberi, tineri, frumoși și singuri. Este normal să cădeți unul în brațele celuilalt.

Honey îi aruncă o privire indignată.

– Încetează să bați câmpii. Există anumite subiecte pe care nu-mi place să le discut.

– Nu te ascunde de realitate. Este ridicol, Honey. Turner este atras de tine. Ar trebui să fii orb să nu observi privirile pe care ți le aruncă. Tu nu numai că vezi clar, dar îi răspunzi la provocări cu exact atâta reținere încât să te dorească din ce în ce mai mult. Acum, că lucrați împreună....

– Te rog, scutește-mă de profețiile tale.

Honey sări în picioare. Strânse materialul, își puse ochelarii de soare și începu să coboare spre mașini.

Trebuia mai mult pentru a o descuraja pe Teresa.

– Am țintit exact, remarcă aceasta, pornind în urma prietenei sale. Atunci, ce nu este în ordine?

Honey se întoarse.

– Nu spui decât prostii. Mai întâi, nu mă consider liberă.

– Fugi de aici!

– Moral, nu sunt, insistă Honey cu iritare. Pe de altă parte, Turner nu lucrează împreună cu mine, ci împotriva mea.

– Este o idee din mintea ta.

Honey se opri atât de brusc, încât Teresa, care o urma îndeaproape, se opri cu nasul în rucsacul ei.

Cu un gest spre platou, întrerupse protestele prietenei sale.

– Privește. Vezi același lucru ca mine?

– Jeepul alb al soacrei tale. Dumnezeule! Ce vine Pauline să facă aici?

– Ne-o aduce pe doamna Mercer.

Teresa pufni.

– Doamna Mercer în șort și expunându-și trupul alb la soare. Dar oare unde se crede? Pe o plajă din California?

De ce n-a sfătuit-o Pauline să îmbrace o ținută mai adaptată deșertului?

– Pauline trăiește într-o lume de fantome, spuse Honey. Nu-și dă seama de ce o înconjoară.

– Înainte de sosirea lui Jameson, erai ca ea, preciză Teresa cu maliție. Datorită lui, ai revenit cu picioarele pe pământ. Dar deschide ochii, Honey. Pentru tine, pericolul este Charlene Mercer. Nu te încrede în frivolitatea aparentă a acestei creaturi. Pare să aibă un anumit ascendent asupra lui Turner, poate pentru că reprezintă tot ce a lăsat în urma lui venind aici.

– Iar spui prostii, remarcă Honey.

Și pentru a pune capăt discuției, își reluă coborârea pe drumul îngust. Dar cuvintele Teresei o obsedau.

Puțin mai târziu, Charlene le apostrofă fără să piardă timpul cu formule de politețe.

– Unde este Turner?

Amândouă făcură un gest vag spre munți.

– Probabil în interiorul unei mine, sau pe amplasarea sa, răspunse Teresa. Restul echipei este la lucru.

Adăugă, râzând:

– Ca niște bune soții de indieni, Honey și cu mine am revenit în tabără pentru a pregăti masa tribului.

La douăzeci de metri de ele, Pauline aștepta la volanul jeepului. Ochii slăbiți erau acoperiți de ochelari de soare.

După o privire arogantă și ușor dezgustată asupra fețelor și hainelor pline de praf ale celor două femei, Charlene exclamă scandalizată:

– Aveți oare intenția să atingeți mâncarea cu mâinile alea atât de murdare?

– Liniștește-te, spuse Honey. Avem canistre cu apă pentru a ne spăla.

Și văzând-o pe Charlene îndreptându-se spre cărare, protestă:

– Nu în această ținută! Nu se urcă pe un drum de munte...

Cealaltă se întoarse și o întrerupse cu agresivitate:

– Ce reproșezi ținutei mele? Pe căldura asta, este mai rațională decât a voastră. De unde ți-ai cumpărat vesta și pantalonii? De la materialul armatei, care se vinde la preț redus?

Honey se abținu să riposteze. Charlene era oaspetele său; așa că nu voia să reacționeze la provocările sale. Dar Teresa, care nu avea aceleași motive s-o cruțe pe adjuncta lui Turner, dădu frâu liber sarcasmului.

– Evident, totul depinde de intențiile tale, dragă doamnă. Dacă urci la mină să lucrezi, cred că picioarele goale, încântătorul ansamblu de plajă și sandalele ușoare vor avea de suferit. Dacă te duci acolo doar pentru a seduce, atunci este altceva. Deși, după părerea mea, reușita nu este sigură, adăugă ea râzând ușor.

Ochii verzi ai Charlenei străluciră.

– Aluziile tale sunt deplasate, ripostă pe un ton acru. Ce insinuezi, când vorbești despre seducere și reușită?

Întâlni râsul ironic al Teresei. Întorcându-se atunci spre Honey, așteptă răspuns. Dar Honey savura situația extrem de plăcută și nu avea deloc intenția să intervină.

Charlene îi aruncă o privire dușmănoasă.

– Nu triumfa prea repede, spuse amenințătoare. Să fii oare atât de naivă încât să crezi că guvernul trimite bărbați de valoarea lui Turner pentru a face un banal recensământ? Jameson valorează greutatea sa în aur în administrația superioară și chiar dacă are funcție de inginer, nu este plătit pentru acest gen de muncă.

– În acest caz, de ce a acceptat să vină? se miră Teresa.

Charlene zâmbi subțire.

– Am impresia că vrea să-și dovedească ceva lui însuși.

Aprinse o țigară și trase câteva fumuri, în timp ce continua să observe chipul aparent impasibil al lui Honey.

– Într-un anumit fel, tu ești răspunzătoare de hotărârea lui. Nu știu ce-și reproșează.

Dar sunt aici pentru a-i aminti care-i este datoria. Este suficient să semneze câteva ordine de misiune pentru ca Pahrump să vadă sosind cei mai buni tehnicieni din lume. Mă voi strădui să ia această decizie.

Își aruncă țigara și o înfundă în nisip cu o lovitură furioasă a tocului.

– Reprezint lumea sa. Acum înțelegi de ce țin să păstreze distanța față de tine?

Cu aceste cuvinte categorice, se întoarse și începu să escaladeze cărarea care ducea la poalele muntelui.

– Este nebună, spuse Teresa. Nu-i dau nici cinci minute până își va rupe o gleznă.

Honey se repezi pentru a o reține.

Chemarea Paulinei o opri.

– Honey, draga mea, vino repede. Trebuie să-ți vorbesc.

Își aplecase capul prin portieră. Își scosese ochelarii și ochii miopi, de un albastru-spălăcit, aveau o expresie rugătoare, la care, de obicei, Honey nu rezista.

De data aceasta, tânăra femeie era decisă să nu cedeze. Se apropie de mașină, dar refuză oferta de a se așeza pe locul pasagerului. Motorul funcționa. O știa pe Pauline în stare s-o ducă forțat acasă.

– Te rog, Honey, am făcut un efort teribil pentru a o însoți pe doamna Mercer. Un singur gând m-a susținut: impresia că-mi ascult fiul adorat. Daryl pretindea să vin să te iau.

– Trebuie să rămân, mamă.

Honey puse în acel ultim cuvânt toată tandrețea pe care o simțea pentru soacra sa. Apoi continuă pe un ton ferm:

– Doamna Mercer comite în această clipă o imprudență care o poate costa viața. Domnul Jameson contează pe mine nu numai pentru a-l ajuta în munca sa, ci și pentru a veghea asupra colaboratoarei sale. Poți să înțelegi asta?

Pauline oftă, privindu-și lungile mâini de pe volan.

– Mă simt atât de părăsită, se lamentă ea.

Se strânsese și părea cu zece ani mai bătrână.

– Nu numai că sunt deznădăjduită, reluă Pauline cu o voce tânguitoare, dar sunt slăbită de moarte. Cum voi avea puterea să refac în sens invers drumul lung sub soare?

Honey strânse din dinți. Îi era greu să deosebească partea de prefăcătorie de cea de deznădejde adevărată.

Fu gata să cedeze, dar se răzgândi și declară pe un ton hotărât:

– Nu te-am părăsit, știi asta. Acolo jos, ferma are nevoie de tine. Cirezile de bovine sosesc în timpul zilei. Șeful fermei contează pe semnătura ta. Eu am o sarcină de îndeplinit, de la care nu mă pot eschiva.

Pauline închise ochii și păru că se concentrează asupra celor ce tocmai auzise.

– Foarte bine, spuse ridicând pleoapele. Pe diseară, Honey. Dacă Dumnezeu mă mai ține în viață.

Honey urmări jeepul cu ochii până când ultima serpentină a drumului îl ascunse în spatele pădurii de rășinoase. O cuprinseră

remușcările. Turner avea dreptate. Pauline se pricepea s-o culpabilizeze.

Dacă această sărmană femeie va fi victima unui accident, Honey nu și-o va ierta niciodată.

Apoi întoarse capul și o altă grijă o copleși. Cărarea care ducea la mine era pustie.

Alergă spre Teresa care, cu o desăvârșită indiferență, întindea o prelată între două mașini, pentru a amenaja o zonă de umbră.

– Unde este Charlene?

Teresa făcu un gest de nepăsare.

– Nu sunt însărcinată s-o supraveghez. Rolul meu este să prepar masa.

– Dumnezeule! oftă Honey.

Urcă din nou cărarea îngustă, strigând-o pe adjuncta lui Turner.

Se apropie de cactușii uriași care se înălțau lângă situl primei mine, când vocea lui Turner se prăvăli peste ea ca o furtună.

– Tu ești, Honey? Nu te felicit. De când refuzi să-i conduci pe cei care-ți cer ajutorul?

Tânăra femeie era prea ocupată să localizeze vocea, pentru a arăta nedreptatea acuzației. Continuă să înainteze și curând îi zări pe Charlene și pe Turner, în jos, în afara cărării. Prima era așezată pe o piatră. Al doilea, în picioare, îndreptase un deget amenințător spre cea care sosea.

– Ce fericire că am auzit la timp strigătele doamnei Mercer, spuse Turner pe același ton arogant dintotdeauna. Voia să ni se alăture urmărind marginea craterului. Privește de ce pericol a scăpat.

Aruncă din toate puterile o piatră la circa zece metri în fața lui, în direcția unui lung făgaș care șerpuia prin nisip.

Piatra dispăru, săpând o groapă care aspiră pământul și tufele spinoase din împrejurimi.

– Tunel fără susținere de la mina numărul unu, exclamă laconic.

Honey respiră adânc, sufocată de urcuș și mai mult de mânie. Era revoltată. La ce bun să se justifice? N-o va crede. Expresia de provocare pe care o afișa Charlene era edificatoare în legătură cu puterea pe care o deținea asupra lui Turner.

O dorință puternică de a se încăiera cu ei o cuprinse pe Honey. Deschise gura pentru a-și exprima părerea de rău că doamna Mercer nu străbătuse distanța care o despărțea de capcană. Din fericire, sosirea lui Gerry și a Indianului o împiedică să rostească vorbele care i-ar fi adus dezaprobarea generală.

În timpul mesei, pe care o luară la umbra prelatei, nu se amestecă în conversație. Era din nou pradă unui sentiment de deznădejde și nu întrezărea nicio cale pentru a ieși din singurătate.

***

Aplecată deasupra unei folii, Honey îl privea pe Indian urcând peretele abrupt. Refuzase echipamentul de siguranță. Mâinile și picioarele sale se foloseau de asperitățile pietrei cu agilitatea unei șopârle.

După-prânz, Turner repartizase din nou sarcinile. Teresa și Gerry vor face fotografii în galerii. Indianul îl va conduce pe Turner mai sus pe munte, spre un loc de unde se deschideau alte mine dezafectate.

Charlene și Honey vor trece pe curat releveele făcute în grabă dimineață.

– Refuz, protestă Honey.

Ochii poleiți cu aur se ațintiră asupra trăsăturilor lui Turner cu o asemenea hotărâre, încât în jurul lor aerul păru și mai fierbinte.

– Nu sunt calificată pentru o muncă administrativă, continuă tânăra femeie pe același ton fără replică. Încă de la început, s-a convenit că voi merge pe teren.

Nu se va lăsa dată la o parte așteptând bunăvoința maestrului. Turner voia să dovedească ceva, spusese adjuncta sa. Și anume, că începe să aleagă clar între Charlene și ea!

Indianul venise imediat în ajutorul lui Honey.

– Locul doamnei Caldwell este lângă tine, Jameson. Cunoaște la fel de bine ca mine locul de prospectat.

Turner arătă că nu se lăsa manipulat de nimeni. Făcu echipă cu Teresa și Wade. Charlene rămase pe loc. Honey îl însoți pe Indian. Rolul lor consta în a aduce mai multe mostre de lemn de lucru, care susțineau minele recunoscute ca nepericuloase.

***

Honey se dădu înapoi pentru a-i permite Indianului să pună piciorul pe pământ.

– Ți-e sete? îl întrebă întinzându-i un bidon cu apă.

– Da, dar de bere.

Honey deschise o cutie. Lichidul călduț țâșni, stropindu-i pe amândoi.

– Ptiu! exclamă tânăra femeie. Cum se poate înghiți o asemenea oroare?

– Numai bărbații reușesc să bea bere caldă.

Aruncă ambalajul în puț și o privi pe Honey cu afecțiune.

– Ai reușit, Honey. Întotdeauna ai făcut-o. Îmi amintesc de sosirea ta la Pahrump. Nu lucrasei niciodată într-o fermă. După șase luni, știai tot atât cât familia Caldwell.

Tânăra femeie zâmbi.

– Într-o zi, am fost totuși gata să te răstorn cu calul.

– L-am speriat. A fost vina mea.

Indianul aruncă o privire admirativă spre silueta fină pe care se mula un combinezon murdar de transpirație și praf.

– Ești tot la fel de frumoasă, Honey. Mândră, îndrăzneață și mai ales feminină până în vârful unghiilor lăcuite.

– Nu vezi decât aparența, Indianule. În sinea mea mă simt ca moartă.

– Spune-i asta Teresei. Nu mie. Sunt indian și ochii mei citesc în adâncul inimilor. Oh! Desigur, ai pierdut o primă bătălie. Dar nu abandona. Luptă pentru a obține victoria finală.

Honey se prefăcu că nu înțelege.

– Minele nu vor fi închise. Se vor dinamita cele mai periculoase. Celelalte vor fi amenajate, apoi deschise publicului....

Indianul o întrerupse cu asprime.

– Cine vorbește despre mine? Nu există om mai surd decât cel care nu vrea să asculte. Iar tu, Honey, nu numai că-ți astupi urechile, dar în plus, închizi și ochii.

Aruncă o privire spre soarele care asfințea.

– Să mergem să ne alăturăm restului echipei, spuse ridicându-se. Trage linie peste trecut, micuțo.

Este greu, de acord. Dar dacă vei reuși, îți vei putea ascuți armele pentru o luptă nouă.

Honey nu răspunse.

Când ajunseră pe platoul unde erau parcate mașinile, doar crestele se mai încălzeau sub razele apusului.

O umbră mov se lăsa de pe munte și acoperea valea cu un voal întunecat.

Turner o ignoră pe Honey. Luă rucsacul pe care i-l întinse Indianul și discută cu acesta din urmă și cu Gerry despre munca făcută în timpul zilei.

Lăsând pe cei trei bărbați să se explice între ei, Honey se apropie de Teresa care aranja o parte din material în Land Rover.

– N-o văd pe Charlene.

– Am ambalat-o într-o cutie pe care am scris "Atenție! Bibelou fragil!"

– Serios, unde este?

– În mașina lui Wade, întinsă pe bancheta din spate, cu toată gheața din cutia frigorifică pe cap. Este roșie ca un homar fiert. Pe la ora patru după-amiază, proasta asta a vrut să facă plajă. Bănuiești rezultatul.

– Bănuiesc că face pe martira.

– Ei bine, nu! remarcă Teresa, gânditoare. A înțeles că nu plângându-se va atrage atenția marelui șef. A trecut pe curat releveele din această dimineață, apoi a stabilit un plan de lucru de o precizie și o vigoare.... diabolice.

– Despre ce naiba vorbești? întrebă Turner în spatele lor.

Teresa răspunse printr-o altă întrebare.

– Cât timp vei rămâne aici, domnule Jameson?

Bărbatul făcu un gest de neștiință.

– După programul doamnei Mercer, ar trebui să fie totul terminat în două săptămâni.

– Gerry și cu mine am fi încântați, spuse Teresa. Wade nu-și poate face clienții să aibă mult timp răbdare și eu m-am întrebat cine mă va înlocui la școala unde predau. Niciunul dintre noi nu are concediu nelimitat.

– Atunci, unde este problema?

– Pretinzi să muncim peste puterile noastre.

Gerry interveni.

– Și riscă să fie incomplet. Câmpul de cercetat este vast. Nu vom reuși să-l explorăm în totalitate dacă nu obținem întăriri.

– Vom merge pe cât posibil până la capătul a ce am hotărât, afirmă Turner cu o convingere și o autoritate destinate să revigoreze energiile care slăbiseră.

Indianul se apropiase discret de grup. Râse pe înfundate.

– Imprevizibilul contracarează uneori voința celor mai întreprinzători oameni, declară pe un ton sentențios. Încrucișați degetele, prieteni, și rugați-vă ca zeii să fie de partea noastră. Astfel, vom evita poate utilajul care sparge, solul care se prăbușește sub picior, sau reptilele încolăcite la intrarea într-o grotă.

Honey se înfioră. Apoi, dominându-și repulsia, exclamă pe un ton provocator:

– Să nu uităm mai ales că scopul eforturilor noastre este să obținem de la guvern închiderea minelor.

Capitolul 7

O săptămână mai târziu, cei cinci membri principali ai echipei erau așezați pe terasa acoperită din prelungirea salonului casei Caldwell. Terminaseră de mâncat grătarul făcut la cină.

Indianul refuzase invitația lui Honey. În fiecare seară, pleca pe munte lângă membrii tribului său. În fiecare dimineață, era punctual la întâlnirea pe care i-o stabilise Turner.

Conversația se învârtea în jurul subiectului care le ocupa gândurile: lipsa de timp.

– În opt zile, n-am prospectat decât o treime din minele inventariate, spuse Gerry. Ne-ar trebui un timp dublu pentru a ajunge la sfârșitul sarcinii noastre.

Teresa și cu mine am discutat. Dacă nu se poate altfel, ne vom face liberi. Ce ne propui, Jameson?

Wade, Honey și Teresa pândeau expresia lui Turner. Charlene privea în direcția grădinii. Pauline se prefăcea că supraveghează servitoarea care strângea masa.

Honey știa că sub aparenta sa indiferență, soacra era poate cea mai atentă dintre toți. De opt zile, Pauline se abținuse să-i adreseze

cel mai mic reproș nurorii sale. Faptul că tânăra femeie se întorcea în fiecare seară, cina și se culca acasă, părea s-o mulțumească.

Charlene îl apostrofă pe Turner pe un ton relativ ponderat.

– Hotărăște ce vrei, Jameson. Dar să nu uiți că aș dori să ne întoarcem la Washington înainte ca soarele ăsta blestemat să-mi ardă complet pielea.

Calmul său ascundea în realitate o iritare din care le oferea uneori câte o mostră. Pe teren, în bascheți și pantaloni din pânză, îl urma pe Turner ca o umbră. Nu făcea niciodată mofturi să îndeplinească o sarcină, indiferent dacă aceasta era sub pământ sau în exterior, cu condiția s-o facă totuși în compania șefului său. Dar, după ore întregi de oboseală, i se întâmpla să tune și să fulgere fără ca, aparent, ceva să-i justifice mânia.

Numai Honey cunoștea motivul acceselor sale de furie. Violența lor era proporțională cu numărul privirilor pe care Jameson le acorda deseori lui Honey. Aceasta era tentată să-l provoace, doar pentru a vedea rezultatul asupra Charlenei. Dar temându-se să trezească în ea pasiuni care clocoteau și pe care le interzisese de mult, nu îndrăznea să se joace de-a ucenicul vrăjitor.

Turner își luă timp să savureze cafeaua cu gheață. Doar cântecul greierilor rupea tăcerea care devenise incomodă.

– Nu voi lăsa în urma mea o treabă neterminată, spuse în cele din urmă. Ar fi un mijloc de a o realiza în timp mai scurt. Mă îndoiesc însă că unora dintre voi le va plăcea.

– Ce mijloc? întrebă Charlene în defensivă.

– Să renunțăm la drumurile zilnice între Pahrump și munte. Asta ne va scuti de multă oboseală și timp.

– Să facem tabără pe sit este o idee excelentă, aprobă Gerry.

– Și eu mă gândisem la asta, întări Teresa.

Personal, sunt de acord. Și tu, Honey?

– Întru totul. Mașinile pot transporta materialul până la cea mai îndepărtată margine a.... viitorului parc și a zonei miniere. Apoi, vom ridica acolo corturile....

– Nu vorbești serios, o întrerupse Charlene.

Se ridicase și-l fulgera pe Turner cu ochii de smarald. Nu i se adresă decât lui, afișându-și astfel disprețul pentru restul adunării.

– ... De o săptămână, continuă ea sufocându-se, îți suport manierele și îmbrăcămintea ridicolă de cowboy. Am făcut imposibilul pentru a te ajuta. Dar te rog, nu depăși limitele. Nici nu se pune problema să instalăm o tabără ca indienii, și chiar să ne culcăm pe pământ, în timp ce acesta mișună de insecte și de șerpi.

Turner o privea cu un aer amuzat. Era foarte frumoasă. Părul blond-pal, netezit cu grijă, îi punea în evidență bronzul pielii; o piele pe care o proteja ungând-o cu creme scumpe și eficiente.

– Calmează-te, Charlene.

– Nu înainte să-ți revii în fire. Te-ai schimbat, Turner, și nu știu de ce. Ce cauți? Oare care sunt adevăratele motive ale înverșunării tale? Pe scurt, de ce parte ești?

Honey ar fi plătit scump să cunoască răspunsul. Wade și Teresa, care n-o plăceau pe Charlene, mai degrabă se amuzau de incident.

Turner rămase tăcut și-și turnă încă un pahar cu cafea rece.

Oprită la jumătatea drumului dintre camera de zi și terasă, Pauline aștepta continuarea discuției.

Dar nu se întâmplă nimic. Turner bău încet, cu înghițituri mici. Apoi, înlăturând cu un gest obiecțiile adjunctei sale, exclamă pe un ton vesel:

– Pentru astăzi, destul cu munca și cu planurile. Ce ați spune de o seară la Las Vegas?

Stupefiați o clipă, aprobară cu exclamații puternice.

– Strașnică idee, admise Gerry. Alerg să mă schimb și vă regăsesc aici într-o jumătate de oră.

– "Sahora" are acum un show trăsnet. Am putea încerca să mergem acolo. Ce crezi, Charlene? propuse Teresa cu entuziasm.

Tânăra femeie afișă cel mai snob aer pentru a obiecta, cu ochii ațintiți mereu asupra lui Turner:

– La "Caesar's" nu este mai elegant decât la "Sahora"?

– Toate cabaretele din Las Vegas sunt la fel, spuse el. Totul este să găsim locuri.

Charlene și Teresa începură imediat să facă rezervări prin telefon. Pauline dispăruse. Honey și Turner rămaseră singuri.

Tânăra femeie era tăcută. Propunerea n-o privea. De la moartea lui Daryl, nu mai pusese piciorul într-un local de noapte. Dar nu se putu stăpâni să inventarieze în sinea sa rochiile de seară pe care le păstrase. Ar găsi oare una nu prea demodată?

Turner se ridică și stinse lămpile. Lumina din încăperile iluminate nu acoperea decât o parte a terasei. O obliga pe Honey să părăsească masa și să se așeze lângă el, pe o bancă în penumbră.

– La ce te gândești? o întrebă.

– La amănunte prea neserioase pentru a fi mărturisite.

Turner râse și-i înconjură familiar umerii. La atingerea brațului său, Honey simți o asemenea bucurie, încât își uită scrupulele. Îl va însoți la Las Vegas. În definitiv, ce era rău în asta?

– Despre ce este vorba? insistă Turner, râzând încă.

– Mă întrebam ce toaletă să aleg.

El o sărută ușor pe tâmplă.

– Aș dori să te văd într-o toaletă îndrăzneață, foarte decoltată. Când vom dansa împreună, mâna mea să-ți mângâie spatele gol.

Tonul vocii era prea senzual și tânăra femeie se încordă. Se simțea din nou în echilibru instabil între un trecut de care nu se eliberase complet și un prezent care trezea în ea o stranie exaltare.

Turner o strânse mai tare lângă el și Honey se lăsă prinsă în capcană. Conștientă de abandonul său, bărbatul o ironiză cu amabilitate:

– Iată-te emoționată ca o liceană la prima sa întâlnire.

– Este într-adevăr ceea ce simt, murmură Honey.

– Și m-ai ales pe mine! exclamă Turner sărutând-o pe gât. Trebuie să trag concluzia că pentru tine nu sunt doar un oaspete în trecere?

Tânăra femeie râse vesel înainte de a remarca malițios.

– Singura concluzie de tras este că rămânând aici, vom fi gata ultimii.

Păzește-te de mânia Teresei și a Charlenei!

– Ai dreptate, acceptă el. Să urcăm să ne pregătim.

Se despărțiră. Turner trecu prin camera de zi. Honey care-și uitase geanta în sufragerie, străbătu această încăpere în clipa în care Pauline intra acolo.

Se opri, sesizând expresia descumpănită pe care o afișa soacra sa.

– Ce se întâmplă? se lamentă Pauline. Am crezut că înțeleg că doamna Mercer reținea locuri la un cabaret din Las Vegas.

Buzele începură să-i tremure.

– Am înțeles greșit, nu-i așa, draga mea?

Honey oftă.

Oare cum să-i explice Paulinei că nu era nimic grav să petreacă o seară într-un local de noapte?

O sărută pe bătrâna doamnă pe obraz.

– De opt zile, spuse ea, toată lumea a muncit dur în liniștea deșertului. Așa că Jameson s-a gândit că o escapadă spre luminile și spectacolele din Las Vegas va reda curajul echipei....

Se întrerupse, nemulțumită de atitudinea sa. Ce nevoie avea să se justifice? De ce să ceară permisiunea soacrei sale?

Turner se oprise în hol. Honey îi ghicea dezaprobarea și simțea o jenă care creștea.

Pauline se întoarse spre el și spuse cu o amabilitate încântătoare:

– Îți înțeleg motivele, dragul meu Turner. Nu uita să iei o cheie de la casă; așa că vă veți întoarce la ce oră vă va plăcea. Wade și Teresa se vor culca aici. Nu vă preocupați de noi. Honey și cu mine suntem obișnuite să rămânem singure. Vom juca poate cărți. Apoi, vom asculta un disc bun și vom privi la televizor.

Nu numai că nu părea tiranică, dar era convinsă că se arătase de o extraordinară toleranță. Să nu se culce după cină, era în general peste puterile sale.

Turner se întoarse spre ea.

– Honey apreciază serile cu dumneavoastră, spuse înțelegător. Dar în această seară, în mod excepțional, mă va însoți.

Pauline îl privi cu stupoare.

– Ea n-a.... N-a ieșit niciodată singură noaptea.

– Nu este singură. Vom fi patru pentru a veghea asupra ei.

– Nu, este imposibil.

Răbdarea îl părăsi pe Turner.

– A trecut timpul, Pauline. Trebuie s-o înțelegi pe Honey. Are nevoie să-și schimbe viața.

– Să-și schimbe viața... Vrei să spui că ar putea să aibă o aventură.... cu tine?

Ochii albaștri exprimau un amestec de spaimă și de disperare. Simțindu-se în mod inexplicabil vinovată, Honey se refugie în minciună.

– Turner nu s-a gândit vreodată la o cât de mică aventură în sensul în care înțelegi tu.

În același timp, îi aruncă priviri rugătoare lui Turner.

– Spune-i că am dreptate.

Acesta ridică din umeri.

– N-am să pledez acest gen de cauză. Este rândul tău să-ți asumi responsabilitatea. Dacă preferi să rămâi, nu te voi lua cu forța.

– Da, preferă, afirmă încet Pauline. Ia loc, draga mea. Mă duc să iau cărțile.

Un vânt de revoltă sufla în Honey. Foarte decisă să protesteze, deschise gura pentru a-și afirma hotărârea. Privirea sa o întâlni pe a Paulinei. Avea atâta încredere și dezamăgire în ochii spălăciți, încât tânăra femeie simți o strângere de inimă.

Mila o copleși din nou. Cum s-ar fi putut supăra pe Pauline? De nouăsprezece luni înconjurase cu o permanentă afecțiune această sărmană ființă zdrobită de durere. Refuzase toate invitațiile fără să încerce cel mai mic regret. Dimpotrivă, se închisese în izolarea sa, ca o călugăriță în mănăstire.

Acum, datorită lui Jameson, se simțea reînviind. Dorința, mânia, gelozia și chiar nevoia de a face din nou ceva cu mâinile și cu mintea, o scoseseră dintr-o existență inactivă.

Pauline nu-și dăduse seama de această transformare. Oare cum să i-o explice în câteva minute? Honey n-ar reuși fără să provoace o catastrofă. Avea impresia că devenise propteaua unei plante fragile.

Pauline scotocea prin sertare în căutarea unei cutii cu cărți de joc.

Turner o trase fără menajamente pe Honey în holul pustiu.

– Până la urmă, voi crede că ești irecuperabilă.

– Încearcă să înțelegi....

Bărbatul o întrerupse cu un râs tăcut și-și aplecă fața atât de aproape de a sa, încât Honey se simți tulburată. Crezu că o va săruta și era gata să leșine de emoție. Turner spuse doar:

– Într-o zi, ți-am mărturisit că te doresc. Din nefericire pentru mine și pentru tine, nu știam că ai devenit complet insensibilă și dorești să rămâi.

– Greșești, Turner. Ai răbdare.

– Răbdarea nu este una dintre calitățile mele.

O lăsă și urcă scara fără să se întoarcă.

Pauline era în ușa camerei de zi. Honey avu intuiția că nu-i scăpase scena.

Totuși bătrâna doamnă nu făcu nicio aluzie. De la moartea lui Daryl, refuza să vadă sau să audă ce nu-i plăcea.

***

Animația care domnea la parter o trezi pe Honey din somn.

Indiscutabil, echipa petrecuse o noapte veselă. Honey îi auzise intrând înăbușindu-și râsetele. Gelozia o sfâșiase. Turner și Charlene prelungiseră împreună un atât de plăcut moment?

Acum, piscurile străluceau ca niște bijuterii în aurora orbitoare. Nimeni nu se preocupase că o trezește pe Honey. Din zgomotele care urcau din curte, tânăra femeie ghici la ce activitate se dedaseră camarazii săi.

Li se alătură puțin mai târziu. Terminaseră de încărcat cele trei mașini. Cu un sac de dormit sub fiecare braț, Teresa o sfătui pe tânăra femeie să-și mănânce liniștită micul dejun. Pregătirile vor mai dura încă o jumătate de oră

– Am vrut să urc să te cert, adăugă ea. M-a împiedicat Pauline. Se pare că erai foarte obosită.

Pauline, mereu Pauline! Honey fu cuprinsă de un acces de ciudă.

– Unde este Turner?

– Pe acolo, spuse teresa cu un gest în direcția fermei. A însoțit-o pe soacra ta, care vrea să asiste la marcarea vitelor.

O grădină mare mărginită de un șir dublu de eucalipți despărțea casa de ferma de creștere a animalelor. Patru generații de Caldwell se străduiseră s-o transforme într-un eden ferit de zgomotele și mirosul animalelor. Arbori acaju, stejari și magnolii își întindeau frunzele bogate.

Se aflau acolo mai multe specii de palmieri, dar, datorită irigației și grijii constante a grădinarilor, peluze le erau întru totul asemănătoare celor din Anglia.

Toate aleile duceau spre fermă. Honey alese una care se afunda sub bolțile de frunze prin care soarele nu trecea niciodată. Aerul își păstrase aici răcoarea nopții. Honey o respiră cu încântare.

Da, reînvia. În ciuda decepției din ajun, se simțea din nou în comuniune cu natura, ceea ce nu i se mai întâmplase de mult.

– Unde te duci? întrebă Turner în spatele ei.

Honey făcu stânga-mprejur și-i oferi cel mai încântător zâmbet.

– Te căutam să-ți vorbesc.

– Ai luat-o pe un drum greșit, o ironiză bărbatul. Încep să mă întreb dacă vei alege într-o zi direcția bună.

Tânăra femeie străbătu repede distanța scurtă care-i despărțea și-i înconjură tandru gâtul cu brațele.

– Oare de data aceasta sunt de partea bună?

Turner nu încercă să se elibereze, dar fața sa luă un aer nonșalant de superioritate, care o irită pe Honey. Oare nu-i înțelegea chemarea? N-avea nicio idee de obstacolele pe care trebuia să le învingă pentru a ajunge acolo?

Bărbatul îi răspunse pe un ton ironic.

– Nu sunt o torță pe care o femeie o aprinde sau o stinge după capriciul său. Atitudinea ta contrastează cu cea pe care ai adoptat-o aseară. I-ai cerut Paulinei permisiunea să mă săruți?

Honey își lăsă brațele să cadă. În ochi îi apăruseră lacrimi.

– Ești la fel de rău, pe cât de nedrept.

– Detest șovăielile, Honey. Când doresc o femeie, nu caut să flirtez cu ea în colțuri întunecoase, la adăpost de priviri. Las aceste jocuri adolescenților.

– Mai acordă-mi puțin timp, Turner.

Acesta îi înlătură cererea cu un gest iritat.

– N-aș aștepta decât să se producă o minune. În cel mult două săptămâni, voi pleca din Pahrump.

– Cu Charlene Mercer, spuse ea, tristă.

O scânteie de răzbunare amuzată strălucea în ochii negri ai lui Turner.

– Te-am dorit pentru prima dată acum trei ani, când am primit fotografia ta. Să fi avut oare naivitatea de a crede că, de atunci, am făcut legământ de castitate?

Honey roși puternic. Așadar, nu se înșelase. Charlene și el... De opt zile, ea suferea ca un câine, pândind cel mai mic semn de tandrețe între ei.

O împunsătură intensă de gelozie îi răni amorul-propriu, retrezindu-i agresivitatea.

– De ce m-aș supune capriciilor tale? Nu sunt din categoria acelora care cedează în clipa în care bărbatul care le dorește are nevoie de ele.

Turner fluieră ironic. Bănuind-o că era gata să fugă, o înșfăcă.

– Dar din ce categorie ești? o ironiză.

Honey încercă să-l respingă. În zadar. O ținea strâns lângă el. Nu mai vedea decât ochii lui seducători, buzele senzuale. Îi simțea respirația foarte aproape și amețeala fu atât de puternică, încât avu impresia că inima i se oprește.

– Ce aștepți pentru a-mi ceda? Ca Pauline să fie moartă?

Honey îi aruncă o privire cumplită.

– Oare ești chiar un monstru, pentru a gândi un lucru atât de îngrozitor?

Într-o clipă, dorința făcu loc unui val de indignare.

– Situația noastră este îngrozitoare, o corectă Turner. Oare mă crezi atât de prost încât să visez la o femeie îndrăgostită de o fantomă? De fiecare dată când te ating, faci în așa fel încât să-mi dai impresia că fac un sacrilegiu sau un adulter. Teresa și Wade sunt conștienți de ce ni se întâmplă.

Charlene spumegă de furie. Numai tu, Honey, refuzi să-ți recunoști propriile sentimente și, mai mult, tremuri la ideea că soacra ta le-ar putea ghici.

– Nu înțelegi nimic.

Honey plecă fruntea, pentru a-și ascunde lacrimile. Turner o prinse de păr și-i înălță capul. Gemu de durere. Dar în același timp, atracția puternică pe care o simțea față de acest bărbat se răspândea în ea ca o umbră magnetică.

Îl lăsă să pună stăpânire pe buzele ei, să-i exploreze gura, să-i mângâie cu înflăcărare pieptul. Aveau certitudinea, care sporea, că trupurile lor erau făcute exact unul pentru celălalt...

– Turner! Honey! Unde sunteți?

Vocea Paulinei.... apoi Pauline însăși, venind de pe altă alee.

Turner se îndepărtă ușor de Honey, dar păstră un braț în jurul taliei sale.

– Du-te și-i vorbește, îi ordonă el. Nu ne-a descoperit încă. Este rândul tău s-o înștiințezi.

– – Honey! strigă din nou Pauline înaintând cu un pas șovăitor spre cuplu. M-am înșelat asupra ochelarilor de soare. I-am luat pe ai tăi și nu mi se potrivesc. La umbră, nu văd nimic.

– Atunci, scoate-i, ripostă Turner răspicat.

Honey se smulse din îmbrățișarea sa. Oare ce nebunie o cuprinsese? Bărbatul acesta avea inima la fel de uscată ca un lemn mort.

– Nu fi stupid, murmură. Pauline suferă de miopie. Îi trebuie lentile speciale.

Și cu voce mai puternică:

– Nu te mișca, mamă. Alerg să-i caut.

Îi trebui un timp pentru a-i descoperi pe o mobilă din camera de zi.

Când ieși pe terasă, Pauline și Turner se alăturaseră restului echipei. Pauline întoarse spre nora sa un chip îngrijorat.

– Honey, să nu-mi spui că mă părăsești și tu, timp de mai multe zile! Honey se simțea prinsă în capcană. De ce Pauline, Turner și Charlene căutase să-i facă viața atât de complicată?

– Nu mă lăsa singură, draga mea, o rugă Pauline întinzând mâinile spre ea.

Teresa se înșelă asupra îmbujorării prietenei sale. Crezând-o gata să cedeze din nou, interveni fără să ezite.

– Avem nevoie de Honey, doamnă Caldwell. Și cum îndrăzniți să vorbiți de singurătate, atâta timp cât în casă aveți trei angajați pentru a vă servi și a vă fi devotați? Pe de altă parte, cunosc la Pahrump cel puțin zece rude și prieteni ai dumneavoastră, gata să alerge la apelul telefonic.

– Da.... da, ai dreptate, admise Pauline, întorcându-se grăbită în casă.

Puțin mai târziu, Turner se apropie gânditor de Honey.

– Într-o zi, te-am felicitat pentru curajul tău. Îmi retrag cuvintele. În fiecare clipă a vieții tale, ai nevoie de un avocat pentru a lua decizii în locul tău.

Tânăra femeie înălță capul cu mândrie.

– Și tu nu ești avocat.

– Chiar dacă eram, refuzam să apăr o cauză dinainte pierdută.

Capitolul 8

Asfințind la orizont, soarele colora peisajul într-o paletă strălucitoare.

De opt zile, echipa prospecta la altitudine, într-o stepă accidentată, unde se înălțau piscuri cu forme ciudate.

Seara alungea umbrele. Honey era impresionată de splendoarea naturii. Extenuată, se așeză lângă o piatră, exact la intrarea în tabără.

Afară, temperatura era mai suportabilă decât în corturile care înmagazinaseră toată căldura zilei.

Când Turner se apropie de ea, îl anunță:

– Nu voi lucra niciun minut în plus. Chiar și Dumnezeu s-a odihnit în a șaptea zi când a creat lumea. Sunt epuizată. Oare poți înțelege asta?

– Foarte bine.

Îi arătă pe camarazii lor care mergeau unul după celălalt pe o cărare în pantă. Teresa mărșăluia în frunte.

– N-ai exclusivitate la oboseală, spuse pe un ton sarcastic. Toți suntem o apă și un pământ și nimeni nu se plânge.

Parcă pentru a-l contrazice, Teresa declară când fu lângă ei.

– Asta nu mai este viață. Mi-am distrus rinichii.

Lăsă rucsacul care-i tăia umerii și se prăbuși lângă prietena sa. Cele două femei înălțară capul spre Turner. Acesta își scotea combinezonul de lucru. Apăru, impecabil, în șort kaki și o cămașă ecosez cu mâneci scurte.

Teresa exclamă:

– Nici praful, nici epuizarea nu te ating. Oare din ce specie faci parte?

– Din cea a seniorilor, afirmă Charlene fără să râdă.

Ea nu căra decât un aparat de fotografiat și-și șterse fața cu un șervețel de hârtie, îmbibat în apă de colonie.

Dacă Turner muncea la fel de dur ca și camarazii săi, nu se putea spune același lucru despre adjuncta sa. Rolul Charlenei se limita la a clasifica și a înscrie într-un registru mostrele pe care le aduceau bărbații.

Rămânea în exterior, găsind întotdeauna un colț de umbră pentru sarcina sa de arhivar.

Teresa și Honey îi recunoșteau totuși un merit: cel de a merge mult, fără să se plângă, nici să încetinească ritmul celorlalți.

Relațiile sale cu Honey erau cu fiecare zi tot mai tensionate.

– Mi-e o foame de lup, anunță Gerry, lăsându-și la rândul său hainele murdare. Fetelor! Ce avem la cină?

– Piure de alimente deshidratate, spuse laconic Teresa.

– Iar! se lamentă Wade.

– Ah! Nu, protestă Charlene. Nu voi mai înghiți nicio îmbucătură din acele orori.

Honey îi aruncă o privire amuzată lui Turner.

– Tiranul ar trebui să fie atent. Sclavii bombăne revoltați.

Indianul interveni.

– Le dau dreptate. În pungă sau în cutie, hrana este de nemâncat. Lăsați-mi puțin timp și vă voi aduce un adevărat festin.

– Mi-e o poftă de un pui prăjit, sugeră Charlene.

Fără să răspundă, Indianul dispăru în liniște în spatele unui grup de cactuși uriași.

Se întoarse o oră mai târziu cu patru iepuri din rezervație atârnați la centură.

Teresa și Honey aprinseră focul. Bărbații îl ajutară pe Indian să-i jupoaie, apoi să prăjească vânatul.

Curând, un miros înțepător de carne prăjită se răspândi în aer.

La distanță de grup, Charlene observa pregătirile cu silă. Făcu un salt înapoi când Wade îi prezentă o spinare de iepure în vârful unei țepușe.

– Mai degrabă mor de foame, protestă ea.

Se apropie de Turner. Acesta jongla cu o bucată pe care tocmai o scosese din jar și care-i ardea degetele.

În pragul unei crize de nervi, urlă:

– Îmi ajunge, ajunge, ajunge! Sub pretextul că raționalizează apa, Teresa ne-a interzis dușurile. Și acum, mi se întoarce stomacul pe dos. Ajunge, Jameson. Ai suficiente elemente pentru ancheta ta. Așa că, ce cauți rămânând aici?

Așteptă un răspuns care nu veni. Ceilalți încremeniseră, îngrijorați și jenați în același timp.

Tăcerea devenea apăsătoare. Charlene o tulbură din nou prin vociferări:

– Continuă să te joci singur, Turner Jameson. Eu renunț să împart cu tine viața asta sălbatică. Mă întorc.

Adăugă pe un ton încărcat de amenințări:

– Și crede-mă, voi acționa în așa fel încât să nu pierzi din vedere motivul esențial al misiunii tale în această parte a Nevadei.

Wade, care o măsura cu stupoare, nu se putu stăpâni să întrebe:

– Cum intenționezi să te întorci în oraș?

Charlene râse, exasperată.

– Cu mașina, firește, cel puțin până în Pahrump. Cea a lui Honey fiind cel mai ușor de condus, o iau pe aceea.

Aținti asupra lui Turner o privire strălucind de ranchiună. Văzându-l că nu se mișca, întoarse spatele grupului și se îndreptă cu un pas hotărât spre Land Rover.

Honey vru s-o urmeze. Cu o apăsare pe umăr, Turner o împiedică.

– Las-o, îi ordonă pe un ton fără replică.

– Riscă un accident.

– Nu mai mult decât pe șosea. Știe perfect unde suntem și cunoaște drumul pentru a ajunge în Pahrump.

– O parte a echipamentului și a rațiilor de urgență este în mașina mea, mai obiectă Honey.

Bărbatul făcu un gest indiferent.

– Ne vom mulțumi cu ce rămâne.

După o ezitare, adăugă:

– Probabil nu este decât un mod de șantaj.

Motorul zbârnâi. Zgomotul lui păru ciudat în liniștea deplină a pustiului.

Land Roverul făcu perfect stânga-mprejur. Farurile străpunseră umbra violetă a apusului.

Honey se simțea transpirată de teamă. Oare Jameson v-a accepta provocarea Charlenei?

Aparent, nu avea această intenție.

Încruntat, se mulțumi să observe manevrele șoferiței. Când vehiculul ajunse la drum, dispăru într-un nor de praf. Zgomotul motorului răsună mai mult timp decât ar fi trebuit.

"A încetinit special pentru a ne lăsa timp s-o ajungem eventual din urmă", gândi Honey.

Când liniștea îi învălui din nou, Turner le făcu semn camarazilor să se așeze. Dar cina fu repede terminată. Plecarea Charlenei crease o stânjeneală. Pentru a o risipi, Turner se duse să-și ia chitara. Cântă vechi melodii de jazz, pe care Wade și Indianul le ritmară bătând din palme.

Curând, o atmosferă de indulgență puțin nostalgică îi învălui. Așezată lângă Turner, Honey își puse capul pe genunchii vecinului său. Gestul era tandru și prietenos, fără provocare. Turner își înfășură în jurul degetului arătător o șuviță de păr lungă și blondă, apoi îi mângâie ușor fața obosită.

Nu-i însoțea nicio dorință. Erau doar fericiți să fie împreună, în jurul focului, cu prieteni buni.

Honey spuse, visătoare:

– Nicăieri în lume cerul nu este atât de pur. În oraș, nu vedeți niciodată atâtea stele.

Teresa făcu să răsune un ultim acord.

– La Las Vegas, stelele sunt pe scenă, exclamă râzând. Nu-i rău nici acolo.

– Te plictisești repede, remarcă Gerry. Honey are dreptate. Nimic nu este mai frumos decât o noapte în deșert.

Indianul întări cu vocea sa gravă:

– Lumina lunii are chiar o strălucire specială.

– Mă întreb de ce am părăsit această regiune, murmură Turner, strecurându-și o mână sub ceafa lui Honey.

Regret? Glumă? Tânăra femeie nu îndrăzni să întrebe, de teamă să nu distrugă vraja clipei.

Gerry declară, cu bun-simț:

– Ai căutat să-ți îmbunătățești situația, Jameson. Mulți au făcut ca tine, dar foarte puțini au găsit adevărata fericire. Cu toate funcțiile tale importante poate și tu simți niște nostalgii....

– Destul! protestă Honey îndepărtându-se. Să nu facem pe evangheliștii.

Turner are suficientă minte pentru a ști dacă regretă sau nu că a plecat din Pahrump.

Indianul decretă pe un ton pedant:

– Nu ești întotdeauna stăpân pe destinul tău.

– Nu întotdeauna, este adevărat, fu de acord Jameson. Dar te poți afla în fața unei alegeri și să eziți s-o faci, de teama consecințelor.

– Ce consecințe? întrebă Honey fără să se gândească.

Turner se abținu să răspundă. Tânăra femeie își regretă întrebarea și păstră la rândul său tăcerea.

Oare voise să vorbească despre munca sa? Despre legătura cu Charlene? Poate de amândouă. Oricum, era doar în trecere prin Pahrump. Viața sa era în altă parte.

Îl privi în timp ce se îndemna în mintea sa să reziste fascinației pe care o exercita asupra ei. Turner aruncase rămurele peste jar. Lumina flăcărilor care dansau se juca pe trăsăturile colțuroase, accentuându-i cutele de pe frunte, gropițele din obraji și linia nasului. Semăna puțin cu Indianul. Cei doi bărbați aveau același mod trufaș de a-și ridica bărbia, aceeași expresie gravă și în același timp sălbatică. Nu se destăinuiau niciodată complet, în afară poate de celor care știuseră să le câștige încrederea.

Honey oftă. Să-l îmblânzească pe Turner i se părea o sarcină imposibilă.

Întoarse ochii de la frumosul chip enigmatic și contemplă munții care se conturau în lumina argintie a lunii. Acest tablou sublim nu-i reținu mult atenția. Gânduri melancolice o obsedau. Oare ce nume să dea emoției care provoca în ea atâta confuzie și agitație?

Suci și răsuci această întrebare toată noaptea, fără să găsească un răspuns mulțumitor.

Oare îl iubea pe Turner? Nu crezuse decât într-o atracție fizică. Dacă era vorba într-adevăr de dragoste, atunci era cuprinsă de un sentiment nou, copleșitor și mult mai complicat decât cel pe care-l simțise pentru Daryl.

***

A doua zi, nu ridicară tabăra imediat, cum avuseseră intenția. Turner găsi mii de motive pentru a întârzia plecarea. Părea la fel de relaxat ca prietenii săi. Dar Honey îl surprinse deseori privind spre vale; așa că preferă să abordeze ea subiectul care părea să-l preocupe.

– Viitoarea etapă se situează la marginea cea mai îndepărtată a viitorului parc național, spuse. Dacă Charlene își schimbă ideea, cum va face să ne găsească?

– Nu va veni cu noi, exclamă repede Teresa.

– Cum poți să fii atât de sigură? se miră Honey.

– Intuiție feminină, glumi Turner.

Teresa are mai multă decât tine.

Dacă Charlene va reapărea, nu va fi pentru a lucra, ci pentru a conduce o echipă de tehnicieni. În orice caz, are totuși posibilitatea să ne cheme prin radio.

– Care este programul pentru astăzi? întrebă Wade.

– Am modificat itinerarul, anunță Jameson. Ați lăsat deoparte un sit pe care aș fi vrut să-l examinez.

Întinse o hartă pe care încercuise un punct cu creionul roșu.

Wade aruncă rapid o privire, tresări și strecură o privire îngrijorată spre Honey. Tânăra femeie o ajuta pe Teresa să strângă un sac de dormit. După toate aparențele, nu-i asculta.

– N-are niciun interes, îl asigură Wade. Mina a fost dinamitată.

– Despre ce mină este vorba? întrebă Indianul.

– "Doamna de argint".

Honey lăsă să cadă sacul care se rostogoli la picioarele celor trei bărbați. Ochii ei căprui păreau imenși pe fața albă ca varul.

Turner, care stătea cu spatele, nu-i văzu expresia.

– Presupun, continuă el, că la originea acestui nume este o legendă.

– Într-adevăr, confirmă Indianul pe un ton grav. La sfârșitul secolului trecut, un gentleman venise din Montana sa natală, pentru a face avere la Pahrump.

După câteva pahare de whisky, crezu că vede apărând o zână, înfășurată într-o manta de argint, care-i indica unde să sape pentru a găsi metalul prețios.

Urmarea a dovedit că în lipsa viziunii feerice, străinul avusese un noroc extraordinar.

Brutal adusă la realitate, Honey se gândi că Daryl nu fusese ajutat de destin. Se odihnea pe fundul faimoasei mine, cu

imprudentul turist pe care voise să-l salveze. Sub ochii îngroziți ai unor voluntari de la agenția Wade, tone de nisip și de piatră îi înghițise pe cei doi bărbați.

Honey înghiți în sec. Avea oroare să evoce acele imagini de coșmar.

– Wade are dreptate, spuse ea cu o voce gâtuită. Situl nu egalează legenda.

Turner o auzise oare? Strigat de Teresa, verifica nivelul uleiului de la una dintre mașini.

– De ce-i ascunzi adevărul? îi murmură Wade tinerei femei.

Ea făcu un gest învins.

– Este drama mea personală. Nu țin să vorbesc despre asta. Pot conta pe tăcerea voastră?

– Firește, o asigură Indianul. Dar ce vei face dacă persistă în decizia sa?

Gerry Wade era optimist.

– Va renunța, declară el. Mina fiind complet în afara accesului, locul nu prezintă niciun interes pentru el.

Nu-l cunoșteau bine pe Turner Jameson.

Nu mai vorbi despre planul său. Dar câteva zile mai târziu, la volanul jeepului Teresei, o luă pe drumul care ducea la sit. Alături de el, Teresa moțăia, ca și Honey pe bancheta din spate.

Celălalt vehicul îi urmă, condus de Wade, având-l ca pasager pe Indian.

Charlene nu mai dădu niciun semn de viață, iar echipa nu mai coborâse în oraș și trebui să se mulțumească să aranjeze materialul în două mașini în loc de trei.

Turner frână brusc și roțile derapară în nisip.

– Wade avea dreptate! exclamă el.

Legenda este mai frumoasă decât realitatea. Oare "Doamna de argint" nu este decât un câmp accidentat și steril?

Honey tresări, cu impresia că primise un duș rece. Își reproșa că fusese neinteresată de itinerarul pe care o luase Jameson. De ce ceilalți nu-l făcuseră să-și schimbe părerea de a veni până aici?

Avea un nod în gât, care o împiedica să vorbească. Ieși din vehicul și înaintă câțiva pași pe ceea ce fusese un teren de aterizare.

Mina existase mai departe, sub platoul vast care se ondula până la munți. Honey revedea evenimentele ca pe un film de groază. Auzea încă vuietul elicopterelor, vacarmul celor care forau.... Ore întregi, Pauline și cu ea crezuseră într-un miracol. Apoi, cu menajamente, li se anunțase că nu mai era nicio speranță.

Mai târziu, specialiștii dinamitară galeriile.

Exploziile înghițiseră vegetația.

Nimic nu mai crescuse din nou. Nu mai rămăsese decât o întindere mare de pietre, de unde apăreau câțiva pinteni stâncoși de un gri-tern.

Honey adună un pumn de nisip și-l lăsă să curgă printre degete. Avea în același timp impresia că i se scurgea și viața. Odinioară, "Doamna de argint" avusese reputația de trăinicie.

".... A fost forată în stâncă tare", pretindeau oamenii din Pahrump.

Ce greșeală! Nimic nu era solid în această lume de miraje. Nici măcar brațul care o susținea și de care nu-și dădu seama decât auzind vocea Teresei lângă ea.

– Ce s-a întâmplat? Honey este bolnavă?

– Cu siguranță oboseala, răspunse Turner fără să-i dea drumul. Cred că munca și căldura i-au învins rezistența. O noapte bună de somn o va pune pe picioare. Într-o oră, apune soarele. Locul ăsta

este urât, dar aridităţea îl pune la adăpost de rozătoare şi de reptile. Mi se pare ideal pentru a instala corturile.

– Să nu facem tabără aici, protestă Teresa.... Honey spune ceva.

Dar Honey, care-şi venea încet în fire, avu un gest de indiferenţă.

– Aici sau în altă parte, murmură.

– Se încrede în judecata mea şi are dreptate, triumfă Turner. Wade! Indianule! Ajutaţi-mă să scot materialul.

Turner se întoarse lângă maşini. Înainte de a i se alătura, Gerry le apostrofă pe cele două femei.

– Pentru Dumnezeu, de ce nu l-aţi avertizat?

– Honey trebuia s-o facă, se apără Teresa.

– M-am temut de reacţiile sale, mărturisi Honey. Indiferenţa sa m-ar fi rănit.

Dar n-aş fi suportat nici să simuleze tristeţea....

Se întrerupse, adunându-şi puterile pentru a rezuma într-o manieră coerentă sentimentele care o frământau.

– În douăzeci de zile, am întâlnit mai multe mine închise definitiv în urma unui accident. Nimeni n-a făcut comentarii. Turner le-a şters de pe listă, cum o va şterge şi pe aceasta. La ce bun să revii asupra trecutului?

Mâinile îi tremurau. Le strânse una lângă alta, în timp ce Wade, puţin convins, obiectă:

– Amintirile continuă să te chinuiască, Honey. Dovada: ţi-e teamă să discutăm despre asta.

– O minciună prin omisiune nu te va ajuta la nimic, aprobă Teresa. Încă de la începutul expediţiei fugi din faţa realităţii....

– Wade! strigă Turner.

Teresa îl privi pe Gerry alăturându-se camarazilor lor.

Considerându-i pe toți trei destul de departe, îi vorbi mai liber prietenei sale.

– Să rămâi aici în această noapte nu va face decât să-ți sporești chinul. Un singur lucru îl va convinge pe Turner să plecăm: să-i spui adevărul.

– Nu.

– Îi datorezi asta, afirmă Teresa, nemulțumită. Te iubește și....

– Și eu nu-l iubesc, minți Honey, care adăugă cu un fel de furie. Cum îndrăznești să abordezi acest subiect acum și în acest loc?

Teresa ridică din umeri.

– Care va fi diferența dacă îl evocăm mâine, sau în altă parte? Indianul, Wade și cu mine am ghicit-o din prima zi. Chiar ai un mod ciudat de a-ți conduce problemele sentimentale.

– Nu este vorba de nicio problemă sentimentală.

– Atunci cum definești săruturile pe care le-ai schimbat cu Turner în grotă, apoi mai târziu, sub copacii umbroși din grădina Caldwell? Oare erau frățești? Prietenești? Vrei impresia mea, Honey? Ești îndrăgostită pentru prima dată în viața ta și asta te sperie.

– Mi-am iubit soțul, protestă Honey, roșie de indignare.

– Formați un cuplu perfect, o corectă Teresa. Dragostea este altceva decât ai cunoscut cu Daryl. Încearcă să fii cinstită cu tine însăți.... Se întrerupse. Se apropia Turner, cu mâinile în buzunare și cu trăsăturile luminate de un zâmbet larg.

– Ei bine, femei indiene, stați de vorbă în loc să munciți? Sper că n-aveți nimic împotriva acestui amplasament. Indianul pare să-l considere blestemat.

– Nu sunt surprinsă.... începu Teresa.

Înțelese privirea pe care i-o adresă prietena sa și continuă pe un ton intenționat vesel:

– Indianul preferă să se oprească în locuri bogate în vânat.

– Pentru o seară, ne vom mulțumi cu conserve, ripostă Turner.

Le luă pe cele două femei de câte un braț și le conduse mai departe, spre tabără.

– Vă rezerv o surpriză, anunță vesel. În seara aceasta, vom deschide două sticle de vin roze de California. Le-am adus întâmplător, după ce le-am împrumutat din beciul Paulinei.

Honey nu se putu împiedica să zâmbească. Era fericită că nu spusese nimic, să-i vadă în sfârșit pe față o altă expresie decât milă sau dezaprobare. Era convinsă că procedase bine. "Nu te aperi de trecut făcându-l să apară", se gândi.

De obicei, grupau corturile într-un spațiu restrâns, de preferință într-o depresiune adăpostită de coline. Focul era destinat prăjirii alimentelor, dar și îndepărtării animalelor sălbatice.

Aici, nu aveau a se teme de nicio surpriză neplăcută. Chiar puricii de nisip, care bântuiau prin deșert, păreau absenți.

Pentru a-i lăsa fiecăruia o intimitate pe care n-o mai avusese de la plecarea din Pahrump, Turner și Wade hotărâseră să monteze corturile destul de departe unele de altele. Pietrele chiar le protejau pe fiecare de privirile vecinilor.

– Este un camping de "patru stele", ironiză Teresa.

Bărbații terminară instalarea. Un copac uscat le dădu lemnul pentru foc. Honey și Teresa preparară mâncarea.

În ciuda vinului roze, cina se desfășură într-o atmosferă apăsătoare. Wade, Indianul și mai târziu Teresa, puseră pe seama oboselii refuzul de a sta treji.

Honey și Turner rămaseră așezați turcește în fața jeraticului roșiatic.

Nu era prima dată când prelungeau momentul de singurătate.

Dar în celelalte seri, vecinătatea camarazilor îi obliga la o anumită rezervă. În acea noapte, aveau impresia că sunt singuri pe lume.

Turner vorbi mai liber despre el, despre munca sa, despre Charlene.

– ... Nu simt pentru ea nimic profund, mărturisi Turner. O consider o angajată de valoare și aș minți afirmând că ne-am limitat colaborarea doar la munca de birou. Dar Charlene nu este interesată decât de cariera sa.

– Nu se poate! Ține la tine.

– Da, în măsura în care pot s-o ajut să urce treptele pe care le râvnește.

– Este o mentalitate pe care n-o înțeleg.

Turner râse.

– Inima ta, Honey, este curată ca a unui miel nou-născut.

– Este un compliment? întrebă tânăra femeie cu maliție. Poate insinuezi că nu sunt decât o fată de la țară, puțin prea naivă?

Bărbatul se aplecă și o trase lângă el. În mișcarea pe care o făceau, niște rămurele căzură peste jar, atățând focul care dădu un ton roșcat părului său.

Honey îi întâlni privirea. Deja pusese stăpânire pe ea. Tulburată de strălucirea ochilor lui, știu că inevitabilul se va împlini. În acea clipă de beție, uită trecutul și pierdu noțiunea de viitor. Locul în care erau îi apărea ca unul lipsit de amintiri, de regrete și de amenințări.

Flacăra pâlpâi, apoi se stinse. Dar Honey era prinsă în capcana a două brațe care o strângeau.

Cu gura lângă urechea sa, Turner murmură:

– Oare nu sunt și eu un bărbat de la țară?

Mă simt mult mai aproape de tine decât de o femeie ca Charlene.

Mai aproape? Cu siguranță, cel puțin pentru moment.

Vru să-l provoace, spunându-i că nu era ușor de păcălit, dar dorința o copleși cu violența unui uragan. Rămase tăcută.

Turner îi parcurgea buzele într-o succesiune de mici sărutări fierbinți, cărora ea le răspundea cu mângâieri stângace. Nu era expertă în jocurile dragostei.

Își strecură o mână sub cămașa descheiată și zgârie ușor bustul musculos al bărbatului.

Oh! Să se topească în el, să se modeleze după fiecare formă a trupului său...

Simți că Turner o ridicase în brațe. Curând, cerul se întunecă deasupra capului său. Nu mai vedea decât fața lui Turner aplecată asupra ei.

O sărută profund, senzual. Apoi, în timp ce ea tremura din cap până-n picioare, se îndepărtă.

– Turner!

Se așezase și căuta disperată pe pipăite în întuneric. Înțelese că nu se îndepărtase decât pentru a se dezbrăca.

Honey își scoase puloverul și tricoul, dar, fără să-i lase timp să continue, Turner se întinse din nou lângă ea și-i dezgoli pieptul, mângâindu-l ușor. Tânăra femeie gemu când vârfurile sânilor se întăriră sub palma abilă care-i atingea.

Străbătută de un fior puternic, îl luă pe Turner după gât, pentru a se lipi de el.

Acesta încremeni.

– Oprește jocul când vrei, Honey.

– Nu, Turner, nu este un joc, murmură ea.

Buzele sale urmăreau cu dragoste conturul feței aplecate deasupra ei. Turner puse stăpânire pe ele cu gura avidă. Honey răspunse pasiunii sale cu o violență aproape sălbatică.

– Honey, dragostea mea, am așteptat această clipă luni de zile. Te doresc ca un nebun.

Tânăra femeie își înăbuși un râs ușor. Mărturisirea era inutilă: dorința lui Turner era palpabilă. Pentru a-l simți mai bine, își arcui șoldurile lângă coapsele lungi musculoase.

Dar în timp ce încerca să-și scoată blugii, Turner îi prinse amândouă mâinile, îi îndepărtă brațele și se lăsă asupra ei pentru a o forța să stea nemișcată.

– N-ai înțeles, Honey, te iubesc. Dragostea este cu totul altceva. Între noi, vreau mai mult decât o simplă satisfacere a simțurilor.

Tânăra femeie respira greu, doborâtă de nevoia aproape dureroasă pe care o avea de el.

– Mai mult?.... Ce.... Ce vrei să spui?

O teamă imprecisă îi umbla prin minte. Pentru a o alunga, cunoștea un remediu: să-și mărturisească dragostea. Îl iubea pe Turner cum nu iubise niciodată în viața sa.

Dar el nu-i lăsă timp să vorbească.

– Înțelege-mă, Honey, spuse cu oarecare tristețe. Nu sunt un drog pe care să-l iei pentru a uita, un talisman pe care-l strângi cu forță pentru a te apăra de fantome. În această clipă și în acest loc, trebuie să ștergi trecutul și să faci o alegere.

În acest loc!

Așadar, știa. Și ea, ca o proastă, timp de o clipă binecuvântată, uitase unde era și că trăda.

Simți o suferință atât de acută, încât o crezu o pedeapsă a cerului.

Într-un efort disperat, se ridică și se îmbrăcă în grabă.

– Ce faci? se miră Turner

Ca și când avea dreptul s-o întrebe după ceea ce tocmai spusese!

Stăpânindu-și lacrimile, se repezi afară din cort.

Răcoarea nopții o pătrunse până la os. Cornul subțire al lunii nu reușea să străpungă tembrele și acestea șterseseră orice reper, dar Honey cunoștea regiunea pe dinafară.

Întorcând spatele locului numit "Doamna de argint", alergă mult timp, apoi se lăsă să cadă într-o încrețitură a terenului, care era adăpostită de stânci abrupte.

Atunci, în culmea suferinței, plânse.

Capitolul 9

– Honey!

Ore întregi, îndepărtându-se sau apropiindu-se, același apel răsunase pe diferite registre. Tânăra femeie nu răspunsese. Nimeni n-o va găsi acolo unde se ascunsese. Nu voia. În culmea disperării, își dorea să moară de foame și de frig.

Întunericul o proteja. Totuși, datorită opacității nopții o descoperi Teresa ezitând și se prăvăli literalmente peste ea.

– Tu ești, Honey? Ești rănită?

Lumina unei lanterne o liniști pe Teresa, care dădu frâu liber mâniei.

– M-am îndoit uneori de bunul tău simț. Acum am dovada că-ți lipsește cu desăvârșire.

Ești liberă să-ți placă singurătatea, dar nu este un motiv pentru a-i înspăimânta pe toți.

– Pe toți? râse ironic Honey ridicându-se. Este un timp de când n-am mai auzit voci masculine.

– Evident. Jameson, Wade și Indianul au plecat.

– Unde?

– În oraș, chemați printr-un S.O.S. Pauline i-a telefonat doamnei Wade, care a transmis mesajul prin radio. Cum era vorba de un apel de urgență, Gerry n-a putut obține niciun detaliu.

Honey lăsă imediat la o parte temerile sale personale.

– Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

– Nu știu. Sunt probleme la Pahrump. Jameson refuza să coboare înainte de a te găsi. L-am liniștit, spunându-i că ai obiceiul acestor fugi nocturne.

– Dar nu-i adevărat.

– Adevărat sau nu, argumentul a ținut. Acum, dacă ți-ai terminat meditațiile, să pornim și noi pe drumul spre Pahrump.

Când fură așezate în jeep, Teresa își deschise geanta și scoase de acolo sutienul lui Honey.

– L-am găsit în cortul lui Turner, când îi împachetam lucrurile după plecare. Am oare dreptul la o explicație?

Honey își sprijini obosită ceafa de spătar.

– N-ai să crezi.

– Prietenia noastră s-a bazat pe o sinceritate reciprocă, spuse Teresa. Presupun că n-a mers între tine și Turner.

– Dimpotrivă, exclamă repede Honey, ușurată să se poată destăinui fără reticențe. Am fugit.... înainte.... în sfârșit, înțelegi.

– Nu.

– Mă bănuia că nu caut decât uitarea în brațele lui. Am vrut să-i mărturisesc ce simțeam pentru el. Mi-au lipsit cuvintele. Brusc, am realizat unde eram. Nu numai că reușisem să uit drama, dar iubeam ca niciodată înainte. Am avut impresia că trădez memoria lui Daryl. Așa că, am fugit ca o nebună.

– Sunteți la fel de proști amândoi, decretă Teresa. Turner, pentru că a confundat actul dragostei cu o ședință de psihanaliză.

Tu, pentru că ți-e teamă să întorci definitiv o pagină din viața ta.

– Ar fi fost mai ușor dacă s-ar fi realizat jurământul pe care l-am făcut la moartea lui Daryl.

– Da, știu, să obții închiderea tuturor minelor.

– Mă gândesc la asta de atât de mult timp...

– Gândești prea mult, Honey. Uită-ți o dată pentru totdeauna himerele și privește lucrurile în față. Deocamdată, realitatea se rezumă la faptul că vom porni la drum, pentru a ne întoarce la Pahrump. Prinde-ți centura.

În acea clipă, jeepul străbătea un teren care-i permitea rareori să rămână stabil. Farurile luminau un drum, făcut în grabă cu nouăsprezece luni mai înainte și care nu mai fusese folosit.

Honey știa că Wade o considera pe Teresa ca pe una dintre cele mai bune conducătoare auto din societatea de salvare. Dar nu-și asuma totuși prea multe riscuri?

Tremurând de teamă, își exprimă neliniștea.

– Îmi ascunzi adevărul, sughiță ea între două zdruncinături. I s-a întâmplat ceva lui Turner.

Teresa tocmai evita o piatră. Într-un nor de nisip, mașina se înclină periculos pe o parte.

– Ți-am povestit tot ce știam și consider atitudinea ta cel puțin surprinzătoare, spuse Teresa, îndreptând vehiculul. Dacă ar trebui să mă îngrijorez, aș face-o mai degrabă pentru Pauline, decât pentru Turner.

Honey rămase încremenită. Nu se gândise nici măcar o dată la soacra sa.

După o tăcere, observă cu bun-simț:

– Pentru că Pauline i-a telefonat doamnei Wade, nu sănătatea sa este în discuție.... Oooh!

În elanul lor, cele patru roți părăsiseră solul pentru a sări cinci metri mai departe, pe cealaltă margine a unei gropi.

– Te crezi cascador, se lamentă Honey. Încă o performanță ca aceasta și ne vom întoarce la Pahrump pe o targă.

– Saltul a fost involuntar, dar destul de reușit, recunoaște.

Adoptă totuși o viteză mai rezonabilă.

Cerul se lumină la est. Când ajunseră în șosea, era strălucitor. Curând, localurile și casele din lemn din vechiul oraș minier apărură ca un decor de western.

Honey se miră de direcția în care o luă Teresa.

– Nu mergem la agenția Wade?

– Nu. Întâlnirea este la bufet.

– Ce?

Niciuna dintre ele nu frecventa localul. Acolo se serveau la orice oră băuturi și mâncăruri la minut. La distanță de case, deschis toată noaptea și prevăzut cu câteva camere, avea o reputație îndoielnică în societatea bună din Pahrump.

Cu aproximativ un kilometru înainte de a ajunge, cele două prietene înțeleseră că într-adevăr se întâmpla ceva anormal în Pahrump.

Tractoare și buldozere uriașe erau garate pe două șiruri pe șosea. Jeepul, care nu ajungea nici la înălțimea roților lor, părea o jucărie fragilă alături de aceste mașinării monstruoase. Teresa rulă cu precauție și găsi un loc în parcarea bufetului.

– Dar, ce se întâmplă? mormăi ea.

Honey ghicise răspunsul.

În interior, mesele fuseseră apropiate pentru a forma una singură, în jurul căreia discutau vreo cincizeci de muncitori în salopete de lucru.

La unul din capete stăteau Wade și Jameson.

Indianul își fuma pipa în cel mai îndepărtat colț al barului. Ridică un deget la pălărie și le făcu cu ochiul celor două femei. Ridică din umeri, arătându-le astfel că era depășit de evenimente.

Pentru că nimeni nu le rugase pe nou-venite să participe la dezbatere, Teresa și Honey își apropiară două scaune și-și făcură loc cu forța.

Vocea distinctă a Teresei domină vacarmul.

– Dacă este o reuniune de muncă, nu văd de ce am fi excluse.

Se făcu liniște. Muncitorii observară prezența celor două femei. Unii zâmbiră.

Turner bătea cu două degete în masă și evita privirea lui Honey.

Unul dintre șefii de echipă i se adresă:

– Domnule Jameson, la ce oră vom avea hărțile și planurile de lucru?

– Înainte de prânz. Adjuncta mea se ocupă de asta. Dacă vă preocupă vreo problemă, i-o veți încredința pe viitor doamnei Mercer. Orbită de furie, Honey se ridică pe jumătate. Teresa o obligă să se așeze.

– Calmează-te, îi spuse aceasta. Te vei explica mai târziu cu el. Probabil n-are niciun amestec în ce se întâmplă.

– Cum? o mustră Honey. Uiți că are puteri depline.

Bărbații se ridicară și trecură în restaurant, după ce strânseseră mâinile lui Wade și Jameson.

Honey îl privi cu atenție pe Turner. O barbă de două zile îi acoperea obrajii și bărbia. Hainele îi erau șifonate; avea părul lipit pe frunte de transpirație și de praf. Din dandiul sosit cu trei săptămâni mai înainte, la volanul unui Mercedes, nu mai păstra decât aroganța.

Honey strânse din dinți. Inima îi bătea nebunește. De ce oare această emoție? Personajul o trădase și totuși, prezența sa continua s-o înflăcăreze ca în prima zi când se întâlniseră. Cu un nod în gât, îi fu recunoscătoare Teresei că puse în locul său întrebarea care o frământa.

– Are oare unul dintre voi curajul să ne lămurească?

Cum nici Wade, nici Jameson nu răspunseră, Honey își regăsi toată combativitatea. Se ridică și se apropie de Turner.

– Lucrările de amenajare ale parcului național nu pot începe înainte de terminarea anchetei.

– Ancheta s-a terminat, spuse tăios bărbatul. Îmi pare rău, dar asta este.

Honey nu-și plecă ochii. Îi venise o idee. Oare renunțase la investigații pentru că ea îi părăsise patul? Respinse această bănuială. Turner fusese chemat prin radio, așa că altcineva luase hotărârea în locul său.

– Charlene, bineînțeles, murmură cu ostilitate. O credeam sub ordinele tale.

– Mă supun guvernului, se eschivă Turner. N-am obținut decât un răgaz pentru deschiderea șantierului și nu suprimarea lucrărilor. Ți-am explicat asta încă de la sosirea mea.

– Exact, aprobă Teresa. Dar de ce nu s-a mai așteptat două zile? Rămâne o mină de explorat.

– O cunosc, declară Gerry. Nicio problemă. Este în stare bună. Va fi suficient să se întărească scheletul pentru a o face accesibilă publicului.

– Nu este situată în afara teritoriului care va fi protejat? întrebă Teresa.

– Este la limită, precizează Gerry.

Honey se sufoca de indignare. Așadar, chiar cei mai buni prieteni se uniseră împotriva ei.

– La naiba! izbucni ea. Ați devenit inconștienți.... sau criminali?

– Ne acuzi fără să cunoști sfârșitul întâmplării, îi reproșă Gerry. Mai mult de o oră, prietenul nostru a telefonat la administrație....

Neîncrezătoare, Honey își privi ceasul și ridică din umeri.

– Cunoașteți multe administrații care deschid înainte de ora șapte dimineața?

– Uiți decalajul orar, o corectă Gerry. La Washington, este ora zece.

Se întoarse spre Jameson.

– Spune-i ce-ai obținut.

– Închiderea a mai mult de jumătate din minele inventariate, declară Turner.

Se încruntă, dar păstră bărbia sus.

Ochii lui Honey aruncau fulgere.

– Doar jumătate? Ei bine, bravo! Presupun că este o manieră de a permite agenției Wade să continue căutările de salvare. Numai dacă.... n-ați acționat din răzbunare personală?

– Honey, stăpânește-te, o întrerupse Teresa, șocată.

Indianul se apropiase tiptil. Honey tresări când îi puse mâna pe umăr.

– Trebuie să consideri această decizie ca pe o victorie, o asigură el. Exploatările periculoase vor fi astupate. Celelalte, amenajate. Locul va fi închis publicului îndată ce încep lucrările. Așa că, nu vom mai avea accidente regretabile.

Vorbise cu blândețe, ca pentru a încerca să convingă o copilă extrem de încăpățânată.

Honey îi privi unul după altul.

Fețele lor reflectau o dezaprobare ascunsă. Evident, nici Teresa, nici Wade, nici Indianul nu-i înțelegeau revolta. Ce sperase ea? Un miracol?

Turner lovi cu pumnul în masă. Tânăra femeie avu impresia că în acea clipă ar fi putut s-o bată.

– Înțelege-mă, Honey. Nu sunt președintele Uniunii, tună el. Ce am obținut, reprezintă enorm și maximum din ce ai dreptul să aștepți. Totuși, știind că vei rămâne pe poziție, am refuzat misiunea care mi se propunea.

Honey își simți inima oprindu-se.

– Ce misiune?

– De supraveghere a amenajării parcului. O va prelua Charlene. Formația sa de geolog o face aptă să-și asume acest gen de responsabilitate. Eu mă voi mulțumi să supervizez rapoartele pe care mi le va transmite.

– Când... când pleci?

– Îndată ce voi termina formalitățile indispensabile.

Honey se rezemă de masă. Picioarele n-o mai țineau. O parte din ea îl ura pe Turner. Cealaltă, căuta cu disperare un mijloc să-l rețină.

Wade se scuză. Dorea să se întoarcă acasă. Honey îl prinse de mânecă.

– Mina pe care ați exclus-o cam ușor de pe lista noastră, este situată în apropiere de frontiera cu Arizona, nu-i așa?

El încuviință cu un semn din cap.

– Când ai vizitat-o?

– Acum câțiva ani.

– Atunci, cum poți afirma că este în stare bună?

Honey se întoarse spre Jameson.

– O știu. Este extrem de periculoasă, minți ea. Trebuie astupată.

– Imposibil. Lista minelor de închis a fost oprită o dată pentru totdeauna.

Nemulțumirea îi scofâlcise trăsăturile. Timp de câteva secunde, o expresie de ezitare îi întunecă strălucirea ochilor negri. Honey profită pentru a-și aduce ultimul argument.

– Vei fi răspunzător pentru accidentele care se vor produce acolo.

Teresa deschise gura, dar renunță să protesteze. Înțelesese tactica prietenei sale.

– Ah! Nu, protestă Wade, nemulțumit. Să nu speri că ne vei antrena într-o nouă expediție prin deșert. Pentru a ajunge la sit, trebuie luate în calcul două ore bune de drum prost și tot pe atât de mers pe jos. Toate astea degeaba, deoarece mina este sănătoasă.

– Foarte bine, exclamă Honey, sfidându-l pe Turner cu privirea aurie. Pentru că nimeni nu are curajul să mă însoțească, voi pleca singură și voi aduce dovada a ce spun.

– Ce dovadă?

– Mostre de lemn de lucru. Este complet putrezit.

– Dacă te tentează isprăvile imposibile, de ce nu? o ironiză Turner. Eu unul prefer acum, în locul vieții de tabără, o baie și o masă copioasă.

Teresa îi dădu o palmă amicală lui Honey.

– În niciun caz să nu te avânți într-o nouă aventură fără să anunți agenția Wade.

Nici Indianul nu lua în serios afirmațiile tinerei femei. Își scoase pălăria veche, deformată, și desprinse pana de vultur pe care o reținea o panglică din piele de șarpe.

– Ți-o ofer, Honey, spuse întinzându-i obiectul.

Mi-a purtat întotdeauna noroc. Dacă te duci singură acolo, pune-o în păr, că vei avea nevoie de un noroc al naibii pentru a nu te pierde.

Honey nu răspunse nimic. Șiretlicul său dăduse greș. Nu mai avea nicio speranță să se mai afle o dată în tabără cu Turner. Se simțea părăsită de toți, foarte nefericită.

Turner o duse cu Indianul la Pauline. Pe tot timpul drumului, nu schimbară o vorbă.

Atras de un miros plăcut de cârnați prăjiți, Indianul intră direct în bucătăria unde Pauline se agita împreună cu o servitoare. Turner, care voia să se spele înainte de a mânca, urcă în camera sa.

Honey făcu înconjurul casei pentru a intra pe verandă. Nu se înșelase. Charlene se instalase în locul cel mai plăcut. Ocupase cu dosarele sale masa lungă lăcuită, la care familia Caldwell avea obiceiul să mănânce.

La sosirea lui Honey, se ridică și un zâmbet îi lumină fața. Nu era nici urmă de prietenie, nici de sfidare în acel zâmbet. Era cel al unei femei triumfătoare, pe deplin mulțumită și care ținea să-i înștiințeze și pe ceilalți de fericirea sa.

Honey nu se încurcă de niciun preambul.

– Felicitări! spuse ea. Ai obținut ce căutai de la sosirea ta la Pahrump.

Cealaltă se umflă în pene.

– Văd că ești la curent.

– Nu chiar. Turner ne-a mărturisit doar că refuzase o misiune pentru a ți-o lăsa. Sunt sigură că n-a avut posibilitatea să aleagă. Ai obținut în spatele lui, prin intervenții, postul pe care-l râvnea el.

Deși camerele și bucătăria se deschideau spre cealaltă fațadă, Honey își stăpânea vocea, pentru a nu fi auzită decât de Charlene.

Aceasta își modifică expresia. Colțurile gurii i se lăsară în jos, în timp ce în ochii verzi apăru o licărire periculoasă.

– Turner n-a râvnit niciodată sarcina pe care am obținut-o eu. De fapt, nu visează decât să se întoarcă în oraș. Îți supraestimezi puterea asupra lui, Honey. Este adevărat că, la început, argumentele tale l-au tulburat. Ori, postul pretinde ca titularul să fie întru totul imparțial. Turner nu este. A trăit aici, unde mai are un teren. Unul din prietenii săi din copilărie a murit într-o mină. Sentimentele sale personale s-ar putea să-i influențeze deciziile. La Amenajarea Teritoriului, s-a înțeles asta. Și cum sunt specialistă în geologie...

– ... Sau mai degrabă în comploturi, o întrerupse Honey. Ai uneltit admirabil pentru a obține ce doreai. Totuși, sunt mirată nu de arivismul tău, ci de brusca ta pasiune pentru Nevada. Nu este mult timp de când considerai că Pahrump nu este decât un sat mizerabil.

Charlene ridică din umerii frumoși. Purta un elegant costum din două piese și părul blond era răsucit într-un coc netezit cu grijă. Cu un dispreț ironic, o măsură pe Honey. Privirea i se opri asupra vestei și a blugilor plini de praf ai tinerei femei.

– N-ai înțeles nimic. În tot timpul lucrărilor, postul de comandă va fi la Reno. O oră cu avionul de Las Vegas. Firește, Jameson are răspunderea asta. Se va instala definitiv acolo. Eu, voi servi într-un fel de agent de legătură între șantiere și direcție. Nu voi locui decât ocazional la Pahrump, unde Pauline mă va primi întotdeauna cu plăcere...

Apropo, soacra ta este o femeie fermecătoare. Ne înțelegem de minune. Tratând-o ca pe o bolnavă, îi înăbuși personalitatea. Cu mine, trăiește din nou...

Honey consideră că auzise destul. Se întoarse și urcă grăbită în camera sa.

Nu se simțise niciodată în largul ei acolo. Dar în acea dimineață, avea impresia că este străină în propria sa casă.

Furioasă că se simte atât de dezamăgită, Honey căuta adevăratele motive ale deziluziei sale. Sperase că Turner va renunța pentru ea la viața de orășean?

Ce greșeală! Pentru că se jucase de-a exploratorul timp de trei săptămâni, tânăra femeie îl crezuse în căutarea rădăcinilor. Ar fi trebuit să-și amintească faptul că le retezase definitiv cu ani în urmă.

Un spasm de durere o îndoi când ieșea de la duș, cu apa șiroind. Tocmai își aminti de ultima lor noapte în cort. Oare nu-i mărturisise că se simțea mai aproape de ea, decât de o femeie ca Charlene?

Auzea încă ecoul vocii sale pasionate.

"... Am așteptat această clipă luni de zile.... Te doresc ca un nebun..."

Regretul îi aduse lacrimi în ochi. Fusese artizanul propriei nefericiri. Turner fusese sincer când îi mărturisise dragostea. În loc să se agațe cu disperare de amintiri, dacă și-ar fi acordat pasiunea cu a sa, acum probabil situația ar fi fost diferită. Turner ar fi avut un motiv să rămână la Pahrump, sau cel puțin, să revină acolo foarte des.

Charlene la Reno și Turner însărcinat să supravegheze lucrările.

"Nu", hotărî Honey.

Va avea o întâlnire între patru ochi cu el, chiar dacă pentru a o obține, va folosi un procedeu lipsit de onestitate.

O jumătate de oră mai târziu, după ce o anunțase pe Pauline că Wade și Jameson o însărcinaseră să meargă să fotografieze situl

unei ultime mine, Honey scoase Land Roverul din garaj. O privire rapidă în spate o liniști. Sacii de echipament erau încă depozitați acolo. Probabil nimeni nu folosise mașina de când Charlene pusese cu dezinvoltură mâna pe ea pentru a coborî în oraș.

Ridică apoi capota, părând absorbită în verificarea nivelului de ulei și de apă. În realitate, bănuind agitația pe care o va provoca în mod sigur informația sa, era la pândă.

Turner ieși din casă. Honey avu impresia că leșină. În șort, cu o cămașă cu mâneci scurte de aceeași culoare ușor descheiată pe piept, strălucea. Pielea aurie părea impregnată de lumină.

Honey își recăpătă răsuflarea și înconjură vehiculul. Când deschise portiera, o mână de oțel îi strânse încheietura.

– N-ai să pleci singură prin deșert.

Honey îi ținu piept.

– Am fost complet singură în aceste ultime luni, fără ca...

– Posibil, o întrerupse Turner, dar nu eram eu răspunzător de prostiile tale. Așa că, renunță la această idee stupidă. Ancheta este închisă. Nici Wade, nici eu nu ți-am cerut s-o reiei.

– O continuu pe cont propriu. Mi-am jurat să obțin închiderea tuturor minelor. Tu ai găsit un compromis. Pentru mine, este un eșec; va fi mai puțin dureros dacă voi reuși să adaug o unitate în plus pe lista exploatărilor de distrus.

Honey știa că nu trebuia în niciun caz să-l contrarieze pe Turner. În timp ce fierbea de necaz, vocea i se făcuse blândă și privirea rugătoare.

Bărbatul șovăi și-i aruncă o privire suspicioasă.

– Lasă-mă, te rog, îl imploră, prefăcându-se admirabil că-i tremură buza inferioară.

Turner îi dădu drumul.

Tânăra femeie se înfioră de-a binelea. Va da greș?

Nu, Turner avu reacția pe care o sperase.

După ce aruncă o privire furioasă spre un pneu, îi arătă lui Honey scaunul pasagerului și se urcă la volan.

– Nu văd decât două soluții, bombăni el. Să te zăvorăsc în pivniță, sau să te însoțesc.... La ce distanță de Pahrump se află această ultimă mină?

***

– Nu, Turner, n-am luat-o în direcția bună. Ți-am spus: al doilea drum la stânga și ai luat-o pe primul.

– Ăsta sau altul!

De o oră, descleșta pentru prima dată buzele. Nu întorsese vreodată capul spre ea. La fiecare încercare de conversație, Honey se lovise de o tăcere ostilă. Nu vedea la vecinul său decât un profil greu de înțeles, dur, ca cioplit în piatră.

Protestă.

– Câțiva kilometri mai departe, un grohotiș taie drumul. Nu duce nicăieri și nimeni n-o ia vreodată pe el.

– Cu atât mai bine, declară Turner. În afară de șopârle și de veverițe, nu ne va deranja niciun curios.

Frână la umbra unui pâlc de pini și opri motorul. Apoi își privi pasagera.

– Bine jucată mica ta comedie, Honey. Dar ea îmi confirmă părerea despre tine.

– Care?

– Te cramponezi atât de puternic de trecut, încât îți trebuie un alibi de fiecare dată când crezi că faci o acțiune nepotrivită cu imaginea de văduvă fidelă. În loc să mă anunți deschis că dorești să-mi vorbești, inventezi o poveste întreagă, amestecând desigur amintirea lui Daryl. Nici vorbă! Mina este solidă și știi asta.

– În acest domeniu, nu ești sigur de nimic.

Imediat, Honey se consideră absurdă. Oare nu avea dreptate? Doar în parte, deoarece nu se gândise nici măcar o dată la Daryl.

Turner râse scurt.

– În ce privește teatrul, mai ai de învățat, o ironiză. Textul este bun, dar te-ai înșelat asupra costumului. Nu te-am văzut niciodată plecând în deșert în sandale, șort și bluză albă.

– Charlene a făcut-o înaintea mea și te-ai abținut s-o critici.

Îi văzu maxilarele crispându-se. Dumnezeule! Ce stângace era! N-ar fi trebuit să-și arate gelozia. De ce nu reușea să dea dialogului lor turnura pe care o dorea?

– Pentru a aminti de Charlene m-ai atras atât de departe de Pahrump?

Tonul o înfurie din nou.

– Atras? Nu inversa rolurile. Nu ți-am cerut nimic. Tu ai decis să mă supraveghezi....

Se întrerupse. Copleșită de un val de amintiri, hotărî să-și lase mândria și ranchiuna la o parte.

– Oh! Turner, este atât de greu să ne comportăm ca doi prieteni?

– Doi prieteni? repetă el după o tăcere. Nu cred ca prietenia să fie exact sentimentul pe care-l simțim unul pentru altul. Te doresc și mă dorești.

– Nu, protestă Honey. Te înșeli.

– Haide! Să fi uitat deja ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Fețele lor erau atât de aproape, încât tânăra femeie îi sorbea respirația. Lupta împotriva dorinței de a se cuibări lângă el, de a-și înnoda brațele în jurul gâtului lui, de a se abandona în îmbrățișarea sa. Micul rid ironic pe care-l văzu apărând în colțul pleoapelor lui Turner o ajută să-și stăpânească emoția.

Remarcă un amănunt care-i scăpase până atunci: soarele decolorase vârful sprâncenelor negre ale lui Turner. În mod curios, un val de tandrețe se îmbină cu dorința sa. Cuprinsă de un elan irezistibil, depăși distanța scurtă care-i despărțea și-l sărută.

Turner o luă în brațe. Gustul sărutului său se răspândea în ea, făcând-o să scoată mici gemete de plăcere.

Bărbatul își strecură o mână sub ceafa sa. Pe cealaltă, o folosea pentru a-i descheia bluza. Când îi dezgoli pieptul, Honey protestă mai întâi.

– Nu, nu aici.

Turner se îndepărtă doar pentru a murmura:

– Liniștește-te, nu voi pretinde și nu voi lua nimic mai mult decât mi se datorează.

Oare ce voia să spună?

Honey încercă să-și adune gândurile. În zadar. Dorința o copleșea, o împiedica să gândească limpede. Totuși, ciudata promisiune îi rămăsese întipărită în minte.

În timp ce Turner îi acoperea gâtul, apoi umerii cu mici sărutări înflăcărate, bâigui:

– Despre ce.... despre ce datorie vorbești?

Bărbatul râse și-i mușcă vârful unui sân. Atingerea dinților produse frisoane puternice pe pielea lui Honey.

Totuși, o îndoială continua să-i întunece fericirea.

– Nu.... mi-ai răspuns, gâfâi ea.

Turner își opri brusc mângâierea excitantă, o sărută pentru ultima dată între sâni și începu s-o acopere cu bluza.

Apoi, privind în ochii căprui ai lui Honey, spuse:

– Nu sunt ușor de păcălit. Am înțeles de mult ce obstacol ne desparte. Ai jurat să faci să se închidă toate minele. Era vorba de o datorie în memoria lui Daryl. Dacă reușeam s-o plătesc, poate aș fi avut vreo șansă cu tine. N-am plătit decât jumătate, așa că....

Honey îi puse mâna pe gură pentru a-l împiedica să continue.

– Nu m-ai înțeles, Turner. Te iubesc.

Bărbatul se eliberă încet, clătinând din cap de la dreapta la stânga.

– Confunzi dragostea cu senzualitatea. Adormit de nouăsprezece luni, trupul tău s-a trezit. Un sărut, o mângâiere, îl aprinde ca pe un lemn uscat. Dar nu este decât un foc de paie, Honey. Nici mintea, nici inima ta nu participă la sărbătoare. Vrei dovada? Dacă într-adevăr mă iubeai, ai fi fost a mea din această noapte. Dar a fost suficient să-ți apară imaginea lui Daryl în minte, pentru ca totul să înceteze.

Nu era întru totul adevărat. Mai mult decât amintirea lui Daryl, cea a vechii tragedii o înspăimântase, aproape dându-i impresia că ar comite un sacrilegiu.

Dar cum să-l facă pe Turner să înțeleagă că nu putea șterge definitiv trecutul de azi pe mâine?

– Ești gelos pe o umbră, remarcă ea cu amărăciune.

– Și am dreptate să fiu. O fantomă dă târcoale în jurul nostru. Încă de la începutul relațiilor noastre, nu numai că ne-a ridicat neîncetat unul împotriva celuilalt, dar în plus te împiedică să privești problema minelor cu obiectivitate.

N-ai decât o idee în cap, ca o copilă capricioasă.

Honey se strecură în cealaltă margine a scaunului, cât mai departe de el și-și îmbrăcă bluza, pe care o încheie până la gât.

Turner nu încercă niciun gest pentru a o lua din nou în brațe.

Vexată, decepționată, dar încă înfierbântată, încercă o ultimă reconciliere.

– Ieri, ducându-mă împotriva voinței mele pe situl "Doamnei de argint" și vrând să-ți aparțin tocmai în acel loc, m-ai pus într-un fel în fața unei alegeri:

Daryl sau tu. Exista totuși altă soluție. Pentru că suntem puternic atrași unul de celălalt, nu trebuie să uit căsătoria cu Daryl. A fost fericită.

Mi-am iubit mult soțul și m-am înțeles bine cu familia lui. Nu poți fi mai tolerant și să admiți că păstrez în inimă un sentiment de tandrețe pentru cel care ți-a fost prieten?

Turner o măsură cu o privire arzătoare și spuse cu o voce răgușită, ca și când mărturisirea îl costa:

– Nu admit nicio împărțire, Honey. Mult timp l-am invidiat pe Daryl și am visat să te țin lângă mine. De când te-am văzut, sentimentul acesta s-a amplificat. Acum, te iubesc mai mult decât viața.

Dar nu accept niciun compromis. Pretind din partea ta un angajament la fel de total ca al meu.

Honey își simți inima tresărind. Cuvintele lui Turner o adânceau într-o lume de lumină și speranță.

Gata să se sufoce de fericire, de ce păstra în sinea sa un rest de ranchiună?

– Dacă ce afirmi este adevărat, îl sfidă ea, n-ai fi acceptat să pleci la Reno și să te stabilești acolo.

– Însoțește-mă.

Propunerea o lăsă mai întâi uluită. Dar foarte repede, spiritul său combativ se trezi. De ce să fie singura care să facă niște concesii?

– Detest orașul.

Ai uitat că sunt o fată de la țară?

Îi percepu dezamăgirea. Punând repede mâna pe încheietura lui, adăugă:

– Există un mijloc de a aranja totul. Să schimbi postul cu Charlene.

Ea rămâne la Reno și tu te întorci în fiecare săptămână...

Turner se eliberă și protestă cu violență.

– Unde să mă întorc? La ferma Paulinei? La o adică, să ne culcăm în camera lui Daryl, cu toate amintirile primului tău soț? Ești nebună sau ce?

Un val de sânge o îmbujoră pe Honey.

– Singura mea nebunie este că am crezut în tine, exclamă cu o violență egală cu a sa. Te-am idealizat, Turner. De-a lungul zilelor, am remarcat că ești insensibil, egoist și dominator. Incapabil să iubești cu adevărat, nu cauți de fapt decât să-ți satisfaci necesitățile de bărbat.

Turner o fulgeră cu o privire plină de dispreț și lipsă de înțelegere.

Tânăra femeie ghici că totul se terminase între ei. Nu-i va ierta niciodată faptul că se îndoise de sinceritatea sa. Își înăbuși un suspin.

Ce bramburească! Ratase totul, chiar și ultima întâlnire de la care aproape sperase un miracol. Învinsă, își puse ceafa pe rezemătoarea de cap și închise ochii. La naiba cu acest Turner! Își

va înăbuși dragostea pentru el, și-l va alunga definitiv din gândurile sale.

Dar în același timp în care se îndemna la indiferență, dorea cu ardoare să simtă din nou buzele dragi peste ale sale.

Turner se mulțumi să decreteze pe un ton glacial:

– Nu mai avem nimic să ne spunem.

Să coborâm în oraș. Pentru că tu cunoști acest drum, știi dacă, mai departe, avem posibilitatea să întoarcem?

Capitolul 10

Înainte de a junge la o terasă unde puteau executa manevra, trebuia urcată o pantă din ce în ce mai abruptă.

Honey se străduia să privească drept în față, ca și când n-o interesa decât drumul plin de pietriș, care se strecura acum printre cactuși și plante ornamentale tropicale. Regiunea era aridă, căldura înăbușitoare.

Razele soarelui ardeau. Dădeau stâncilor o culoare arămie și nisipului o reflectare aurie aproape insuportabilă. În spatele ochelarilor de soare, ochii clipeau.

Cei ai lui Honey se încețoșaseră de lacrimi pe care și le stăpânea cu greutate.

La disperarea sa se adăuga și o neliniște neplăcută. De câteva minute, un miros de cauciuc ars se răspândea pe ascuns în mașina ale cărei geamuri erau ridicate din cauza prafului.

Aruncă o privire spre tabloul de bord. Niciun semnal nu clipea. Dar era singura în măsură să știe că asta nu dovedea nimic. Termometrul radiatorului, ca și manometrul de ulei, dădeau deseori semne de lene. Cunoscând că nu putea avea încredere în

ele, Honey nu pleca niciodată fără să ia cu ea bidoane de ulei și de apă.

Își reproșă că nu le verificase nivelul. Întorcând capul, privi materialul din spatele mașinii.

Dumnezeule! Nu se vedea nicio canistră. Charlene sau un servitor le scoseseră probabil pentru a le umple, apoi le lăsaseră neglijent în garaj.

– Se încălzește motorul, spuse Turner pe un ton laconic.

Nu acuza pe nimeni. Dar Honey, care se simțea vinovată, se înfurie.

– Și ce-i cu asta? ripostă. Conduci un Land Rover, nu o bicicletă!

Drumul nu mai era decât o panglică desfundată între dunele de nisip.

– Drumul acesta blestemat se va lărgi cândva? bombăni Turner.

– În aproximativ doi kilometri. După un ultim urcuș, chiar înainte de grohotiș, dăm pe un platou îngust unde vom putea întoarce.

– Ne vom prăji repede înainte de a ajunge acolo, râse el ironic.

Se opri râcâind partea din dreapta a drumului pentru a avea suficient loc pentru a deschide portiera pe jumătate.

Când reuși să ridice capota, rotocoale de fum îl înconjurară.

Honey îl urmase.

– Nimic grav, decretă Turner.

Din fericire, am oprit la timp. Radiatorul este uscat și o țeavă începe să se topească. Dă-te la o parte să mă duc să iau un bidon de apă.

Tânăra femeie continua să blocheze trecerea îngustă dintre mașină și taluzul de nisip.

– Cred.... că n-am adus nicio canistră de rezervă.

Turner își scoase ochelarii de soare și o privi ca și când se îndoia de rațiunea sa. Apoi o trase afară din drum, fără bruschețe, dar cu fermitate.

Scotoci în portbagaj.

Honey auzi o serie de înjurături. Apoi Turner se întoarse spre ea, remarcând pe un ton arogant:

– Și-ți spui membră a unei echipe de salvare în deșert! Sărmanul Gerry. A găsit aici o strașnică recrută.

Honey se încordă.

– Daryl era cel care lucra cu Gerry, îl corectă. Desigur, îmi însoțeam soțul în expediții, dar între moartea sa și sosirea ta, nu m-am mai întors vreodată pe teren.

O tăcere penibilă se lăsă între ei. Turner strânse maxilarele în efortul de a-și stăpâni mânia. Honey îl bănuia atins în plin de această revenire în trecut.

"A căutat-o, își spuse furioasă. În definitiv, n-are decât ce merită".

– Ce faci? îi strigă ea.

Turner se instalase din nou la volan. Într-o străfulgerare de panică, Honey crezu că va pleca în marșarier, cu motorul oprit. Manevra era imposibilă, aproape sinucigașă.

Dar el desprinse microfonul aparatului cu unde scurte.

– Nu, strigă Honey.

Turner trânti portiera. Tânăra femeie îi bătu cu degetele în geam.

– Nu face asta, Turner. Wade se va speria inutil. Cunosc un alt mijloc....

Dar pentru a-i acoperi vociferările, bărbatul dăduse la maximum volumul sunetului.

Honey percepu răspunsurile nazale, fără să înțeleagă cuvintele.

– Ei bine? îl întrebă când ieși din mașină.

– Wade s-a alăturat muncitorilor care au deschis primul șantier. Soția sa pleacă imediat să-l caute. Dacă nu-l găsește, o va alerta pe Teresa, sau un alt membru al echipei. Dar nu vom primi ajutor înainte de două ore. Sub arșița asta, riscăm....

Honey îl întrerupse cu mânie.

– Oare unde te crezi? În oraș? Pe o șosea națională? Îți închipui că este suficient un simplu apel pentru ca o mașină de depanare să vină să te remorcheze? Suntem în deșert, la două ore de un orășel care nu are decât un modest service. Wade nu este nici proprietar de garaj, nici servitor la ordinele tale. Înțelegi asta?

– Înțeleg mai ales că radiatorul este gol și că din vina imprudenței tale, nu avem nicio picătură de apă. În plus, ai împins inconștiența până la a folosi o mașină ale cărei semnale de control nu se aprind.

– Este apă în împrejurimi.

– Ce?

Mulțumită să aibă în sfârșit avantaj, se rezemă cu spatele de taluz. Dar nisipul era atât de fierbinte, încât se îndreptă imediat.

Turner o privea ca și când își pierduse mințile.

– Aici, în acest pământ uscat unde, în afară de câteva plante cu sevă, nu crește nicio vegetație?

– Ai și tu în regiune un izvor pe care l-ai moștenit de la un unchi. Deții exclusivitatea puțurilor din Nevada?

Turner ridică din umeri.

– Proprietatea pe care o am este opusă acestui loc și în afara zonei de amenajat. Izvorul are un debit prea mic pentru a fi exploatat, dar geologic, se explică. Aici, situația este diferită. După

relevee, subsolul este împănat cu mine. În secolul trecut, era exploatat pentru filoanele de argint pe care le ascundea. Singura apă pe care am întâlnit-o vreodată a fost cea care rămânea în galerii, după ploi.

– Există totuși și în altă parte, declară Honey. Într-o zi, Daryl a văzut-o în fundul unei gropi cu pereți pietruiți. Aceasta se află la intrarea unei grote pe care o prăbușire de teren a scos-o la lumină și pe care am descoperit-o din întâmplare. Nu există nicio mină în împrejurimi. Cei care au forțat excavarea, cu siguranță nu căutau metal prețios.

– Atunci, despre ce este vorba?

– După Daryl, este un puț foarte vechi, cum construiau odinioară unele triburi de indieni apași.

– Indianul știe?

– Nimeni nu știe. Indianul n-a pus niciodată piciorul aici. Consideră regiunea malefică, probabil deoarece, cu secole mai înainte, tribul căruia îi aparține a fost pe jumătate decimat de cel al apașilor.

– De ce n-a vorbit Daryl despre descoperirea lui?

– N-am avut posibilitatea să sondăm puțul. Înainte de a anunța o veste atât de răsunătoare, Daryl voia să revină în acel loc pentru a se asigura că era vorba într-adevăr de o pânză freatică și nu de un rest rămas de la ultimele averse.

Lăsă capul în jos și adăugă pe un ton slab:

– A murit înainte de a avea timp să-și realizeze proiectul.

Cu un deget sub bărbie, Turner o obligă să-l privească din nou.

– Oare ești conștientă că apa într-o regiune care va primi numeroși turiști este o bogăție la fel de importantă ca un nou zăcământ de petrol în Texas? Ai fi în stare să regăsești poziția grotei?

Tânăra femeie fu străbătută de un pic de ranchiună. Oare Turner era lipsit de milă? În fiecare clipă o afunda în durerea sa pentru a o acuza apoi că refuză să iasă din ea.

– Ai luat inițiativa de a alerta agenția Wade, nu-i așa? îl ironiză. Așa că nu văd de ce m-ai obliga acum să fac un pelerinaj în plus.

Turner mângâie ușor obrazul tinerei femei.

– Bănuiesc ce simți, Honey. Așa că îți propun un târg. Plecăm imediat în căutarea acestei ape. Dacă există cu adevărat, mă voi strădui pe urmă ca izvorul să poarte numele soțului tău.

Tânăra femeie simți lacrimi de emoție în ochi. Ah! Nu, nu se va lăsa impresionată. Pentru a-și alimenta mânia, nu reținu decât scepticismul care se întrezărea în vorbele lui Turner.

– Nu există nicio îndoială asupra existenței acestui puț. Era gata să cad în el. Daryl a astupat orificiul cu mărăcini.

– Este departe de aici?

– Greu de estimat.... Am lăsat mașina pe platou, lângă grohotiș. Apoi m-am lăsat condusă.

Turner o privi atent, cu un zâmbet stupefiat. Tânăra femeie se gândi că n-o credea și izbucni din nou:

– Ești ca sfântul Toma. Nu accepți cu adevărat decât ce vezi și ce atingi. Dacă ții neapărat să faci insolație, bine! Să mergem să verifici la fața locului exactitatea informațiilor mele.

Îl lăsă să adune materialul de care vor avea nevoie. Turner luă o coardă de rapel, un rulou de fir de nailon, un bidon gol și o lanternă....

În timp ce aranja lucrurile într-un rucsac, bombănea:

– N-ai luat nici măcar căștile de protecție. După cele uitate, îndrăznești să spui că voiai să cobori în mină!

Honey refuză cu dezgust berea caldă pe care i-o întinse.

– În loc să te gândești să bei, îl critică ea, ar fi mai chibzuit să-ți schimbi ținuta. Urcușul care ne așteaptă n-are nimic comun cu o partidă de tenis.

– Era furioasă pe el, dar își păstra capul pe umeri. Ea însăși îmbrăcase un trening ușor peste șort și-și schimbase sandalele cu bocanci solizi de munte. Pe cap își puse pălăria de pânză.

– Ai dreptate, încuviință Turner. Necazul este că n-am găsit nimic pe măsura mea în sacii cu echipament.

Honey îi aruncă o privire rapidă în care, în ciuda ranchiunei, se zărea o strălucire de admirație. Frumusețea sa bărbătească era incontestabilă, dar superbul său trup atletic nu era ferit de accidente. Picioarele și brațele goale puteau fi arse de soare, sau mușcate de un șarpe.

După o ezitare, propuse:

– Ridică bancheta din spate. Vei găsi în lada pe care o ascunde un echipament curat și bascheți cu tălpi speciale. Nimeni nu s-a gândit vreodată să-i scoată de acolo.... Era echipamentul lui Daryl, adăugă cu un efort. Ți se va potrivi, deoarece ești cam de talia lui.

Turner rămase o clipă stupefiat. Tânăra femeie susținu sclipirea întunecată, aproape amenințătoare din privirea sa, apoi făcu un gest care însemna:

"Atunci, fă ce vrei. Îmi este egal".

În acea clipă, fără să spună nimic, Turner se supuse.

În timp ce el se pregătea, Honey scrise un bilet pentru cei care vor veni să-i depaneze. Deși Daryl afirmase contrariul, tânăra femeie bănuia că-i vorbise lui Wade despre descoperirea sa. Dar va veni însuși Wade? Îndoindu-se, dădu echipei câteva indicații care va permite totuși să-i localizeze. Apoi vârî hârtia sub unul din ștergătoare.

***

Pe măsură ce urcau, deșertul devenea din ce în ce mai arid. Cactușilor și agavelor, le succedau acum rare tufe spinoase. Căderi de pietre modificaseră aspectul peisajului pe care Honey nu-l mai recunoștea.

– Platoul pe care pretinzi că lăsase Daryl mașina este mult sub noi, remarcă Turner, așezându-se pe o piatră. Iar între nisipul din dreapta și zidul din pietre din stânga, nu zăresc nicio grotă la orizont.

Se debarasase de rucsacul care-i contuziona umerii.

– Aș.... bea cu plăcere ceva, mărturisi Honey, prăbușindu-se lângă el.

Picioarele îi tremurau de oboseală. Dezamăgirea, ca și oboseala, o copleșiseră. Dacă nu găsea locul acelui puț blestemat, Turner o va bănui că a inventat toată povestea.

– Bere sau coca-cola? o întrebă el.

– Coca. Indianul pretinde că doar un bărbat poate aprecia berea caldă.

Turner deschise o cutie. Lichidul țâșni stropindu-i pe amândoi cu o spumă brună. Băutura era grețoasă; totuși, Honey o bău până la ultima picătură.

– Niciodată n-aș fi crezut că voi simți atâta plăcere înghițind această grozăvie.

Era un efort să vorbească. Încercă să zâmbească, dar buzele, crăpate de căldură, o dureau.

Turner remarcă, ursuz:

– În lipsa unei ape de izvor, proaspătă și cristalină, turiștii care vor veni aici în doi sau trei ani, vor trebui să se mulțumească și ei cu acest gen de băutură.

– La naiba cu turiștii! exclamă Honey.

Și cu un gest de abandon, își puse capul pe genunchii lui Turner.

Acesta o obligă să se ridice.

– Nu sunt într-o dispoziție alintătoare, o anunță. Te-am prevenit deja că nu sunt o torță pe care o femeie s-o aprindă sau s-o stingă după capriciul său. Dacă pentru tine seducția este un mijloc de a obține ce vrei, sau în cazul de față pentru a te face iertată, ai ales o cale greșită.

Dintr-o săritură, Honey fu în picioare și-și scoase ochelarii de soare pentru a-l privi mai bine pe Turner. Îl măsură, cu brațele încrucișate și privirea întunecată de furie.

– N-am încercat niciodată să te seduc.

Se sufoca de indignare. Înțelegând că mânia sa nu avea asupra lui mai multă influență decât focul asupra unui bloc de granit, se strădui să-și controleze vocea.

– Și după tine, de ce ar trebui să mă simt vinovată?

– De minciuna ta.

– Cum îndrăznești....

Turner o întrerupse.

– Mi-au ajuns uneltirile tale, Honey. Cu tine, nimic nu este simplu. Dorința devine un joc, dragostea, o crimă... admițând că simți într-adevăr așa ceva pentru mine. Oh! Desigur, o afirmi, dar când îți propun să te căsătorești....

– N-ai vorbit niciodată de căsătorie.

– Iată din nou mica ta latură conformistă, atât de exasperantă. Îți trebuie formele convenționale, cu cuvinte exacte. Cerându-ți să vii cu mine în oraș, îți propuneam o viață de cuplu și o știi. Ai refuzat cu vehemență, obiectând că nu-ți place decât la țară...

Râse cu amărăciune și continuă:

– În schimb, mi-ai oferit o soluție intermediară. Tu nu-ți părăsești mausoleul din Pahrump, iar eu voi veni să te întâlnesc aici, pentru a-ți domoli trupul lipsit de mângâieri.

Tânăra femeie vru să-l pălmuiască. Turner opri gestul din zbor. Prinzându-i încheieturile mâinilor, o obligă să îndepărteze brațele. Trupurile li se atinseră.

– Adevărul rănește, nu-i așa? o ironiză. Chiar când nu iese dintr-un puț.

– Ești odios.

– Lucid, o corectă el.... și teribil de îndrăgostit, ceea ce nu este neapărat incompatibil.

Fără să-i lase timp să reacționeze, îi înăbuși protestele sărutând-o. Sărutul îi era avid, înflăcărat, posesiv. Transformată de mânie și ură, Honey se împotrivi, refuzându-i buzele.

Cum bărbatul dădu drumul mâinilor sale pentru a-i înconjura talia, îi lovi umerii cu pumnii strânși. Apoi, treptat, trupurile lor deveniră mai puțin violente. În ciuda voinței sale, i se trezi dorința. Învinsă, cedă. În acea clipă, Turner se îndepărtă. Tânăra femeie îi întâlni privirea. Sub pleoapele pe jumătate închise, ochii îi străluceau teribil de negri și reci ca niște cuțite.

Honey respira greu, jignită până în adâncul sufletului.

– Tu, îndrăgostit? Fugi de-aici! exclamă ea disprețuitoare.

Nu știi ce este dragostea adevărată, cea care nu este făcută doar din senzualitate, ci și din tandrețe și încredere.

Își puse din nou ochelarii de soare și adăugă, străduindu-se să fie degajată:

– Dar n-are importanță! N-am urcat până aici pentru a discuta un subiect al cărui esențial îți scapă. Căutăm o sursă de apă. Și tocmai mi-am amintit două amănunte. În loc să mergem de-a lungul grohotișului, trebuie să-l înconjurăm sau să-l suim, pentru a trece pe celălalt versant. În plus, Daryl....

Accentuă asupra numelui și apoi făcu o scurtă pauză care se voia elocventă.

– Daryl, reluă ea, notase un reper. Niște stânci în formă de arc protejau intrarea grotei. Cum n-am zărit nimic asemănător împrejur, ne vom întoarce din drum și vom încerca să vedem ce este în spatele acestui zid.

– Să mergem, spuse Turner laconic.

Tânăra femeie se aplecă pentru a-și pune rucsacul. Bărbatul i-l luă din mână în ciuda protestelor sale.

– N-am fost de acord să-l cărăm pe rând?

– Nu suntem de acord cu nimic, replică tăios Turner.

Și cu aceste ultime cuvinte, coborî cu pași mari cărarea pe care o urcaseră cu greu câteva clipe mai înainte.

Urcușul următor fu lung și greu. Atenți să-și păstreze echilibrul, niciunul dintre ei nu vorbea. În ciuda încărcăturii, Turner înainta cu o agilitate impresionantă. Honey îl urma, fiind atentă să nu cadă. Nu voia să-i dea ocazia s-o ironizeze pentru pașii greșiți.

Ajunși în vârful grohotișului, se opriră. La picioarele lor se întindea un peisaj la fel de dezolant ca cel pe care de-abia îl părăsiseră. Dar aici, deșertul devenea o vastă depresiune, mărginită de munți mai mult sau mai puțin abrupți. Fundul ei semăna cu niște valuri pietrificate. Vârfuri stâncoase și cactuși ieșeau din nisip.

Honey arătă la dreapta lor, jos, o încâlceală de blocuri enorme, în echilibru unele peste altele.

– Acolo.... Privește.... Recunosc locul. Trebuie să trecem pe sub aceste stânci. Grota se afla chiar în spate, pe flancul muntelui.

Turner se încruntă, ca și când evalua soliditatea edificiului.

– Arcade, ai spus? În acest caz, diavolul le-a făcut.

– De sus, ansamblul este impresionant, admise ea. Dar când te apropii....

– Ei bine, să coborâm să le examinăm de aproape, o întrerupse bărbatul. Honey avea dreptate. Blocurile păreau stabile.

– Această parte a muntelui s-a prăbușit acum mai multe secole, remarcă Turner, probabil în urma unei erupții vulcanice. Ai crede că este intrarea în iad. Dar, să mergem. Straturile de roci sunt solide. Trecură pe sub bolta din gresie roșie și dădură curând într-o grotă imensă. Lumina zilei intra suficient pentru a lumina grămada de ramuri care ascundeau orificiul puțului.

Honey radia.

– Ei bine, te-am mințit?

Turner nu răspunse nimic. Scosese o lanternă din rucsac și ațintise fascicolul luminos spre pereți.

Tânăra femeie protestă.

– Să fii oare prea orgolios pentru a recunoaște că ai greșit îndoindu-te de cuvântul meu? Ce cauți? Nu există o altă ieșire...

Turner îi făcu semn să se apropie și-i arătă niște desene bizare pe pereți.

– Cei care le-au gravat au trăit aici la începutul erei noastre, declară el cu o emoție pe care și-o stăpânea cu greu. Am studiat etnologia și-ți pot afirma că nu suntem într-o grotă banală, ci într-o locuință foarte veche. Această descoperire fericită poate pune în

discuție amenajarea parcului. Săpăturile arheologice ne-ar putea arăta că în acest loc trăia odinioară un popor de troglodiți.

Ofensată că Turner făcea atât de puțin caz de propria sa descoperire, Honey obiectă:

– În această regiune aridă nu crește nimic. Din ce ar fi trăit oamenii despre care vorbești? Cu dragoste și apă proaspătă? Cu apă din puțul meu, desigur.

Turner izbucni într-un râs zgomotos, al cărui ecou răsună îndelung sub bolți.

– Cred că în vremurile preistorice, vasta cuvetă pe care am zărit-o adineauri era umplută de un lac. Atunci, locul era fertil. Treptat, izvoarele au dispărut și cu ele orice specie de vegetație. Popoarele au emigrat în alte părți. La indieni, legenda se transmite din gură în gură, de la o generație la alta. Și se poate ca, secole mai târziu, nomazii care cunoșteau existența acestei grote să fi săpat puțul. Din felul în care este construit, chiar l-aș putea data cu aproximație. Ajutat de Honey, degajă deschiderea unei găuri circulare, cu diametrul de aproximativ doi metri. Lumina lanternei nu ajungea la fund. Honey își ținu respirația și aruncă o piatră în orificiu. Un "poc" caracteristic îi smulse un strigăt de victorie.

– Am avut dreptate, jubilă.... Există apă.

Turner o îmbrățișă. Împărtășindu-i bucuria, vru s-o sărute. Honey îl îndepărtă.

– Nu atât de repede. Încă nu ne-am împăcat.

– Ai dreptate. Cu atât mai mult, cu cât nu sunt pe deplin convins.

– N-ai auzit zgomotul pietrei în apă? protestă tânăra femeie.

– Da, dar la ce adâncime se află pânza freatică? Mai mult, poate fi vorba de apă sărată, neexploatabilă.

– Adineauri pretindeai....

– Nu emiteam decât ipoteze. Vor trebui verificate.

Îngenunche și plimbă fascicolul lanternei de-a lungul zidului interior.

– Incredibil! exclamă. Pietrele sunt aranjate fără mortar, cu o regularitate perfectă. La prima vedere, lucrarea datează de cel puțin șapte sau opt secole. Se găsesc construcții asemănătoare în Parcul Național din Mesa Verde, în Colorado.

Vocea îi răsuna lugubru, părând că urcă din adâncurile pământului. Îngrozită de imprudența sa, Honey se aplecase și se agățase de el, pentru a-l împiedica să cadă.

Turner se ridică și o liniști.

– Nu risc nimic. Marginea puțului este solidă. Să agățăm bidonul gol de firul de nailon și să-l coborâm. Vom avea o idee despre adâncimea nivelului pânzei freatice.

Pe burtă, umăr lângă umăr, derulară încet firul. Nu vorbeau, pândind un zgomot cât de mic.

Dar Turner desfășură tot sulul fără să se audă nimic.

– Prea scurt! exclamă înciudat. Va trebui să ne întoarcem cu o sfoară mai lungă.

Honey îi împărtășea dezamăgirea. Să așueze atât de aproape de țintă! Niciodată nu se simțise în acord atât de deplin cu Turner.

– Există un alt mijloc de a ști imediat ce avem, spuse Honey după o tăcere. Să ne folosim de coarda de rapel.

– Este prea groasă pentru toarta bidonului.

– Desigur, dar mă gândeam la altă manevră. Să ne legăm. Tu rămâi sus și mă asiguri. Voi ține bidonul și voi coborî să-l umplu cu apă.

– Nu te voi lăsa niciodată să faci o asemenea imprudență.

– Nu este mai mare decât când exploram cu tine o galerie de mină.

– Eram mai mulți pentru a veghea la siguranța ta.

– Te-ai fi ocupat fără dificultate singur de protecția mea.

Râse ușor ironic și-l sfidă:

– Mărturisește mai degrabă că nu te simți în stare să mă ții în brațele întinse. Turner ridică din umeri.

– Nu fi stupidă. Am ținut-o deja pe Teresa la un capăt de coardă. Prietena ta cântărește mai mult decât tine. Dar pentru asta, n-am scăpat-o. Nu aceasta este problema.

– Atunci, care este?

Cum el nu răspundea, Honey se înșelă asupra tăcerii sale.

– Te gândești la accidentul lui Daryl, murmură. Condițiile erau diferite....

– Nu este vorba de Daryl, o întrerupse cu violență Turner. Revii mereu la amintirea soțului tău. Oare pentru a-i aduce un omagiu ții atât de mult să cobori în acel hău? Ți-am făcut o promisiune. O voi ține. Dacă este vorba de o pânză de apă dulce, îi va purta numele. Ar trebui să-ți ajungă.

Lui Honey îi veni să plângă. Cu stângăcie, tocmai îi întărise, o dată în plus, ideea că se agăța cu disperare de trecut. Dar de ce oare cel mai mic dezacord dintre ei lua mereu proporții atât de dramatice?

Prea ofensată pentru a se apăra, atacă:

– Nu mai cred în promisiunile tale. Ești decis să pleci din Pahrump cât mai repede cu putință, nu-i așa? Ei bine, nu mai este decât ziua de mâine pentru ca să vii înapoi, aici, ca să testezi calitatea apei. Haide, să terminăm imediat. Ne legăm și eu cobor. Dacă refuzi, prind coarda de un colț de stâncă. N-am nevoie de tine.

Turner nu răspunse, dar mânia care-i lucea în ochii negri era elocventă.

Văzând-o gata să meargă până la capătul isprăvii sale, o ajută să-și aranjeze legăturile și trecu coarda prin inel. Apoi, îi prinse lanterna în jurul gâtului și se echipă la rândul său.

Înainte ca ea să înceapă să coboare, o strânse lângă el cu o pasiune aproape sălbatică.

– Pentru ultima dată, Honey, îți cer să renunți.

– De ce?

Îl sfida cu privirea. Oh! Doar să răspundă "Pentru că te iubesc" și va accepta totul de la el. Teama o gâtuia. Se simțea vulnerabilă și nu mai visa decât la refugiul acelor două brațe protectoare.

Dar o iubea Turner atât de mult cât pretinsese?

Aștepta cu respirația tăiată, sperând că în acea clipă, sfărâmându-și platoșa de orgoliu, uitând disensiunile lor, își va lăsa inima să vorbească. Dar umbra lui Daryl se strecură între ei.

– De ce? repetă Turner cu amărăciune. Pentru că te consider stupidă să-ți riști viața pentru prestigiul familiei Caldwell. Dar poate vrei să-ți asociezi numele cu cel al soțului tău?

Îi înfipse în păr pana de vultur de la Indian.

– Ia-ți fetișul cu tine. Îți va aduce noroc, o ironiză.

Atunci, un sentiment de disperare puse stăpânire pe ea și Honey îndură sarcasmul fără să spună o vorbă. Își promise să înăbușe pentru totdeauna pasiunea care o mistuia.

Când începu să coboare, Turner strigă:

– Atenție, Honey. Nu te rezema de perete. Pare solid, dar știi că o piatră care se desprinde poate antrena o alta...

Capitolul 11

Honey auzea zgomote curioase, pe care nu reușea să le identifice. Era ca un murmur de voci venind de foarte departe.

Cine vorbise despre iad și despre bolțile diavolului?

Trecuse de porțile unei lumi din care nimeni nu se întorsese vreodată. Oare de câte secole era acolo? Un cerc de metal îi strângea capul. Apa îi umplea urechile.... Apa în care se muiase mai întâi cu încântare și care o înghițise apoi ca o piatră.

Dar nu, apa nu se închisese asupra ei. Honey trebuia să iasă din coșmarul îngrozitor... Oh! Dumnezeule! Dacă ar putea măcar prelungi această clipă de luciditate, poate ar descoperi un mijloc de a urca din nou în lumea celor vii.

Fiecare efort pentru a păstra frânturi de amintiri îi sporea vacarmul clopotelor care-i băteau în cap. Dar trebuia să înțeleagă ce se întâmplase.... Apa avea un gust plăcut de izvor. Umpluse bidonul. Apoi...

O imagine străbătu tenebrele în care se zbătea: treptele... Le văzuse în timpul coborârii sale lente... "Nu te sprijini de perete!"... Oare cine rostise acest avertisment?

Totul i se înceţoşa în minte. După un timp căruia îi pierduse noţiunea, ceaţa se risipi şi Honey găsi răspuns la întrebare.

Turner... Turner fusese cel care o avertizase. Ca şi când era o începătoare! Honey nu se încredea niciodată în soliditatea unei construcţii. Dar acolo, treptele erau cioplite în piatră. Urcând, o luase pe ele, pentru a-l uşura pe cel care, treizeci de metri mai sus, o trăgea cu braţele întinse...

– Oh! Capul meu! gemu ea.

În zadar îşi chinuia memoria, amintirile i se opreau în clipa în care începuse să urce scara.

Un gând îngrozitor o străbătu. Turner căzuse cu ea în adâncul prăpastiei. Amândoi i se alăturaseră lui Daryl în imperiul morţilor.

Adunându-şi forţele, încercă să-l strige pe Turner. Dar avu impresia că niciun sunet nu-i ieşi din gură.

Vocile se apropiau.

– Redevine conştientă. Răul a trecut.

– Nu te agita.

Tânăra femeie reuşi să deschidă ochii. Oare unde era? Se înnoptase şi o veioză de-abia lumina locul în care se afla. Avu mai întâi noţiunea unui pat moale sub trupul său, apoi o strălucire de metal îi atrase privirea încă înceţoşată.

Trofeele lui Daryl... Camera sa de pe domeniul Caldwell.

O recunoscu pe Pauline şi o infirmieră, prietenă a familiei Caldwell, care locuia în vale.

Vru să se ridice. Tânăra femeie o împiedică.

– Îţi voi administra un calmant. Mâine vei avea dreptul să te ridici.

– Turner.... Ce i s-a întâmplat lui Turner?

Simţi acul intrând în braţul său. Ideile i se înceţoşară din nou.

– Turner.... Turner....

Acest nume îi răsuna în minte fără să știe foarte bine de unde venea vocea. Voia să pună o mulțime de întrebări, dar limba refuza să-i asculte creierul.

O clipă după aceea, se adânci într-un somn fără visuri.

***

O trezi o rază de soare pe chipul său. Cineva deschisese obloanele și ferestrele. Se frecă la ochi, ridică pleoapele și întâlni ochii cenușii ai soacrei sale.

– Cum te simți, draga mea?

– Turner.... Vorbește-mi despre Turner Jameson. Este și el rănit?

O expresie contrariată contractă trăsăturile Paulinei.

– De ce "și el?" o luă pe ocolite. În afară de câteva cucuie, n-ai nimic grav, draga mea micuță. În urma unei lovituri la cap, o comoție cerebrală te-a adâncit timp de patru zile într-o comă ușoară. Spitalul a fost categoric: n-ai nicio fractură. În aceste condiții, am hotărât să te aduc acasă, sub supravegherea permanentă a unei infirmiere.

O servitoare intră cu tava cu micul dejun. Pauline o trimise înapoi, după ce o eliberase de povara sa, de unde se degajau mirosuri apetisante de cafea și pâine caldă.

– Mulțumesc lui Dumnezeu! Ai dreptul să-ți reiei viața normală, continuă Pauline. După ce ai fost alimentată prin perfuzii, vei aprecia cu atât mai mult gustul lucrurilor bune. Ți-am preparat brioșele care-ți plac; sunt ieșite din cuptor.

Honey o întrerupse.

– Teresa are diplomă de infirmieră. De ce nu i-ai cerut mai degrabă prietenei mele să vină, decât să deranjezi pe cineva din vale?

– Te-a vizitat în fiecare seară, după cursuri. Concediul i s-a terminat și și-a reluat munca de învățătoare. Este doar membră a societății de ajutorare a accidentaților. Pentru a veghea, am preferat să angajez o adevărată profesionistă.

Honey se ridică. Pauline se grăbi să-i aranjeze pernele. Apoi, puse tava pe pat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Honey reținând privirea soacrei sale.

O cunoștea suficient pentru a ghici că Pauline se eschiva de la orice întrebare directă referitoare la Turner. Pentru a obține adevărul, trebuia s-o ia pe ocolite.

Pauline făcu un gest de neștiință.

– Cum să-ți răspund cu precizie? Știu doar ce Wade și Jameson au binevoit să-mi spună.

"Wade și Jameson"; așadar, Turner trăia. Honey îi mulțumi în tăcere lui Dumnezeu. Se folosi de un nou șiretlic.

– Doamna Mercer mai este pe domeniu?

– Nu.... sau mai degrabă da, dar îl părăsește dimineața devreme și nu se întoarce decât când se înnoptează. Pornirea lucrărilor necesită prezența sa și a lui Turner pe șantier.

Oftă și schiță un zâmbet ușor trist înainte de a adăuga:

– Am acceptat în sfârșit ideea unui parc național. Dar crede-mă, draga mea, a fost greu. Charlene a reușit să mă convingă. Regret că trebuie să mă părăsească.

Honey își simți inima tresărind. Dacă Charlene pleca, nu era oare dovada că Turner rămânea la Pahrump?

Făcându-i-se subit foame, mușcă dintr-o brioșă.

– Charlene va pleca definitiv? întrebă cu gura plină.

– Nu. Asigură supravegherea lucrărilor, dar va merge din când în când la Reno. În schimb, Turner, care nu mai are nimic de făcut aici, pleacă mâine la Reno. Va instala acolo o nouă bază administrativă, un birou care va servi la legătura între ministerul parcurilor și statul Nevada.

Dezgustată, Honey lăsă pe tavă brioșa începută.

Pauline era dezolată.

– Am vorbit prea mult și te-am obosit, când aveai nevoie de odihnă. Bea cel puțin o ceașcă de cafea, draga mea.

Ziua fu interminabil de lungă. Infirmiera plecase după ce-i recomandase tinerei femei cea mai mare prudență. Honey avea permisiunea să se ridice, dar la primul semn de amețeală, trebuia să se întindă din nou.

Disprețuind aceste sfaturi și refuzând calmantele, profită de clipele în care nu era sufocată de solicitudinea Paulinei, pentru a pleca și a veni în camera sa. Făcu un duș, singură. La prânz, se strădui să mănânce cum trebuie.

La sfârșitul după-amiezii, când sosi Teresa, dacă nu se simțea încă în deplină formă, era cel puțin în măsură să întrețină o conversație lungă.

Întrerupând brusc demonstrațiile de afecțiune ale prietenei sale, Honey pretinse adevărul.

– Un accident cu totul prostesc, spuse Teresa. S-a desprins o piatră din zid și te-a lovit. Gerry și cu mine am sosit la timp pentru a-l ajuta pe Turner să te scoată din puț. Era nebun de îngrijorare. Temându-se de o fractură la cap, a pretins ca Wade să cheme jandarmeria prin radio. Aceasta a trimis imediat un elicopter. Cel

mai greu a fost să escaladeze cărarea din piatră pentru a te transporta până la platoul de aterizare.

Fericită s-o vadă pe Honey pe calea cea bună a vindecării, anunță cu exuberanța obișnuită:

– Când ți-ai pierdut cunoștința, ai scăpat bidonul. Chiar a doua zi, Wade și Jameson s-au întors la grotă. Este într-adevăr vorba de o pânză de apă dulce. Este formidabil, nu?

Honey nu răspunse imediat. Îi era greu să-și ascundă amărăciunea.

– Nebun de îngrijorare? Turner? spuse în cele din urmă. Lasă-mă să râd. Eram pe jumătate moartă și în acest timp, singura lui grijă era să evalueze calitatea apei descoperite.

– Nu fi nedreaptă, protestă Teresa. În ziua accidentului, a vrut să rămână la căpătâiul tău. Medicii din spital l-au făcut să-și schimbe părerea. Când i s-a permis Paulinei să te aducă aici, cu ambulanța, a fost liniștit. Nu întru totul, totuși, pentru că și-a amânat cu trei zile plecarea la Reno. Nu știu ce s-a întâmplat între voi. Te iubește, Honey. După părerea mea, ai greșit agățându-te de amintiri.

– Dar n-am făcut nimic, protestă ea.

– Doar în aparență. I-ai rămas profund atașată lui Daryl. Dovada: în timpul comei n-ai încetat să-ți strigi soțul.

Honey se încruntă și se adânci într-o profundă meditație. Era ciudat. Avea impresia că nu se gândise decât la Turner, cel puțin la limita de semiconștiență care-i precedase trezirea.

Probabil Teresa avea dreptate. Honey se gândi că natura umană era de neînțeles. O oarecare analogie între cele două accidente îi putuse trezi în subconștient imagini pe care pasiunea sa pentru Turner aproape le șterse.

Întrebă, distrată:

– M-ai auzit delirând?

– Nu. Îți repet ce mi-a destăinuit Pauline. Nimeni altcineva decât prietena sa n-a avut dreptul să rămână în camera ta. Seara, când intram să te sărut, dormeai. O dată, ai rostit niște cuvinte de neînțeles. Imediat, dragonul de infirmieră a pretins să ies. Am avut impresia că exagera dozele de somnifere și calmante.

O bănuială puse stăpânire pe Honey. Pauline era în stare se inventeze această poveste și s-o istorisească pentru a înșela anturajul. Teresa, Charlene și mai ales Turner, vor afla astfel în ce măsură văduva lui Daryl rămăsese fidelă amintirii soțului său.

– Cum să aflu adevărul? oftă Honey.

Teresa, care nu-i urmărise drumul gândurilor, o sfătui să nu se frământe cu întrebări inutile.

– Ești prea complicată, Honey. În locul tău, nu m-aș întreba dacă-l iubesc sau nu pe Turner. I-aș sări de gât și l-aș ruga să mă ducă oricât de departe posibil de Pahrump.

– Excelent sfat, aprobă Honey zâmbind.

Avea intenția să-l urmeze. Dar cum să-și declare dragostea unui bărbat care refuza s-o vadă?

În zadar pândise Honey cu disperare zgomotele din spatele ușii, nici măcar o dată aceasta nu se deschisese în fața lui Turner. În seara aceea, se simțea încă prea slăbită pentru a părăsi camera.

A doua zi, forțele îi reveniră și, cu ele, voința de a-și trăi viața cum înțelegea ea. Îl iubea pe Turner. Doar asta conta. El refuzase să-și planteze rădăcinile în Pahrump? Le va smulge ea pe ale sale. Era cât se poate de simplu.

Știa de la Pauline, foarte fericită să-i anunțe vestea nurorii sale, că Turner lua avionul de ora șaisprezece spre Reno.

– Firește, va veni să-și ia rămas-bun, draga mea.

Dar Honey n-avea încredere în ea. Pentru a-l împiedica pe Turner s-o vadă pe Honey, Pauline era în stare de orice. Poate îi povestise că tânăra femeie era prea slăbită pentru a suporta oboseala unei vizite.

Pahrump era la o oră de mers cu mașina de aeroportul din Las Vegas și Honey considera că Turner va pleca de pe domeniu la sfârșitul dimineții.

Își luă cuminte micul dejun în pat. Servitoarea îi mărturisi că doamna Caldwell îl însoțea pe veterinar la fermă. Honey era încântată de absența soacrei sale. Va fi mai liniștită pentru a-și duce la capăt planurile.

La ora zece, fu gata. Într-o rochie din pânză albastră, încălțată cu sandale elegante și părul blond înnodat în coadă de cal, aștepta clipa potrivită pentru a-și părăsi camera.

Cel mai greu fusese să se pieptene. Fiecare periere o făcuse să geamă. Îngrămădise niște haine de schimb într-o valiză și-și pusese cecurile și cărțile de credit într-o poșetă.

De la ferestrele sale, vedea garajele. Supraveghea pe cel care adăpostea Mercedesul. Îndată ce Turner va scoate mașina pentru a o încărca, Honey își va părăsi postul de observație.

Dar poate va veni totuși s-o sărute înainte de plecare? Fără să se miște, Honey își acorda o ultimă șansă de a-l vedea făcând un pas spre ea.

La ora unsprezece, se bătu la ușa ei.

– Sunt eu, Charlene. Pot să intru?

– O clipă.

Honey se panică. N-o mai văzuse pe Charlene din acea dimineață în care lucra pe verandă. Ce voia femeia aceasta? S-o rețină în timp ce Turner părăsea domeniul?

Honey vârî valiza în baie. Se descălță rapid și afișă apoi o poză istovită în balansoar. Charlene nu trebuia să-i bănuiască planurile.

– Intră!

Honey tresări. Charlene nu era singură. O însoțea Turner. Cu o servietă pentru documente în mână, erau îmbrăcați cu aceeași eleganță ca la sosirea lor la Pahrump. Charlene etala cu ostentație un taior elegant din mătase imprimată. Turner era în costum bej, cu cămașă albă și cravată în dungi.

Honey măsură într-o clipită prăpastia care o despărțea de acest cuplu perfect potrivit. Veneau dintr-o lume care-i era străină. Se întorceau acolo cu ușurință și, se pare, cu oarecare mulțumire.

Cu inima sfâșiată de dezamăgire și tristețe, Honey nu mai trebui să simuleze slăbiciunea. Palidă, tremurând, nu avu decât puterea să le indice două fotolii vizitatorilor. Refuzară amândoi cu același gest înduioșat, ușor protector.

– Nu vreau să te obosim, spuse Charlene. Turner voia să te salute înainte de a pleca definitiv din Pahrump.

– Pleci.... și tu?

Honey evita să-l privească pe Turner.

– Oh! Doar o săptămână, răspunse Charlene. Cât timp rezolv niște probleme administrative. Pauline având gentilețea să-și pună casa la dispoziția mea, voi avea plăcerea să te revăd curând, adăugă cu prefăcută amabilitate.

Turner înaintă și se aplecă spre Honey.

– Cum te simți? Am impresia că nu ești încă restabilită.

O examină cu intensitate, cu o licărire puțin tristă în adâncul ochilor negri, pe care Honey nu știa cum s-o interpreteze, dar care o tulbură.

– Mă simt din ce în ce mai bine.

Dar emoția îi frânse vocea.

Turner puse mâna pe umărul său. Cu cealaltă, urmărea ușor conturul feței sale. Peste tot unde se așezau degetele dragi, Honey simțea nervii zvâcnind.

– Păcat, spuse visător bărbatul. Ne-am întâlnit prea târziu.

Apoi se îndepărtă și adăugă pe un ton politicos:

– Accidentul tău m-a tulburat. Din fericire, nu te prezinți prea rău.... poate datorită îngrijirilor sârguincioase ale Paulinei. Timp de patru zile, în afară de Teresa, nimeni n-a avut dreptul să intre în camera ta. Liniștește-te, dimineața și seara, Charlene și cu mine eram ținuți la curent cu starea ta.

– Și cu divagațiile mele?

Turner o privi în adâncul ochilor. Un zâmbet scurt îi lumină fața, dar privirea îi devenise tristă și acuzatoare.

– Delirul nu este decât o poartă deschisă spre adevărurile care se ascund. Toți anesteziștii cunosc acest fenomen....

– Ne așteaptă elicopterul, îi aminti Charlene.

– Ce elicopter? întrebă Honey.

– Cel pe care ni-l pune la dispoziție administrația pentru a ajunge mai repede la Las Vegas, explică Turner. Vom prânzi la aeroport.

Se aplecă din nou și o sărută pe Honey pe păr.

– Adio, doamnă Caldwell.

Accentuase spunându-i numele.

Charlene întinse mâna tinerei femei.

– Pe curând, dragă. Sper că într-o săptămână vei fi complet vindecată.

O clipă după aceea, dispăruseră. Honey le auzi mai slab pașii pe culoarul de la primul etaj.

Rămase zdrobită, năucită, incapabilă să se miște. După ce plânse înnebunită de durere, întoarse capul spre marginea măsuței de toaletă. Înainte de plecare, infirmiera pusese acolo tuburile de medicamente. Sigură că fusese drogată, Honey refuzase cu înverșunare de două zile calmante și somnifere. Dar poate până la urmă remediul era acolo, la îndemână?

Undeva în casă o pendulă suna ora douăsprezece.

Honey se gândi că Turner și Charlene mâncau împreună de prânz, vorbeau, râdeau....

Se ridică brusc. În minte îi apăru o certitudine. Cu siguranță, Turner stătea de vorbă, dar nu râdea. Ochii săi fuseseră cei ai unui bărbat profund rănit. Acum înțelegea semnificația licăririi care strălucea în ei.

Honey își reproșă amar atitudinea sa. De ce nu îndrăznise gestul pe care-și promisese să-l facă? Prezența Charlenei o paralizase? Ce prostie! Dragostea sa era destul de profundă, destul de puternică pentru a înlătura constrângerile.

Dar nu era totul pierdut. Avea două ore în fața ei. Pornind imediat la drum, va ajunge înainte de plecarea avionului pentru Reno.

Se spălă pe față, se machie ușor. După ce scrise un bilet pentru Pauline, coborî și se furișă în garaj.

Dumnezeule! Uitase că Land Roverul era în reparație. Jeepul Paulinei? Prea lent.

Se aplecă în interiorul Mercedesului. Un noroc: cheia rămăsese în contact.

Câteva minute mai târziu, părăsea domeniul. Îi trebui un timp pentru a se familiariza cu cutia de viteze automată. Când fu sigură de ea, goni, cu speranța în suflet.

Dar vai! Cu câțiva kilometri înainte de a ajunge, se împiedică de primele gâtuiri ale traficului intens. Calculase exact. Avionul decola într-o jumătate de oră. Va eșua atât de aproape de țintă?

În fața aerogării, abandonă mașina pe un al doilea șir. Se repezi în hol, unde anunțurile de plecări din difuzoare dominau vacarmul unei mulțimi extrem de dense.

– Iertați-mă.... Lăsați-mă să trec...

Pe tabloul de afișare, zborul pentru Reno se ștergea, înlocuit de altul pentru Los Angeles.

Prea târziu! Avionul părăsea pista. Viitorul zbor pentru Reno pleca peste două ore.

Honey nu șovăi. Își reluă cursa, dar de data aceasta în direcția ghișeurilor.

– Vă rog, v-a rămas un loc la zborul 316 pentru Reno?

– Eram aici înaintea dumitale, doamnă, spuse o voce în spatele ei.

Honey făcu stânga-mprejur și nu-și crezu ochilor.

– Turner!.... Oh! Turner, ești aici!

Se prăbuși la pieptul său. Bărbatul o strânse cu o violență egală cu a ei. O clipă, amândoi surprinși, se crezură singuri pe lume.

Călători nerăbdători îi împingeau, obligându-i să coboare din nori.

Se îndepărtară de mulțime. Honey își înnodă brațele în jurul gâtului lui Turner, oferindu-i o față radiind de fericire.

– Dragostea mea, prin ce miracol ai pierdut avionul?

Bărbatul râse. În ochii negri strălucea o flacără vie.

– Nu este un miracol, iubita mea Honey. Văzându-mă foarte nefericit, Charlene mi-a mărturisit totul.

– Ce ți-a mărturisit?

– Viclenia Paulinei pentru a mă descuraja. Nicio clipă, cât timp ai fost inconștientă, n-ai rostit numele lui Daryl. Pe mine mă strigai. Atunci, am lăsat-o pe Charlene să plece și am început din nou să sper. Ți-am acordat două ore pentru a avea curajul să mi te alături după ce ai tăiat definitiv legăturile cu trecutul. Dacă într-adevăr mă iubeai...

– Te îndoiești de asta?

Tânăra femeie îi zâmbi și iubirea profundă care le strălucea în ochi era atât de elocventă, încât niciunul nu avu vreo ezitare față de sentimentele lor reciproce.

– Dacă trebuie, te voi urma până la capătul lumii, murmură ea.

Buzele li se apropiară. Turner le atinse ușor pe cele ale lui Honey.

– Nu aici, protestă tânăra femeie. Nu în mijlocul tuturor acestor oameni.

Turner râse și o sărută cu o pasiune stăpânită, dar cu extremă tandrețe. Apoi, mână în mână, se apropiară de ghișeu. Fără să se preocupe de ceilalți pasageri care își așteptau rândul, Turner ceru două bilete pentru zborul 316.

– Două doar dus, preciză Honey strângându-se cu dragoste lângă el.

Sfârșit